

Kiều Thê Lạc Đường

Contents

Kiều Thê Lạc Đường	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Chương 1	2
3. Chương 3: Chương 2	8
4. Chương 4: Chương 3	17
5. Chương 5: Chương 4	24
6. Chương 6: Chương 5	31
7. Chương 7: Chương 6	38
8. Chương 8: Chương 7	45
9. Chương 9: Chương 8	53
10. Chương 10: Chương 9	60
11. Chương 11: Chương 10	62

Kiều Thê Lạc Đường

Giới thiệu

Hắn là một người có chức quyền, là một nam nhân không may phải ngồi xe lăn từ lúc trẻ. Nhân duy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-the-lac-duong>

1. Chương 1: Mở Đầu

Ánh đèn yếu ớt, cờ trắng treo ngược rủ xuống khuê phòng rộng rãi, không có gió, không có tiếng côn trùng, tiếng ếch kêu vang, chỉ có giấy tiền vàng mã khói bụi lượn lờ.

“Ta còn chưa có chết đâu”. Nằm ở trên giường Huyền Cốc Lão Nhân rít gào, nhưng những ngày qua đã mất mười phần trung khí.

“Phụ thân, đốt sớm một chút có thể tạo mối quan hệ tốt.” Mua chuộc được quý.

“Nha đầu kia, người đang nguyên rửa cha người chết sớm sớm siêu sinh à.” Huyền Cốc Lão Nhân tức giận nói. Ngay từ mấy ngày trước ông cũng đoán được đại nạn sắp giáng xuống.

“Sư phụ, Linh Ngọc sư muội đã không ngủ vài đêm vì gấp hoa sen giấy.” Chân đèn đài sen, dẫn đường hoàng tuyền. Thị Hồn ngáp một cái, đáng thương vì bị uy hiếp bắt làm khổ dịch không thể nằm lên giường.

“Kỳ Vân, con lại đây.” Huyền Cốc Lão Nhân nhìn chăm chú vào nam tử không nói một câu quỳ ở một bên trên mặt đất.

Kỳ Vân ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo sâu sắc giống như băng thạch ngàn năm.

Trong tất cả đồ đệ, Kỳ Vân là người diễm tinh nội liễm nhất, mặc dù ít nói chút nhưng xử sự đâu vào đấy công tư nghiêm minh, rất được người trên dưới trong Huyền Cốc tin tưởng dựa vào. Phó thác nữ nhi duy nhất cho hắn, người làm phụ thân như ông cũng an lòng.

“Con nghe đây, Huyền Cốc Lão Nhân ta đem nữ nhi duy nhất giao phó cho con”

“Phụ thân!”

“Sư phụ!” Sắc mặt mỗi người ở đây đều chuyển biến, ngay cả Quái Y Vô Thường kỳ quái lãnh ngạo cũng hơi nhú mày, chỉ có người trong cuộc Kỳ Vân là hờ hững trên mặt không nhìn ra bất cứ cảm xúc gì.

“Dạ” Kỳ Vân thờ ơ gật đầu.

“Sư phụ, hôn nhân đại sự không phải là trò đùa, người không cân nhắc sao?” Ánh mắt Thị Hồn dò xét sắc mặt âm trầm của Không Chê và sắc mặt trắng bệch của Linh Ngọc.

“Im ! Rốt cuộc người là sư phụ hay ta là sư phụ.... Khụ khụ...”

“Sư phụ, người đừng kích động như vậy nếu không có thể đi gặp Diêm Vương ngay lập tức.” Một bên cố gắng kéo dài thời gian cho Huyền Cốc Lão Nhân mở miệng thay đổi, như có điều suy nghĩ liếc xéo đại sư huynh, hắn biết trong lòng Linh Ngọc chỉ có Không Chê, tại sao không có lên tiếng ngăn cản lão sư phụ hồ đồ này chứ?

“Chuyện này cứ quyết định như vậy. Cho đến khi sinh mạng con kết thúc, con nhất định phải khỏe mạnh đợi nó, dù sao ta chỉ có một người nữ nhi như thế. Huyền Cốc Lão Nhân cố nắm giữ tay Linh Ngọc giao đến trên tay Kỳ Vân, tha thiết cầu chúc.

“Dạ!” Ánh mắt Kỳ Vân gợn sóng tâm tư không thể nhìn ra vui buồn, giống như đang được khảm hai viên thủy tinh màu đen trong suốt thể hiện sự sắc sảo rõ rệt trên khuôn mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết nào, cũng không có chút nhiệt độ nào.

“Phụ thân, con. . .” Linh Ngọc và Kỳ Vân bốn mắt nhìn nhau, không nói gì cúi đầu.

Má phấn quần đỏ, phảng phất ở trong mắt hình ảnh một tân nương thẹn thùng làm cho trong lòng Huyền Cốc Lão Nhân vui mừng, nhin không được cười to.

“Ha ha, thật tốt, Kỳ Vân, ta giao nó cho con” đèn tắt, lửa diệt, vô lâm đệ nhất truyền kỳ Huyền Cốc Lão Nhân tạ thế.

2. Chương 2: Chương 1

Mặt trời chiều ngã về tây, màn đêm dần dần buông xuống, bên trong thành Trường An sầm uất, người xe qua lại không dứt.

Dưới tàng cây đa lớn, mấy chục người của Đường môn chạy đi chạy lại bốn ba tụ họp, sắc mặt mỗi người đều đông lại, lo âu bất an, người không biết chuyện còn tưởng rằng Đường Môn xảy ra biến cố gì đó, thật ra thì cũng không khác nhau lắm, bọn họ vừa làm thất lạc một người, người này là siêu cấp mù đường, ngay cả đi theo người đi bộ cũng bị lạc đường... “Tìm được người sao?”

“Không có, đại sư huynh, còn người?”

Thân là thiếu chủ của Đường Môn đứng hàng thứ nhất - lão đại Đường Quân Nghị lắc đầu một cái, “Quân Uy, những người khác đâu?”

“Không thấy, trời sắp tối, rốt cuộc Tiêu Từ là chạy đi đâu?” Đứng hàng thứ bảy - lão thất Đường Quân Uy vuốt ngực, đưa mắt nhìn chung quanh, “Tứ sư huynh đã trở lại.”

“Tứ sư huynh, thế nào?”

Đứng hàng thứ tư - lão tứ Đường Quân Đình lắc đầu một cái, “Còn các người?”

Mọi người thở dài một tiếng.

“Sớm biết cũng không nên mềm lòng dẫn nàng ra, giờ thì tốt rồi, lạc mất người, trở về làm sao ăn nói cùng bà nội.”

Nữ nhân duy nhất ở Đường Môn đứng hàng thứ chín - Đường Quân Vũ trừng mắt nhìn một nam tử tương đối nhỏ trước mặt “Đều là người, Đường Quân Minh thối, rõ ràng người biết Tiêu Từ rất dễ bị lạc đường, tại sao không nhìn chặt nàng?”

Đường Quân Minh ủy khuất liếc xéo mười một vị sư huynh tỷ đệ ở đây “Làm sao ta biết chứ, ta chớp mắt một cái đã không thấy Tiêu Từ đâu, nàng chỉ nói là nàng muốn đi xem xiếc khỉ, ta nghĩ là ngay ở bên cạnh mà thôi cho nên đáp ứng để cho nàng đi, còn đặc biệt dặn dò nàng đừng có chạy lung tung, ta đi mua chút rượu. . .”

“Người còn lý do.” Đường Quân Đình thưởng cho hắn một đồng hạt dẻ.

“Chớ ồ ào, hiện tại quan trọng nhất là tìm người.” Ánh mắt thâm thúy của Đường Quân Nghị thoáng qua một tia âm hiểm.

“Tuy Tiêu Từ không phải là người trong Đường Môn, nhưng nó là đứa bé được các văn bối sủng ái nhất trong số chúng ta. Nếu bà nội biết chúng ta để lạc mất Tiêu Từ, chúng ta nhất định không chịu nổi đâu.” Đứng hàng thứ mười hai - Tiểu Diện Hồ Đường Quân Luân giờ đây cũng khép chặt lông mày.

“Ta càng lo lắng hơn chính là khi còn bé thầy bói đã từng đoán qua số mạng của Tiêu Từ. . .” Người có danh xưng Gia Cát, đứng hàng thứ nhì - Đường Quân Ngọc thở dài.

“Không được nói xằng bậy.” Đường Quân Nghị rùng mình.

“Chỉ mong thầy bói kia ăn nói lung tung.”

“Đại sư huynh, nhị sư huynh, các người lại tính bí hiểm gì đó, rốt cuộc là chuyện gì a?” Đường Quân Minh chưa từng nghe qua đoạn chuyện cũ này.

“Thuở nhỏ Tiêu Từ là ở trong Đường Môn được trên dưới sủng ái bảo vệ mà lớn lên. Lần này là lần đầu tiên Tiêu Từ rời khỏi Đường Môn, bước vào giang hồ, ta lo lắng trời sanh tính trong sáng lương thiện kinh nghiệm sống của nàng chưa nhiều, ngộ nhỡ. . .” Nho sinh đứng hàng thứ ba - lão tam Đường Quân Văn thâm tỏa lông mi.

“Quân văn, đủ rồi!” Sắc mặt Đường Quân Nghị thoáng chốc trắng bệch.

“Đại sư huynh, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Đường Quân Ngọc lo lắng thở dài, quay đầu lại nhìn nha đầu sủng nhất kia, có lẽ cứng chiu của Đường Quân Nghị sớm đã vượt qua tình cảm sư huynh muội.

Trong giang hồ anh hùng xuất thiếu niên, năm đó gần mười hai tuổi Đường Quân Nghị đã được phong là “Độc Lang Quân”, hẳn dùng độc dịch độc công lực có thể nói là ngang hàng ngang về nổi bật nhất trong Đường Môn, người trong giang hồ nhắc tới Độc Lang Quân mọi người nghe tiếng đều biến sắc, duy chỉ có Đường Tiêu Từ là dám vuốt phải kỳ độc.

“Cái nha đầu kia thông minh cơ trí, lại là đệ tử nhập thất của bà nội, người bình thường vẫn không thể gây thương tổn được nàng.” Sợ chính là lòng người hiểm ác, lời nói của Đường Quân Nghị xoay chuyển, về mặt nghiêm nghị, nhìn mọi người xung quanh, “Vũ muội cùng lão Tứ một tổ, Quân Luân cùng ta một tổ, lão nhị cùng lão tam các người đi hướng đông, lão ngũ cùng lão lục các người đi hướng tây, lão thất cùng lão

bắt đi cửa nam, người còn lại cùng ta đi cửa bắc, chúng ta cẩn thận đi tìm từ chỗ Tiêu Từ mất tích lại một lần nữa, trước lúc mặt trời lặn tới chỗ này hội hợp.”

Mắt đen âm nhu của hắc ngưng tụ gió mạnh âm ngoan lãnh khốc, ai dám đả thương nàng, Độc Lang Quân hẳn sẽ làm người đó muốn sống không được, muốn chết không xong.

“Dạ!” Mọi người lập tức chia nhau tiến hành.

~~~~~

~“Làm sao bây giờ? Lần này thật sự lạc đường rồi.”

Nhìn bốn phía đều là cây xanh tươi tốt che trời khiến cho nàng chỉ có thể từ khe hở giữa cành cây sum suê thấy chút ánh sáng trắng mới có thể xác định hiện tại là ban ngày.

Đường Tiêu Từ, nàng ghét tên của mình, trước kia thường bị sư huynh đệ tỷ muội đồng môn lấy ra viết văn, Đường Tiêu Từ là người mù đường! Đường Tiêu Từ - Đường ngu ngốc!

Rất kỳ quái, nàng học bất cứ công phu hoặc tài nghệ gì cũng mau mang lại hiệu quả, thường thường sư tỷ phải cần một tháng mới có thể ghi nhớ khẩu quyết, nàng không cần người đối đáp thì liền nhớ rõ thuộc lòng; không cần thời gian nửa ngày nàng liền có thể đem tất cả sách cổ nghiêm chỉnh trong tủ đều đọc lâu lâu, ngay cả sư phụ cũng nói nếu như là nàng đi kinh thành dự thi nhất định là văn võ Trạng Nguyên.

Duy chỉ có một khuyết điểm nhỏ, là một người mù đường!

Nàng là người mù đường trình độ không người nào có thể so sánh, ngay cả đi theo sát ở phía sau người ta mà vẫn còn bị lạc.

Nàng còn từng ở tại trong phòng mình lạc đường đến kỷ lục.

Từ trong phòng ra ngoài phòng bất quá là qua một cái cửa hình vòm khắc hoa, ở giữa có màn trắng rủ ngược xuống, nàng lại đi nữa ngày cũng không ra cửa lớn, cuối cùng sư huynh sai người tìm đến nàng đi ăn trưa mới cứu vớt nàng không bị chết đói.

Từ đó “Người mù đường” đã cùng nàng gắn bó keo sơn.

Cũng bởi vì khuyết điểm nhỏ này, sư huynh sư tỷ đồng môn cũng không mang nàng ra khỏi Đường Môn, nhiều lắm là mang cho nàng đồ chơi ưa thích khi quay về, nàng không có khẩn cầu gì, chỉ muốn nhìn một chút thế giới bên ngoài nên mới có chuyến đi Trường An lần này.

Lần đầu ra ngoài liền lạc đường, lần sau còn ai dám mang nàng ra ngoài? Huống chi lúc này nàng đều là đi theo sát mười hai sư huynh sư tỷ, còn lạc đường, như vậy lần tới. . . Không có lần tới.

Đường Tiêu Từ suy sụp cúi mặt, ngẩng nhìn bốn phía. Nếu như trước khi trời tối, nàng còn tìm không được đường về, sợ rằng phải ngủ qua đêm ở đây. Thoạt nhìn rừng rậm lúc này đều giống nhau không phân biệt rõ Đông Tây Nam Bắc.

Một người không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Trong lòng Đường Tiêu Từ tự nói với mình không có gì phải sợ.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy thật là khủng khiếp! Nghe được gió thổi qua lá cây xào xạc, bóng dáng ma quỷ lác lác, hai chân nàng như nhũn ra không dám lộn xộn.

“Có người hay không a?”

Một hồi cuồng phong gào thét kéo tới, Đường Tiêu Từ sợ hãi tự núp vào phía sau một gốc cây đa khổng lồ, quan sát tình huống xung quanh mình.

Dù gì nàng cũng là người trong Tứ Xuyên Đường Môn, tại sao lại có thể nhát gan như vậy?

Trong lúc nàng muốn đi ra từ phía sau cây thì một hồi âm thanh quỷ dị kỳ lạ bay vào trong tai của nàng, gọi lên lòng hiếu kỳ của nàng.

“Rắc két -” âm thanh từ xa tới gần, gọi lên sự hiếu kỳ của Đường Tiêu Từ, nàng đi theo âm thanh đó tìm tới đến tận cùng.

Rừng cây um tùm không nghe được tiếng ve kêu tiếng chim hót, ở sâu trong rừng rậm trên con đường núi hiểm trở từng khối rêu xanh bò đầy trên phiến đá khổng lồ liên kết nhau tạo thành uyển đình cổ kính. Gió nhẹ thổi qua mang theo chút ướt lạnh lẽo, làm cho rừng rậm yên lặng đến mức quỷ dị, giống như là sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Đột nhiên, “Rắc kết, rắc kết -” giống như sứ giả địa ngục tới cầu hôn các cô hồn dã quỷ mà âm thanh của dây xích kia lôi kéo qua từng phiến đá, làm người ta rợn cả tóc gáy.

Lúc này, hai ngọn đèn lồng lơ lửng bay giống như Diêm Vương ngồi trước đèn dẫn hồn chiếu sáng lên chỗ râm mát tối của con đường núi hiểm trở, chiếu sáng cũng phát ra quái âm gì đó.

Ước chừng là một người rất cao ở trên xe lăn sang trọng, toàn thân đen nhánh có viền vàng... kiểu hoa được thiết kế rất hài hòa, những tấm vải lụa mỏng màu xanh trên không được treo rủ xuống mép kiệu, bốn góc đỉnh kiệu được treo bốn chiếc đèn cung đình nhỏ.

Một người cúi đầu giấu mặt ngồi trong xe lăn, trên lan can xe lăn có một bàn trà nhỏ lớn hơn ghế tròn chút, trên bàn để một chồng sách, một ly một bình.

Đường Tiêu Từ nhẹ nhàng bay vút qua ngọn cây, vén những cành lá dày đặc ra hai bên để dễ quan sát.

Không xa trên con đường núi hiểm trở một chiếc xe lăn từ từ hướng đến gần phía của nàng. Ở phía trước sau xe lăn đều có hai gã vạm vỡ mặt không chút thay đổi đi theo phụ giúp khống chế tốc độ xe lăn, cùng với một thiếu niên thanh y cười ngửa đi theo phía sau xe lăn.

“Công tử, cả ngày lẫn đêm chúng ta gấp rút lên đường đã mấy ngày không có dừng lại nghỉ, thân thể người có khỏe không? Ta nghe được phía trước có tiếng nước chảy, hay là...”

“Thần Hỉ, thế nào?” Nam tử trên xe lăn khẽ giương mắt, nghiêng mắt liếc xéo thiếu niên thanh y theo hầu bên cạnh, giọng nói ôn hòa khẽ nhỏ không nhanh không chậm chảy vào trong tai của nàng.

Rõ ràng nàng cùng bọn họ có đoạn khoảng cách, tiếng hắn còn nói nhỏ như vậy, nàng lại có thể nghe thấy hắn nói rõ ràng từng chữ.

“Huyền Trung, Huyền Nghĩa, Huyền Hiếu, Huyền Vũ, bảo vệ công tử.” Thần hỉ vung tay xuống đình chỉ xe lăn tiến tới, cảnh giác ngắm nhìn bốn phía.

“Đi ra đi!” Nam tử ngồi ở trên xe lăn ngay cả ngẩng đầu cũng không, như thể bưng lên chén phẩm trà.

Chính là gọi nàng sao?

Đường Tiêu Từ hết sức do dự có nên hiện thân hay không, một đám hắc y nhân che mặt từ phía sau rừng cây nhảy ra.

“Chủ tử nhà chúng tôi muốn mời môn chủ đến thăm phủ một chuyến”

“Rất xin lỗi, chủ tử nhà chúng tôi không tiếp khách.” Thần Hỉ lạnh nhạt nói.

“Vậy cũng chớ trách chúng tôi thất lễ.” Ngân quang chợt lóe, sát khí bao quanh xe.

“Tại sao các vị huynh đài khổ sở bức bách, thiên hạ cũng không phải là chỉ có một thần tướng.” Thần hỉ nhẹ nhàng nhảy một cái lướt qua rơi vào giữa mấy chục thích khách che mặt hồi, tay không đối phó với địch thành thạo.

“Chủ tử nhà chúng tôi bỏ ra một số tiền lớn làm lễ vật cho các người đến xem tướng là coi trọng chủ tử các người lắm rồi, ai ngờ các người được cho mặt mũi mà lên mặt.” Hơn mười người vung mạnh đao gậy gao bức bách, mắt lộ ra sát khí.

“Sống chết có số phú quý ở trời, chủ tử nhà các người yêu cầu chuyện làm người khác vô cùng khó chịu.” Muốn thay đổi thiên mệnh? Đáng chết sẽ chết, còn sống mãi mê vào quyền thế cùng danh lợi làm gì.

“Bây giờ nói những thứ này đã không còn ích lợi gì, chỉ cần giết các người, sẽ bắt được chủ tử nhà các người, còn sợ chủ tử các người không theo bọn ta sao?”

Cảnh tàn sát khốc liệt, tiếng sát phạt nổi lên bốn phía.

Hóa ra không phải gọi nàng. Việc không liên quan đến mình Đường Tiêu Từ nằm ở trên nhánh cây, thấy vậy hô to đã quá không hổ là cao thủ so chiêu.

Nhìn thấy một mảnh hỗn chiến phía dưới, có mấy người hắc y nhân thừa cơ từ phía sau đánh lên người ngồi trên xe, bốn gã hộ vệ gia nhập phòng vệ đánh nhau.

Thình lình đao phong quét ngang qua xe lăn, lụa mỏng bị gió thổi lên, rốt cục để cho nàng thấy rõ khuôn mặt người ngồi trên xe lăn, hé ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng bình tĩnh không gợn sóng, nét mặt rất nhu hòa, gờ tay nhắc chân tao nhã ung dung, coi như bình thường, mặc một bộ hắc bào thêu viền tơ vàng, nàng thấy hắn ngồi ở xe lăn, lấy một cái tấm thảm lông màu vàng che ở nửa người dưới của hắn.

Đường Tiêu Từ nằm ở trên ngọn cây thờ ơ nhìn những hắc y che mặt lần lượt bỏ chạy.

Đột nhiên, một tên hắc y nhân trong đó không cam lòng vung đao nhằm về phía người ngồi ở trên xe lăn.

Nam tử trên xe lăn từ từ ngẩng đầu lên, trông mắt sâu thẳm đen nhánh như đêm khiến lòng Tiêu Từ nhường đường cả kinh, ánh mắt một chút cũng không giống người luyện võ tinh nhuệ, cũng không uy nghiêm bức người chút nào, lại cho nàng một loại cảm giác quý dị, hơn nữa trong nháy mắt tâm mắt hắn phóng tới vị trí của nàng, trái tim nàng đập mãnh liệt.

Suýt nữa nàng kêu lên thành tiếng, cấp bách im miệng hậu quả là đã quên mình đang vịn nhánh cây, sau đó -“A!” Kêu thẳm một tiếng, nàng thẳng tắp ngã xuống.

“Tự tìm cái chết!” May mắn thế nào vừa khéo nàng rơi ở trên người hắc y nhân đang muốn đánh lên xe lăn kia, hắn phát ra hai chữ liền kêu lên một tiếng đau đớn.

“Thật xin lỗi! Không phải ta cố ý, người có sao không?” Đường Tiêu Từ đau đớn bò dậy, lại thấy hắc y nhân kia bị nàng đè bất tỉnh.

“Công tử!” Chỉ sợ nàng cũng là một trong những kẻ xấu, Thần Hỉ bất chấp hắc y nhân bên kia thừa cơ chạy trốn, chạy quay về bên cạnh xe lăn phòng vệ nhìn chăm chú vào nàng.

Lạnh nhạt phát tay áo muốn Thần Hỉ lui ra, ánh mắt đen nhánh của nam tử trên xe lăn chuyển động, suy nghĩ không biết tiểu cô nương liễu lĩnh này từ đâu tới.

Mặc một bộ quần áo màu tím lụa mỏng, bề ngoài thoát nhìn tuổi chưa cập kê, bất quá khinh công lại rất cao. Mái tóc rối loạn giống như tơ lụa đen nhánh sáng mềm mại, mắt linh động thông minh và gương mặt nói ra lòng (nghĩ gì là hiện trên mặt), hỉ nộ ái ố toàn bộ được thể hiện ở trên mặt, nhìn biểu hiện của nàng rõ ràng chính là rất đau.

Đường Tiêu Từ vội vàng giải thích, “Ta không có ác ý, các người chớ khấn咒, ta chỉ là đi ngang qua nơi này vô ý nghe được thanh âm kỳ lạ, ta với bọn họ không phải là một phe.” Nàng chật vật đứng lên, không cần thận đá vào chân của hắc y nhân lại té ngã xuống đất, nàng đau đến lông mày thắt lại, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

“Cô nương, có sao không?” Nha đầu quá mơ hồ. “Có thể đứng lên không?”

“Ta không sao, đa tạ!” Đường Tiêu Từ cố nén đau, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo thành một chỗ.

Một đôi bàn tay ngăm đen dày rộng xuất hiện ở trước mắt nàng, lòng bàn tay chai dày gấn đầy phong sương thoát nhìn tựa như nông phu làm ruộng, nàng theo tay đem tâm mắt hướng lên trên, gặp ánh mắt của hắn ở trên xe lăn kia, tâm nàng như đắm nước sâu đen kịt phủ kín không dậy nổi sóng, không hiểu sao trái tim của nàng bình bịch nhảy dựng.

“Ta có thể tự mình đứng lên. Chào người, ta tên là Đường Tiêu Từ.” Nàng xấu hổ vội vàng kéo váy bò dậy.

Quá mất mặt ở trước mặt hắn mà té ngã, không biết xuân quang dưới váy có lộ ra ngoài hay không.

“Đường cô nương, nàng thế nào lại một mình ở trong rừng rậm hoang du? Nơi này hoang sơn dã tính trước không thấy thôn sau không thấy khách điếm, đêm đến còn có rắn độc cùng thú dữ lui tới, rất không an toàn, ta khuyên nàng có lẽ mau mau rời khỏi là tốt hơn.” Thần Hỉ tháo xuống phòng bị, hắn nhìn nàng dường như còn là thiếu nữ.

“Ta biết nha, thế nhưng ta. . .”

Chợt, nam tử trên xe lăn ôn hòa mở miệng. “Trái đi ba dặm đường có thể thẳng đến Đồng Quan, đi từ Đồng Quan đi quan đạo cũng sẽ không lạc đường, ước chừng ba ngày là có thể đến được Trường An.”

Giọng nói của hắn ôn hòa tao nhã, làm cho người ta như tắm gió xuân, so với câu nhàu lộn giọng của các sư huynh nàng thì dễ nghe hơn nhiều.

“Ta có nói ta muốn đi Trường An sao? Còn có, làm sao người biết ta lạc đường?” Đường Tiêu Từ tự lẩm bẩm, nghiêng đầu xuống suy nghĩ, có nên đi không. Ai nha! Nàng không nhớ rõ rồi.

“Hừ! Công tử nhà chúng ta là thần thánh phương nào, căn bản không cần bám chỉ là có thể tính. . .”

“Thần Hỉ.” Giọng nói của nam tử trên xe lăn tuy nhẹ nhưng áp lực vô hình truyền đi ở trong không khí.

“Ít nói một chút”. Thần Hỉ nhanh chóng thối lui đến phía sau xe lăn.

“Đợi một chút, thuận tiện cho hỏi các người muốn đi đâu sao? Ta có thể hay không...” Thấy bọn họ phải đi, đột nhiên Đường Tiêu Từ nghĩ đến, nếu như có thể cùng đi không tốt hơn sao, chẳng qua là bọn họ không muốn để cho nàng cùng đi.

“Chúng ta không cùng đường.” Kỳ Vân ngồi ở trên xe lăn ôn hoà nói.

“Ta cũng còn chưa nói xong.” Sao hắn có thể biết nàng muốn nói gì?

Thần Hỉ giơ tay, liếc xéo mấy tên hắc y nhân bị đánh bất tỉnh trên mặt đất, có nên tra một chút thân phận bọn hắc y nhân này hay không?

“Mặc kệ những hắc y nhân này.” Không có ngần ngại, Kỳ Vân lạnh nhạt nói với Thần Hỉ.

Tâm trạng Thần Hỉ thu lại, nói với bốn người hộ vệ “Lên đường”.

“Này! Chờ ta một chút.” Thế nhưng mấy ngày qua nàng thật vất vả mới gặp được người tốt, nàng không muốn lại bị lạc đường, lại càng không muốn bị vứt bỏ, nàng quyết định đi theo bọn họ!

Hắn là Kỳ Vân, là bán tiên đoán đầu trúng đó, tất cả tùy tùng bên cạnh hắn đều được liệt vào hàng võ lâm cao thủ, thế nhưng sao nàng chưa từng nghe qua cái tên này? Đường Tiêu Từ vừa đi vừa nghĩ.

“Đường cô nương vẫn còn đi theo ở phía sau.” Thỉnh thoảng Thần hỉ quay đầu lại nói thầm.

“Tùy nàng.” Kỳ Vân chậm chậm nâng chung trà lên uống cạn.

“Dạ!” Công tử giữ kín như bưng, hoàn ổn nội liễm, ôn hòa tao nhã với người, nhìn thế gian bằng một đôi mắt lạnh, có được năng lực có thể nhìn thấu lòng người. Từng bị người bình thường xem là tà ma yêu quái, ác ma giáng thế, e sợ tránh né không kịp, mọi người còn mong cho hắn chết nhanh nhanh để đừng liên lụy họ. Gia gia nói chủ tử đã từng chết qua một lần.

Đời đời chủ tử bọn họ hầu hạ người trong Huyền Cốc... Thuở nhỏ đi theo chủ tử tập mãi thành thói quen, cảm giác bị người nhìn thấu thật đúng là khó khiến người không kiêng kỵ. Chủ tử có khả năng đặt biệt phi thường, có thể đọc được ý nghĩ và nhìn thấu lòng người, tính được số mệnh, đoán được tương lai, thế nhưng không cách nào tự mình thay đổi vận mệnh đây rồi cuộc là may mắn hay là bất hạnh.

“Thần Hỉ, người nghĩ quá rồi.”

“Dạ, Thần Hỉ nhiều chuyện rồi.” Tâm trạng của hắn thu lại, nhìn lên bầu trời u ám từng giọt mưa rơi xuống to như hạt đậu.

“Công tử, trời mưa rồi! Nàng vẫn còn đi theo chúng ta thật có nghị lực, cũng không sợ bị mưa ướt.”

“Lấy cho nàng cây dù.” Kỳ Vân mở sách ra, cũng không ngần ngại đầu lên nói.

“Ta đã phân phó.” Thần hỉ quay lại nhìn nàng nhận lấy cây dù mà hưng phấn giống như nhặt được báu vật, cũng hướng nơi này chạy tới.

Đường Tiêu Từ không có chú ý mặt đất trơn trượt kết quả là “A!” Cả người giống như con ếch nằm bẹp trên bùn đất.

“Đường cô nương, nàng có sao không?” Rèm mây bị vén lên, giọng nói của Kỳ Vân vẫn như cũ hòa nhã nhưng không mất lễ. Nhìn bộ dáng té ngã của nàng, lồng ngực của hắn chảy qua tâm tình thú vị kỳ dị.

“Thật là đau!” Đường Tiêu Từ chặt vật bò dậy, một cái khăn lụa trắng xuất hiện ở trước mắt nàng.

“Trên mặt nàng bị dơ.”

Đường Tiêu Từ ngơ ngác nhìn hắn, cảm thấy cả linh hồn như say rượu nhập vào ánh mắt ôn nhu của hắn, tim của nàng đập nhanh hơn.

“Đường cô nương, mưa trở nên to hơn.” Thần Hỉ giúp nàng đứng dậy.

“Oh, đa tạ.” Nàng hoàn hồn, vội vã tiếp nhận khăn tay. Mặt đã đỏ tới mang tai lại phát hiện mình đang tùy tiện nhìn chằm chằm một nam nhân.

“Không cần khách khí.” Kỳ Vân cảm thấy bản thân thất thần kỳ lạ, khuôn mặt cố gắng bình tĩnh để cho người khác không nhìn ra dị thường.

“Người thật là một người tốt.” Lau đi bùn đất trên mặt, Đường Tiêu Từ e lệ nói.

“Một cô nương đi theo mấy người đại nam nhân chúng ta có rất bất tiện.” Kỳ Vân kéo rèm để xuống.

“Oh!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không giấu được mất mát, không cách nào phủ nhận hắn nói là sự thật, huống chi nàng cùng bọn họ còn là người xa lạ, bọn họ không tín nhiệm nàng cũng đúng.

“Từ nơi này đi về phía trái liền có thể ra rừng rậm, thẳng lên quan đạo.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nhàn hạ bật ra màn trướng, hắn nên vô tâm người.

“Thật ư?” May mà gặp phải bọn họ, nếu không nàng không biết mình phải đi đến năm nào tháng nào, mới có thể đi ra chỗ rừng rậm này.

“Không cần khách khí.”

“Ta cũng còn chưa nói đa tạ a! Trước hết người có thể để cho ta nói cảm ơn rồi hãy nói không khách khí được hay không a?” Giành lời nói của nàng.

“Ta có thể đi theo hay không!”

3. Chương 3: Chương 2

“Cám ơn.” Cúi người chào thi lễ, nàng lần nữa ngẩng đầu, đoàn người bọn họ đã biến mất ở trong không khí, để cho nàng muốn cùng đi cũng không còn biện pháp “Uy!” Chỉ có tiếng vọng từ khoảng không truyền tới.

Đoàn người rời đi, Thần Hỉ ở bên trong thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, xác định nàng không có đi theo, “Công tử nàng là người của Đường Môn?” Tính sao?

“Ta không cần sử dụng tính toán, người đã quên ta có một đôi mắt của ác ma.”

Kỳ Vân từ từ gương mặt, trong đêm tối lộ ra ánh mắt đen âm u thần bí biến hóa kỳ lạ của ma quỷ, làm cho người ta run sợ không nói ra được. Ôn hòa tao nhã chỉ là biểu hiện nguy trang của ác ma, đến bây giờ không người nào có thể trốn được ánh mắt của hắn. Hắn có thể dễ dàng nhìn thấu nội tâm của một người, bất kỳ một ý niệm không có hảo ý cũng không trốn thoát. Trong mắt mọi người hắn là yêu quái.

Đại sảnh tráng lệ, trên sàn nhà đá cẩm thạch soi rõ bóng người, mười hai cột đá hoa cương hình trụ tròn được trạm trổ long phượng trông rất sống động. Một bé trai mặt không chút thay đổi ngồi ở trong lòng một lão già, thần nhiên liếc nhìn Đường Hạ, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được hoặc nhiều hoặc ít dính vào quan hệ máu mủ thân thích.

“Biểu đệ, chào mừng người trở lại Ngạo Long Bảo.” Dựa vào cái gì hần có thể thừa kế gia sản, bất quá hần là một nghiệt chủng lớn lên ở kỹ viện.

“Về sau cô sẽ hảo hảo chiếu cố người.” Ôn nhu nộ cười làm cho người ta như tắm gió xuân, nhưng cuối cùng cũng là giả dối – tạp chủng này có tư cách gì đảm đương chức Thiếu bảo chủ của Ngạo Long Bảo?

“Tiểu đệ, hi vọng người có thể sống lâu trăm tuổi.” Nghĩ một đằng nói một nẻo, đại tỷ của hần nói lời chúc mừng.

“Tương lai sau này kính xin bảo chủ chiếu cố nhiều hơn.” Huỳnh đệ bà con xa ý cười không vào trong mắt.

“Đại ca, chúc mừng người tìm được con mình, tìm về huyết mạch này.” Đáng ghét! Còn một chút nữa thôi, nếu như tạp chủng này không xuất hiện, Ngạo Long bảo chính là của hần.

“Haha... Cảm tạ mọi người, ngày hôm nay ta có thể tìm được lại đứa con trai duy nhất thật là chuyện vui của Ngạo Long Bảo, từ nay bắt đầu miễn thu tô một tháng, ba ngày sau ở Ngạo Long bảo sẽ mở ngàn bàn tiệc chiêu đãi các anh hùng bằng hữu, ta muốn nói cho cả thiên hạ để cho mọi người biết người thừa kế của Ngạo Long Bảo ta.” Chỉ có lão già phủ râu cười to, thật sự vui vẻ.

Ngạo Long Bảo có sự nghiệp lớn, gia tộc phồn thịnh, phụ thân của Kỳ Vân, cũng chính là lão nhân hơn sáu mươi tuổi sở hữu hơn mười người thê thiếp, vô số nữ nhi. Cho đến tuổi trên năm mươi thời điểm ở kỹ viện lại coi trọng nàng Tiểu Thanh ép mua cho bằng được nàng – cũng chính là mẹ của hần, sinh hạ hần xong liền treo cổ, sợ hần bị bắt đi, thừa dịp đêm khuya mẫu thân của hần nhờ dì Phương dẫn hần thoát đi thể lực của Ngạo Long Bảo.

Tiếc rằng con kiến làm sao chống chọi lại trời, bọn họ vẫn bị tìm thấy.

Lúc hần được mang về Ngạo Long Bảo, các thân thích hết sức kinh ngạc và ảo não, nhìn Đường Hạ người lừa ta gạt, lực đực với nhau cũng cố thể lực, khoe miệng hần cong lên một nụ cười nhạt.

Không cần đoán, hần cũng biết là sau khi lão nhân chết, hần chính là đối tượng đầu tiên những sài lang hổ báo này muốn diệt trừ. Chẳng qua là không biết bọn họ sẽ làm như thế nào, hần cũng thật tò mò... Từ trong mộng tỉnh lại, Kỳ Vân nhìn sắc trời, “Chúng ta đến đâu rồi?”

“Công tử, cũng sắp đến Phú Dương trấn rồi.”

Thần Hỉ liệu mình chịu đựng xúc động muốn ngáp. Có trời mới biết bọn họ ngày đêm không ngừng gấp rút lên đường, đã mấy đêm hần ăn phong ngũ sương. Vết thương trên người không phải là đánh nhau lưu lại, mà tất cả đều là kiệt tác của con muỗi.

“Đến phú Dương trấn, tìm khách điểm nghỉ ngơi đi.” Kỳ Vân nhìn ra được mọi người đều đã mệt mỏi.

“Đa tạ công tử.” Thần hỉ nghe vậy, thần kinh rung lên.

“Thế nhưng trước đó, dường như có người không nhường đường cho chúng ta.” Kỳ Vân liếc mắt một cái về phía trước ước chừng trăm người đang xung trận.

“Lại tới!” Thần hỉ trợn trắng mắt.

~~~~~

~“Xong rồi! Nên đi thế nào?” Ngửa đầu nhìn bầu trời đêm bao la, con mắt thiên tinh* chớp chớp thật là giống như đang cười nhạo nàng vô dụng.

(*Con mắt thiên tinh*: sao trên trời)

Đường Tiêu Từ thật là muốn khóc, dựa vào phương hướng chỉ thị của Kỳ Vân, nàng thực sự ra khỏi rừng rậm, nhưng vấn đề kế tiếp là thảo nguyên mênh mông làm thế nào để đi ra ngoài? Nghĩ đến ánh mắt sâu thẳm kia của Kỳ Vân, trái tim nàng đột nhiên nhảy dựng, bên tai không khỏi bốc lên một hồi hơi nóng hừng hực.

Tại sao nàng lại nhớ tới hần?

Lắc đầu vút đi suy nghĩ mê hoặc, trước mắt rời khỏi nơi này là điều quan trọng nhất, nàng nhìn chung quanh tìm đường ra. Ôi! Vô ích, trước lúc mặt trời lặn nàng còn gặp được một người chặn cừu hảo tâm chỉ bảo con đường đi, còn vẽ bản đồ trên đất cho nàng xem nhưng rốt cuộc nàng vẫn đi không ra.

“Vị lão bá bá kia nói là liên tục đi về phía đông, ước chừng nữa dặm hành trình sẽ nhìn thấy một mảng cỏ mũi nhọn lớn cao hơn đầu người, vòng qua cây cỏ mũi nhọn khoảng nữa nén hương liền có thể thấy một cái cửa qua sông, xin người đưa đồ chở qua sông là có thể đến được Trường An.”

Theo nàng luyện võ cước trình hần là rất nhanh, thế nhưng nàng đi tới trời tối, tại sao không thấy được nửa bụi cỏ mũi nhọn, đừng nói gì đến sông. Có thể xác định chính là: nàng – lại – lạc – đường – rồi!

Bất quá, không thấy được cây cỏ mũi nhọn, cũng thấy được đường mòn của dê, được đàn dê bước qua mà sinh ra đường nhỏ, chẳng qua là nên đi đông hay là đi tây?

Đường Tiêu Từ nhìn chung quanh, vốn định chờ xem có người đi qua hay không, nhưng mà ngộ nhỡ đợi đến trời sáng cũng không có người đi ngang qua, tại đây cái gì cũng không có chẳng phải là muốn nàng ăn ngủ nơi này sao?

Chí ít cũng nên tìm một gốc cây ở dưới bóng cây nghỉ tạm, bằng không có nửa gian nhà rách che đây cũng tốt, chẳng qua là đi nơi nào tìm đây? Hơn nữa nàng đang rất đói và khát, nơi này vắng lạnh hoang vu ngay cả bóng dáng một chim cũng không thấy, thì làm sao tìm được sông hoặc nguồn nước để bắt cá.

Nếu như nàng có thể giống như dê ăn cỏ mà để sống thật là tốt biết bao, nhưng đáng tiếc nàng lại là người.

Đường Tiêu Từ xoa xoa cái bụng đói, tùy tiện chọn một hướng đi, hiện giờ nàng chỉ cầu xin có thể thấy một người ở đây.

Không biết là nàng đi đúng đường hay là nàng may mắn, thấy xa xa khói bếp lượn lờ, làm cho tinh thần của nàng lập tức phấn chấn lên, lập tức lợi dụng sức gió sử dụng khinh công mà đi.

Không tới thời gian uống cạn nửa chung trà, nàng liền đến được nơi có khói bếp.

Nguyên lai đó không phải là khói bếp mà là cháy!

Nồng nặc bụi tro bay vào mũi xen lẫn khói bụi tung bay, mấy trăm người cưỡi ngựa cùng bó đuốc chạy như điên loạn làm cho người ta hoa cả mắt, một đám người ngựa giơ cao cây đuốc bao vây đoàn người của Kỳ Vân.

Chính xác, nàng lại đụng phải bọn họ.

Đường Tiêu Từ cười khổ, có thể thấy được hơn nửa ngày đi đường của nàng đều là uống công.

“Kỳ môn chủ, mười sáu trại bang lớn mạnh của chúng tôi không tin ép người không ra.” Sáu tên cường đạo cưỡi ngựa cầm đầu cùng trăm người cưỡi ngựa ở bốn phía cười châm biếm.

Mười sáu trại bang điên cuồng cường đạo không phải là ở ngoại thành sao, chuyên môn đánh cướp tơ tằm của thương nhân đi đường, thế nào cũng chạy vào trung nguyên để đánh cướp, hơn nữa vừa ra động chính là sáu trại. Tại sao bọn chúng muốn tìm đến bọn họ? Còn gọi bọn họ cái gì Kỳ môn chủ? Là chỉ Kỳ Vân sao?

Lửa càng đốt càng lớn, nghĩ đến hần ngồi ở xe lăn, lại hành động bất tiện, đối phương thật là hung ác tàn bạo, người đông thế mạnh, cho dù Thần Hỉ bản lĩnh cao cường nhưng cũng không thể phân thân, vậy hần chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm hay sao? Nghĩ đi nghĩ lại, lòng nàng lại thấy đau xót.

Lúc này, một trong sáu thổ phỉ đầu lĩnh vung tay lên hô to, “Các huynh đệ, tiến lên.”

“Rống!” Giống như thiên quân vạn mã toàn bộ hướng về phía giữa tấn công.

“Bảo vệ công tử.” Nàng nghe Thần Hỉ bình tĩnh hạ lệnh.

Nguy rồi! Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng phải giúp bọn hần thế nào, nàng hai tay khó chống lại bốn phía, huống chi nơi này có hơn trăm người cưỡi ngựa?

Đột nhiên linh quang nàng chợt lóe.

“Bắt giặc phải bắt vua trước.” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng đã đem hai tên thổ phỉ đầu lĩnh bưng bít xuống ngựa, cũng đoạt xuống binh khí của một số người.

“Tốt” Giọng nói khê nhỏ của Kỳ Vân truyền vào trong tai nàng, không biết là đang nói Thần Hỉ hay là nàng?

Bất kể như thế nào nàng đã không có thời gian suy nghĩ nhiều, hiện tại nàng phải xử lý mấy người cao thủ trước mặt.

“Người tới là ai?” Ba người vây khốn nàng.

“Nguyên lai là một con nhóc không biết trời cao đất rộng tới xen vào việc của người khác.”

“Bộ dáng của tiểu cô nương không tệ, dáng người cũng không tồi.” Ánh mắt dâm dăng của hắn làm cho nàng buồn nôn.

Không nghĩ tới ba nam nhân cũng có thể mở chợ bán thức ăn.

“Được lắm, lão lục, nàng là của ta.” Bọn cướp bị cướp đoạt vũ khí xuống ngựa cười dâm dăng. Mười sáu trại bang điên cuồng có thể thành danh cũng không phải là hư danh, chẳng qua là vận khí của nàng tốt mới có thể đánh rút vũ khí của họ.

“Các người dừng tới đây.” Nàng chăm chú nhìn đến tình huống phía sau bọn họ. Ồ! Thế nào nhanh như vậy liền kết thúc?

Đội bụi đất tiêu tan, đập vào mắt nàng là Kỳ Vân ngồi trên xe lăn thần khí nhàn nhã phẩm trà, mà Thần Hỉ còn đang bên cạnh dâng trà.

Cầm của Đường Tiêu Từ sắp rơi xuống đất, tại sao có thể như vậy?

“Các người...các người đã làm cái gì vậy?” Lúc này sắc mặt của ba tên thổ phỉ đầu lĩnh còn lại trở nên hoang mang, nhìn binh mã xung quanh ngã xuống, chẳng lẽ ngay cả trăm người ngựa đều đã đi gặp diêm vương?

“Không hề gì, bọn họ vẫn còn sống.” Kỳ Vân thoải mái uống cạn hớp trà, phảng phất như chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh.

“Người. . . Người. . .” Mặc dù hai chân của hai tên thủ lĩnh đều phát run nhưng vẫn giương nanh múa vuốt hung ác chỉ vào Kỳ Vân.

“Các người muốn hỏi là ta dùng thủ pháp gì?” Ánh mắt đen sâu thẳm của hắn khiến cho người ta sởn gai ốc.

Tâm tư bị nhìn thấu khiến cho vẻ mặt của bọn họ phút chốc không còn giọt máu.

“Hạ độc? Không! Ta không phải là Quái Y Vô Thường, cũng không phải là Độc Lang Quân của Đường Môn, ta chỉ là dựa vào cái miệng ăn cơm mà tiên đoán mệnh.” Kỳ Vân đem cái chén đưa cho Thần Hỉ.

“Kỳ công tử, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Không che giấu được vui sướng đuôi long mày nhảy lên, Đường Tiêu Từ tùy tiện chào hỏi.

Kỳ Vân như thế gật đầu một cái. “Đa tạ cô nương.”

“Không có gì.” Nàng hít sâu, nén rung động của trống ngực, bộ dạng tự nhiên tiêu sái tiến đến lấy ngón trỏ đặt ở chóp mũi của một cường đạo trong đó “Những người này là làm sao vậy, làm sao có thể không chút dấu hiệu rồi ngã xuống? Oa! Còn có hơi thở, thật là lợi hại, các người là làm như thế nào?” Quá thần kỳ, lại không giống trúng độc.

Sắc mặt ba người đại đầu mục của mười sáu trại bang điên cuồng còn lại lúc xanh lúc trắng, tay đặt trên binh khí ở bên hông.

“Khuyên các người nghĩ kỹ rồi hẵng động thủ.” Thần Hỉ đẩy xe lăn Kỳ Vân đến trước mặt ba người, khoe miệng cong lên, cười như không cười đập vào mắt bọn họ “Các người chưa đánh xong nên không cam tâm phải không? Thế nhưng các người không cảm thấy dạ dày là lạ, đầu có chút choáng váng?”

Sắc mặt bọn họ trắng bệch. “Các người. . . Các người làm cái quái gì?” Nói xong, một người trong đó ngã xuống ngựa ngất đi.

“Thân ở đại mạc các người hẳn là có nghe qua loại hoa hỏa dương gì đó.” Kỳ Vân cúi xuống, bẻ một nhánh hoa với từng đóa nhỏ màu xanh.

Đối với các loại thảo dược, độc dược Đường Tiêu Từ rất là quen thuộc nói “Ta biết, lúc có mặt trời hoa hỏa dương sẽ mở ra từng đóa, ban đêm liền héo tàn, thông thường loại hoa này sinh trưởng cùng một chỗ và xen lẫn trong cỏ nuôi súc vật, cơ bản là nó phải vô hại với cơ thể người nha, tại sao những người này lại. . .”

Nàng nhìn xung quanh lúc này mới chú ý tới ở bên cạnh Kỳ Vân Hoa Đô nở ra, “Quái lạ, tại sao chung quanh ta Hoa Đô không có nở ra, chỉ có lân cận các người vậy. . . A! Ta hiểu rồi hai loại hoa này là gặp phải nóng sẽ nở ra.”

Thần Hỉ giải thích nghi hoặc trong lòng nàng “Ban ngày loại hoa râm này nở ra là không độc, nhưng nở ra lúc ban đêm, sẽ tản mát ra nhàn nhạt mê hương, khiến cho người mê man, cho nên biệt hiệu của hoa hỏa dương là hoa ngủ, người chăn cừu để cho dê bò ngựa ăn xong để ngủ đủ.”

Một cường đạo bộ dạng cường tráng, đương nhiên cũng sẽ bị... Thanh âm chưa dứt lại một người đầu mục ngã xuống.” Ở trong cỏ cho súc vật ăn có thêm vào hoa ngủ.”

“Vậy ta như thế nào không có sao?” Đường Tiêu Từ khó hiểu.

“Trên người nàng mang vòng tránh ma quỷ.” Kỳ Vân nhìn nàng chăm chú, trấn môn chi bảo của Đường Môn, chỉ truyền cho người kế vị.

“Làm sao người biết? Đây là của đại sư huynh tặng cho ta, còn dặn dò ta không thể nói cho người khác biết.” Mặc dù nàng không rõ ý tứ của đại sư huynh.

“Nàng nên trở về nhà của nàng đi, sư phụ huynh tử đồng môn đều tìm nàng.” Ngồi ở trên xe lăn Kỳ Vân suy đoán nàng ở trong lòng Đường Quân Nghị chiếm trọng lượng không nhỏ, bằng không cũng sẽ không đem Đường môn chi bảo quý trọng như vậy đưa cho nàng.

“Thế nhưng...” Nàng cắn môi dưới, ngượng ngùng nói lại lạc đường.

Thở dài một tiếng, Kỳ Vân ý bảo Thần Hỉ “Chúng ta nên lên đường rồi.”

“Ta có thể đi theo các người hay không?” Nàng liếc nhìn hắn một cái.

“Chúng ta chỉ đưa nàng đến Phú Dương trấn.” Thế nào trên đời lại có một người mơ hồ mù đường như vậy? Ngay cả một đường thẳng cũng sẽ đi quẹo ngoặt, thật phục nàng.

“Đa tạ!” Hai tròng mắt Đường Tiêu Từ long lanh. Thật tốt quá!

~~~~~

~“Thần Hỉ, dừng một chút.” Kỳ Vân nâng tay.

“Công tử, muốn nghỉ ngơi tại đây sao?” Thần hỉ thở ra một hơi, cho là cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi, không ngờ câu tiếp theo của công tử lại là “Không thấy nàng.”

“Ai?” Thần hỉ quay đầu trở lại.

“Đường cô nương.” Kỳ Vân khẽ mở miệng nhắc lại câu truy vấn.

“Cái gì?” Lúc này Thần Hỉ mới phát hiện, “Tại sao lại không thấy nàng nữa? Nàng đang làm cái gì? Rõ ràng cứ như vậy một con đường núi, ngay cả đường rẽ cũng không có ấy mà không thấy đi theo nữa, ta thực sự phục nàng. Ta nghĩ cứ buộc một con chó chỉ đường ở trên người của nàng chứ nếu cứ theo đà này phải đi tới khi nào chúng ta mới đến Phú Dương trấn?”

“Chúng ta nghỉ ngơi tại đây một chút.” Kỳ Vân điềm tĩnh sau đó mở sách ra, “Ở xung quanh nơi này nữa dăm tìm một chút, Huyền Nghĩa, người đi theo Thần Hỉ.”

“Dạ!” Huyền Nghĩa chấp tay vái chào.

Thần hỉ lắc đầu thở dài, “Công tử giao lại cho các người.”

Chỉ chốc lát, Đường Tiêu Từ được Thần Hỉ đem cả người cùng ngựa đều dẫn về

“Đa tạ! Ta tưởng là ta lại bị bỏ lại.” Đường Tiêu Từ ngưỡng chừng thè lưỡi một cái. Bởi vì mê bông hoa ở ngọn cây cùng động vật liền đã quên đuổi theo. “Kỳ vân, ta nhặt được một con ve thật lớn, từ trên cây rơi xuống cũng không nhúc nhích, người xem giúp ta một chút có phải nó bị thương hay không.” Mở ra lòng bàn tay, là một con ve toàn thân màu đen.

“Trời ạ! Vì một con ve?” Thần hỉ đảo cặp mắt trắng dã.

Kỳ Vân thản nhiên liếc mắt một cái, “Nó đã chết.” Ve cuối thu.

“Thế nhưng mới vừa rồi nó rõ ràng còn đang kêu ở trên cây.” Làm sao có thể thoáng cái liền chết rồi?

“Sinh lão bệnh tử, là quy tắc của vạn vật tự nhiên.” Kỳ Vân nói xong, bất ngờ một viên thủy châu óng ánh trong suốt chợt hiện, nhanh chóng nhập vào mắt của hắn khiến tâm bình tĩnh không gợn sóng trong nháy mắt ngực hắn bị đâm xuống.

Tại sao? Nàng té ngã cũng không khóc, lạc đường cũng không kinh hoàng, lại vì một con ve bé nhỏ không đáng kể mà đau lòng rơi lệ?

“Kỳ Vân, ta đem nó chôn cất có được hay không?” Nàng ngẩng đầu ở khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện một giọt nước mắt khẩn cầu.

Kỳ Vân vô ý thức gật đầu một cái, thấy hai mắt nàng đầm lệ, bộ dáng đau đớn đáng thương, hắn cảm thấy ngực bị giọt nước mắt nóng bỏng kia xuyên qua.

“Cám ơn người, người là một người tốt.” Đường Tiêu Từ cầm ve hướng tới rừng rậm đi.

“Thật chịu không nổi nữ nhân này, chính là hay chuyện bé xé to, như vậy mà cũng khóc.” Thần Hỉ lắc đầu dở khóc dở cười.

“Thần Hỉ, người đi giúp nàng.” Kỳ Vân không lộ dáng vẻ, giọng không cao thấp phân phó, tâm bình tĩnh vô hạn lại bởi vì nàng mà dậy sóng.

“Cái gì?” Thần hỉ kêu to.

“Nàng sẽ lạc đường.” Kỳ Vân thản nhiên nói.

“Dạ!” Thần hỉ suy sụp hạ mặt. Thay vì đợi nàng lạc đường sẽ lại tìm người, tốt hơn hết là tranh thủ thời gian đi theo nàng, hắn vội vàng thi triển khinh công đuổi theo nữ nhân mơ hồ kia.

Kỳ vân nâng cái chén vào miệng uống cạn, phát giác trà đã lạnh, nhưng nhiệt độ ở ngực vẫn chưa biến mất... Liền kêu bọn họ tìm được ngôi miếu đổ nát ở vùng phụ cận trú tạm.

Đường Tiêu Từ tự nguyện đảm đương trách nhiệm canh phòng, nhìn nàng bộ dáng lời thề sắc son cam đoan, bởi vì mấy ngày liên tiếp gấp rút lên đường mà Thần Hỉ cùng tứ đại hộ vệ mệt mỏi rồi liền ngã trái ngã phải chìm vào mộng đẹp.

“Thuộc hạ của người đều đã ngủ, sao người không ngủ? Nơi này có ta là được rồi, người có thể tin tưởng ta, ta sẽ không đem bán người, ta còn phải dựa vào các người giúp ta tìm đường về nhà.” Đường Tiêu Từ ngồi ở trên bậc thềm ngoài cửa ngôi miếu đổ nát, quay lại nhìn Kỳ Vân ngồi ở trên xe lăn.

“Có muốn đi ra ngoài một chút hay không, hít thở không khí, ánh trăng bên ngoài không tệ.” Không đợi miệng hắn mở miệng, nàng đã đẩy xe lăn của hắn đi ra ngoài cửa. “Không ngờ ta lớn đến như vậy là lần đầu tiên đi xa nhà. Ở Đường Môn, tất cả mọi người xem ta là một đứa trẻ, mọi thứ đều phải trông nom, ta ra cửa xa nhất chỉ có thể đến đầu người biết không? Chính là từ gian phòng đến cửa lớn, thế nhưng ta đã mười bảy tuổi rồi.” Kỳ Vân phì cười nghe nàng rủ rỉ nói chuyện, thậm thoát nàng đã đẩy hắn đi vào rừng rậm rồi.

“Thật vất vả lắm, ta mới xin bà nội để cho ta ra ngoài xem một chút, kết quả mọi người đều phản đối, chỉ có đại sư huynh đối với ta tốt nhất, chỉ có hắn tán thành, là hắn dẫn ta ra ngoài.”

Nghe nàng thổ lộ sự ngưỡng mộ kính trọng đối với đại sư huynh Độc Lang Quân, ngực Kỳ Vân lại khó chịu.

“Ta quên nói cho người biết, ta là người của Đường môn, mọi người vừa nghe đến ta là người của Đường môn đều đã nhượng bộ lui binh, cho nên ta lớn như vậy, ngoại trừ sư huynh sư tỷ ở Đường môn ra cũng không có bằng hữu nào.”

Người giang hồ đối với Đường Môn có nhiều kiêng kỵ, sợ dính cùng người của Đường môn không biết lúc nào sẽ trúng độc mà mất đi mạng nhỏ. Vì vậy nàng muốn kết bạn đã khó càng thêm khó. Thực ra Đường Môn so với những bọn người ngụy quân tử đâm sau lưng, đả thương người trên giang hồ kia tốt hơn nhiều.

“Người có nguyện ý làm bằng hữu của ta hay không?” Chỉ ít mới bước chân vào giang hồ tới nay hẳn là người đầu tiên đối tốt với nàng.

Đường Tiêu Từ dừng lại, đi vòng đến trước mặt hắn.

“Được thôi” Nàng đơn thuần đến mức khiến mọi người tháo xuống phòng bị, không cách nào sinh ra địch ý.

“Người cũng đừng gọi ta Đường cô nương, người cùng đại sư huynh của ta đồng dạng hãy gọi ta là Tiêu Từ, người rất giống đại sư huynh của ta.” Trong nóng ngoài lạnh.

“Phải không?” Kỳ Vân không biết cảm giác kỳ lạ, không thoải mái ở ngực kia từ đâu mà đến.

“Kia...” Quái lạ, tại sao cùng nam nhân khác ở cùng một chỗ nhịp tim cũng sẽ không đập nhanh nhưng nhìn đến hắn mặt sẽ đỏ tim đập dồn dập động tâm nói...”Ta có thể gọi người là Kỳ đại ca không?”

“Tùy nàng.” Không biết tại sao, nàng ở trước mặt gây thương động lòng người, hẳn không thể hạ tâm sắc đá.

“Vừa đúng lúc ta không có ca ca.” Từ trước đến nay hành động của nàng là lực đại suy xét! Nàng quyết định rồi, nàng muốn đi theo hắn để xác định tâm ý của mình.

Hắn không muốn làm ca ca của nàng!

Ý niệm chợt thoáng qua trong đầu khiến cho hắn cả kinh sợ hãi, sau khi Linh Ngọc – nữ tử duy nhất hắn để trong lòng yêu nam nhân khác, cuối cùng nội tâm cũng theo đó từng chút khô héo, hẳn còn có thể yêu nữa sao?

“Người nào?” Đường Tiêu Từ xoay người, đề cao cảnh giác, ngẩng nhìn bốn phía bất tri bất giác mới phát hiện, một đám người vây quanh bọn họ.

“Xú nha đầu, lại gặp mặt rồi.” Là bè đảng của mười sáu trại bang điên cuồng còn sót lại.

“Sao, các người vẫn còn chưa hết hy vọng.” Đường Tiêu Từ tan vỡ, mười mấy người, một người nàng hẳn là ứng phó qua được.

“Xú nha đầu, việc này cùng nàng không liên can, mau tránh tra, người chúng ta muốn chính là hắn.” Trại chủ cầm đầu nháy mắt ra hiệu, mười người bao vây tấn công bọn họ.

“Các người nhiều người như vậy bắt nạt một người không thể đi được, các người không cảm thấy xấu hổ sao?” Đường Tiêu Từ thân thủ nhạy bén lấy dao ở bên trong người.

“Ít nói nhảm đưa người cho chúng ta. Chúng ta tha cho nàng một con đường sống.”

“Rốt cuộc ai chết còn chưa biết đâu, các người đừng ép ta động thủ.” Nàng thật sự không thích đánh đánh giết giết.

“Các huynh đệ, tiến lên! Đừng khách khí, bắt được xú nha đầu này liền thưởng cho các người.”

Cùng nhau phun ra tiếng quát, tâm của mười tên cường đạo đều đã ngứa ngáy cười quỷ dị. Lại càng không kiên nhẫn chờ cơ hội, làm cho động tác thành thạo của Đường Tiêu Từ bắt đầu biến thành trứng chọi đá.

“Các người đừng tới đây.” Nàng quyết định trước tiên lui lại bảo vệ Kỳ Vân, tiện tay móc trong ngực ra được phẩm, cũng không biết là cái gì, sau đó liền vẩy vào mặt bọn cường đạo.

Chốc lát, tiếng kêu rên không ngừng!

Nhất thời mắt của Đường Tiêu Từ choáng váng, nàng nhớ tới đây là xích hạt phần của sư huynh giao cho nàng. Nếu dính vào người nhất định sẽ khó nhìn đau, tiếp xúc với không khí cũng sẽ đau, nhưng không đến nỗi chết người.

Vì vậy, nàng vội vàng đẩy Kỳ Vân lui lại, chạy đến phạm vi an toàn, nàng mới đột nhiên nghĩ đến, “Kỳ đại ca, người có sao không?” Hắn không giống nàng có châu tránh ma quỷ hộ thân.

Hiện tại mới nghĩ đến hắn! Kỳ Vân mỉm cười lắc đầu, tiếc là Đường Tiêu Từ căn bản không chú ý, lo lắng ngồi xổm xuống, lấy tất cả được trong ngực ra tìm kiếm.

”Làm sao bây giờ? Lọ nào cũng không phải, rốt cuộc cái nào là thuốc giải?”

“Ta không sao!”

“Ta biết, người vẫn cố chịu đau. Người nhấn nài một chút, ta lập tức tìm thuốc giải. Được rồi người ăn trước viên này đi, viên này hẳn là thuốc giải.” Đầu nàng cũng không ngần ngại đưa ra một viên thuốc.

Hắn là? Kỳ Vân dờ khóc dờ cười.

“Tiện nha đầu, nạp mạng đi!” Trại chủ nhào đến.

Kỳ Vân không chút cảnh giác nào đưa tay giúp Đường Tiêu Từ chuyên tâm tìm thuốc giải.

Liếc thấy ánh sáng bạc của thanh đao chém tới, nàng theo phản xạ đẩy hắn ra “Nguy hiểm!”

Xe lăn Kỳ Vân hơi lung lay, thiếu chút ngã xuống đất. Nha đầu ngu ngốc này cứ nhiên dùng thân thể để đỡ đao! Ngực hắn có đủ loại cảm xúc phức tạp, nhiều nhất là hoang mang cùng tức giận không cách nào lý giải được.

“Người không sao chứ?” Đường Tiêu Từ may mắn kịp thời kéo hắn ra, cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm trại chủ toàn thân giờ đây đã sững sờ.

“Người, tiểu nhân hèn hạ, cứ nhiên lại đánh lén sau lưng, uống công các người còn là nhân vật nổi danh trên giang hồ.”

“Công tử, xảy ra chuyện gì?” Thần Hỉ cấp tốc tìm đến, nhanh chóng quật ngã đối phương, hắn quay người lại giật mình khi nhìn thấy ánh mắt nhu hòa của công tử.

“Các người là cần ta, nếu như gặp lại chuyện như hôm nay một mình người không có võ công lại ngồi ở xe lăn, không có hộ vệ ở bên người xem người làm thế nào. Hoàn hảo hôm nay có ta ở đây, ta có thể bảo vệ người.” Đường Tiêu Từ cười đắc ý nói.

Kỳ Vân chỉ cười nhạt không nói, lắng nghe giọng nói trong trẻo của nàng chảy qua nội tâm giống như gió nhẹ nhàng thổi.

Thần Hỉ nhất thời hoa mắt. Đây là lần đầu tiên hắn thấy được ôn nhu ở trên mặt của công tử. Có lẽ nàng có thể làm cho công tử tìm về tim đã mất đi.

Bởi vì dọc theo đường đi có quá nhiều chuyện xảy ra, bọn họ lại lần nữa ngủ ngoài đồng hoang sơn dã linh.

~~~~~

~“Thần Hỉ, có cần ta giúp hay không, có chuyện gì ta có thể làm hay không?” Nhìn thấy Thần Hỉ bận rộn chỉ huy, Đường Tiêu Từ đi theo hắn hỏi.

“Không việc gì, chúng tôi đủ người rồi.” Chỉ sợ nàng càng giúp càng bẽ bọn.

“Thần Hỉ, ta có thể giúp việc săn bắt dã vị.”

(*Dã vị* chính là món ăn dân dã bằng thịt chim muông thú rừng)

“Không cần, Đường cô nương nàng ngồi ở đây là tốt rồi.” Tốt nhất cái gì cũng không cần làm.

“Ta có thể đi nhặt củi khô.”

“Không cần lời thôi, chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ củi khô.” Đến lúc đó lại lạc đường thì phiền toái.

“Oh!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tiêu Từ không giấu được mất mát, nhìn thấy Thần Hỉ đẩy Kỳ Vân đi hướng về rừng rậm “Kỳ Vân, các người muốn đi đâu vậy?”

“Công Tử chúng tôi phải tắm rửa, nàng còn đi muốn theo?” Thần Hỉ cười cười nói, nàng như con chó nhỏ từ sáng đến tối ở bên cạnh Kỳ Vân còn chưa đủ?

“Ai... Ai muốn đi cùng chứ.” Vẻ mặt của Đường Tiêu Từ yêu kiều đỏ lên.

“Ta chỉ là hỏi xem coi có việc gì là ta có thể giúp được hay không.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thất vọng của nàng, Kỳ Vân không nhịn được phá vỡ trầm mặc, “Nàng có thể ở lại giữ lửa nấu nướng, thay ta chú ý đừng làm cho lửa tắt.” Không biết tại sao, hắn tự nói với mình đừng để ý tới nhất cử nhất động của nàng, nhưng nhìn nàng cùng Thần Hỉ chuyện trò vui vẻ, trong lòng hắn dâng lên một cảm giác ghen tuông.

“Được!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tiêu Từ hiện ra sự then thừng ấp úng nói “Kỳ đại ca, vậy.... vậy... ta cũng muốn đi tắm rửa có được hay không?”

“Có thể, từ nơi này thẳng đi là được. Chỉ có điều đợi hai chúng ta quay về, ta sẽ để Thần Hỉ mang nàng đi.” Cho tới bây giờ chưa từng thấy qua cô nương mù đường như vậy, sau này ai làm phu quân của nàng có thể sẽ rất vất vả.

“Hả, cái gì, bảo ta mang nàng đi?” Chân mày Thần Hỉ treo ngược, nhìn đến khuôn mặt nghiêm túc hờ hững của chủ tử, hắn không cam lòng nói, “Dạ!”

“Vậy ta chờ các người.” Nàng vội vã ngồi xổm xuống bên cạnh đồng lửa.

“Ta sẽ cẩn thận không làm cho lửa tắt.”

“Huyền Trung, Huyền Nghĩa, ở lại đây.” Kỳ Vân lạnh nhạt giao phó.

Hai người đại nam nhân giống như cột đá chấp tay vái chào.

“Có nên thêm củi hay không? Lửa này thoát nhìn thật nhỏ, có thể tắt hết hay không?” Đường Tiêu Từ nhìn bốn khối gỗ thô chông chắt ở đồng lửa, sợ nó bất thành linh tắt, vì thế đem hết thảy củi chông lên, kết quả ngọn lửa bị dập tắt.

Nàng cũng hít sâu một hơi, khăn trương đem toàn bộ lá rụng cành khô xung quanh chất trên lửa, cũng liều mình thổi hơi, chỉ thấy khói trắng phau phau từ cành lá phía trên toát ra.

“Đường cô nương, chớ lại quá gần, sẽ có nguy...” Huyền Nghĩa nói chưa xong, củi tách ra tung tóe, rồi – oanh một tiếng đồng củi bùng ra.

Ngọn lửa bay tán loạn, Đường Tiêu Từ hưng phấn nhảy lên.

“Đường cô nương, y phục của nàng.” Huyền Trung khăn trương chỉ về phía nàng.

“Cái gì?” Nàng còn chưa có phát hiện ra, ngoảnh đầu lại nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của hai người họ.

“Cháy rồi sao!”

“A-” lúc này nàng mới nhìn thấy vạt áo cùng váy bị bốc cháy. Sợ hãi kêu to “ Mau mau, nước nước, làm sao bây giờ? Dập tắt giúp ta.”

“Nhưng mà...” Huyền Trung cùng Huyền Nghĩa hai mặt nhìn nhau, nam nữ thụ thụ bất thân nha! Bất ngờ liếc thấy nàng cầm lên một cái bầu, hai người cực kỳ hoảng sợ, “Đợi một chút, đó là rượu...”

“Oanh” lửa càng không thể cứu vãn, cháy thẳng lên phía trên, Đường Tiêu Từ nhanh chóng cởi áo lụa mỏng màu tím cùng áo khoác bị đốt rụi, hai người vội vã xoay người không dám nhìn.

Nhưng áo lót màu trắng bên trong cùng váy vẫn là không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng “Làm sao bây giờ? Lửa còn đang cháy.” Cởi nữa, nàng sẽ không còn y phục để mặc. Linh quang hiện ra, “Đúng rồi! Từ bên này đi thẳng,” nàng cấp tốc chạy về hướng của Kỳ Vân, trong rừng rậm chỉ thấy một bóng trắng cùng ánh lửa vọt qua.

“Nhanh lên một chút đuổi theo.” Huyền Trung, Huyền Nghĩa nhanh chóng đuổi theo.

Lấp lánh vô số ánh sao, sóng nước mênh mông, đầm nước sâu thăm thẳm màu xanh giống như một màu đen thủy kính, phản chiếu lấp lánh ánh sao trời. Ở sự yên tĩnh đêm khuya, đầu của Kỳ Vân dựa vào một tảng đá lớn ngâm mình ở trong nước, hai tay buông lỏng lỏng vào nhau ở sau đầu, thông thả ở trong gió đêm êm dịu.

4. Chương 4: Chương 3

“Thần Hỉ, đem y phục đặt ở trên tảng đá đi! Không cần hầu hạ ta, ngươi có thể đi nghỉ ngơi rồi.” Kỳ Vân để cho thân mình từ từ chìm vào trong đầm nước.

“Vâng” Thần Hỉ mới xoay người, thì thấy một bóng dáng màu trắng tản ra hồng quang nhanh chóng xuyên qua rừng cây. Hắn nhìn không ra đó là cái gì, chẳng mấy chốc vật không rõ kia đã xông về phía hồ, nghĩ đến công tử ở trong hồ, hắn kinh hãi xông lên trước, nhưng không kịp ngăn lại.

“Ầm” một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, hắn đứng ở trên bờ vẫn bị văng trúng nhưng kịp thời giương tay áo chặn bớt đi bọt nước.

“Đường cô nương.” Ánh mắt lạnh thâm thúy của Kỳ Vân chợt hiện, nhìn đến nàng đang ngâm qua nước áo trong gần như trong suốt, rõ ràng có thể thấy được cái yếm màu tím bên trong áo kia, càng làm nổi lên nước da non mềm trắng nõn không tỳ vết như tuyết, lộ ra thân thể mềm mại thướt tha ở dưới ánh trăng, chiếu ảnh ở trong đôi con ngươi đen tuyền của hắn.

“Oa! Đau quá!” Đường Tiêu Từ hoảng loạn chạy tới trong hồ, sợ lửa ở mặt sau váy còn chưa có tắt, liền liều mình hắt nước, nước lạnh buốt cùng lửa nóng rực làm da thịt của nàng đau nhói. Lệ trong hốc mắt của nàng tràn ra chứa đầy đau đớn cùng hoảng loạn.

“Đường cô nương, tại sao lại là nàng?” Thần Hỉ thấy rõ người tới, thở nhẹ một hơi, đồng thời cũng nhìn thấy Huyền Trung, Huyền Nghĩa chạy tới “Đây là có chuyện gì?”

“A!” Dưới chân trơn trượt, kỹ năng bơi không rành cả người nàng ngã về phía sau, uống rất nhiều nước vào miệng, cái lạnh thấu xương làm nàng sợ hãi giẫy giụa “Cứu???? ừng ực”

“Nguy hiểm.” Kỳ Vân vội vàng chạy tới bên người nàng ôm lấy thân thể chìm nổi trên mặt nước của nàng. “Đừng sợ, là ta.”

“Kỳ đại ca? Oa...?...” Đường Tiêu Từ kinh hãi nhìn hắn, trở tay ôm chặt cổ của hắn, tứ chi giống như dây leo quấn chặt hắn, hoảng sợ cùng đau đớn hóa thành nước mắt chảy xuống.

“Đau quá đau quá, cháy... cháy rồi!”

“Ta biết, không sao, đã không sao rồi.” Kỳ Vân trấn an, hai tay của nàng gần như xiết chặt lấy cổ của hắn. Nhẹ nhàng kéo tay của nàng ra, cố ý không nhìn đến thân thể đầy dờ của nàng cùng phản ứng khác lạ trên người của hắn, vừa mới bị một màn kia dọa thiếu chút nữa trái tim của hắn ngưng đập. “Tất cả quay lưng lại cho ta, không được quay đầu lại.” Liếc mắt lên bờ nhìn mọi người trợn to mắt, hắn quát.

Thần Hỉ cùng mọi người vội vàng xoay người, nhìn thẳng phía trước, trong đầu vẫn còn tràn ngập hình ảnh sống động đặc sắc của một màn kia.

“Còn có đem hình ảnh trong đầu óc các ngươi thanh trừ hết cho ta, không được nhớ!” Giọng nói âm lãnh của Kỳ Vân làm cho bọn họ không tự chủ được đánh rùng mình một cái.

“Y phục của ta bị cháy rồi.” Đường Tiêu Từ không ý thức thân phận nam nữ, càng khó phải nói đến quần áo hai người xộc xệch. Chỉ thấy nàng giống như người chết đuối thấy Kỳ Vân giống như bè gỗ mà ôm chặt, trên mặt đầm lệ.

“Y phục mua lại là được.” Hắn cố ý lấy giọng nói bình ỏn lạnh nhạt nói, có trời mới biết nàng ngây thơ nhẹ nhàng không chút phòng bị lại làm hắn tim hắn đập rộn ràng. Hít sâu khắc chế rối loạn trong cơ thể, hắn đem nàng ôm vào ngực đi tới tầng đá lớn trên bờ, tách cánh tay ngọc trắng mịn của nàng đang ôm chặt hắn ra, “Đã không sao rồi.”

“Thật xin lỗi, ta đã thất lễ rồi.” Vào lúc này, Đường Tiêu Từ chậm chạp cuối cùng cũng phát hiện mình làm chuyện tốt gì. Thoáng chốc, hơi nóng từ cái cổ xông lên ỏt, nàng cảm thấy ở đỉnh đầu bốc khói rồi.

Kỳ Vân cách không thủ vật mang tới ngoại bào của mình khoác lên ở trên người nàng, xoay người đưa lưng về nàng, “Bộ y phục này nàng mặc vào trước.”

(*Cách không thủ vật*: ngăn cách, giữa khoảng hai cái gì mà lại có một cái ngăn cách ở giữa khiến cho không thông với nhau được.)

Xấu hổ mặc lên áo khoác tràn ngập mùi thanh nhã của hắn, nàng dò xét bóng lưng cương nghị của hắn. Ánh trăng vẩy lên một lớp bạc trên thân thể nam tính ngăm đen gầy gò của hắn, giống như thiên thần cao quý, làm trái tim nàng nhảy loạn như nai con.

“Đa tạ, người?? Sao người biết???” Vô công? Nàng nắm chặt vạt áo ngây người ra, thì ra hắn giấu giếm tài năng.

Kỳ Vân cười nhẹ “Còn có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Đường Tiêu Từ đỏ mặt lắc đầu một cái, toàn thân ngượng ngùng nóng lên, người còn nóng hơn so với bị phỏng, nàng cứ nhiên không biết xấu hổ ôm một nam nhân lửa thể!

Suy nghĩ sâu xa nhìn chăm chú nàng một hồi lâu, Kỳ Vân không nói gì, tay vừa nhấc quần áo xếp để trên bờ bay vút lên trời cao đến trên tay hắn, bóng dáng của hắn uyển chuyển lướt qua giống như chim bay, xoay thân một cái đã mặc xong quần áo ngồi vào trong xe lăn, động tác làm liền một mạch, lưu loát tuyệt đẹp.

“Oa! Công phu của người thật là lợi hại.” Chiêu thức ấy nếu công lực không đủ một giáp trở lên căn bản làm không được. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng sáng lên, hưng phấn đứng lên, “Làm lại tài năng của người đi ta muốn xem?????” Lời nói chưa có nói xong lại bởi vì đau đớn mà ngồi xếp bằng xuống.

Ánh mắt của Kỳ Vân bị thu hút bởi vết thương của nàng nhưng lại không có tự giác của một người bị thương? “Tay nàng bị phỏng rồi, cần lập tức điều trị.” Hắn cũng không quay đầu lại thấp giọng, “Thần Hỉ.”

“Dạ, công tử!” Thần Hỉ xoay người cúi đầu xuống, không dám nhìn lộn xộn.

“Đi mua một bộ quần áo đến cho nàng”

“Hả? Trễ như vậy rồi???? Dạ, ta lập tức đi.” Chạm đến ánh mắt hồ hững không lộ vẻ gì của Kỳ Vân, lời nói của Thần Hỉ nuốt đi vào trong miệng.

“Huyền Trung, Huyền Nghĩa, đi tìm xem vùng lân cận có ngôi miếu đổ nát hoặc nơi ở bỏ hoang hay không.” Hắn phân công những người chưa có nhiệm vụ.

“Dạ!” Hai người lập tức phi thân rời đi.

“Nâng bàn tay của nàng lên.” Kỳ Vân di chuyển đến trước mặt nàng.

“Ta có thể tự mình bôi thuốc, không cần làm phiền người?..????” Nói chưa xong, hắn đã nắm lên tay nhỏ bé mềm mại không xương của nàng, vén lên tay áo rách nát cháy sạch, kinh hoàng nhìn vết phỏng cùng sưng đỏ, mảy mềnh của hắn khép chặt, không nói một câu bộ dáng thoạt nhìn có chút làm cho người ta sợ hãi.

Khi bàn tay của hắn đụng chạm vào làn da mịn màng mềm mại trắng như tuyết của nàng thì trong nháy mắt một cổ cảm giác tê dại nóng rực chui vào trong tay nàng, làm nàng vừa sợ vừa xấu hổ lại không dám lộn xộn. Đây là có chuyện gì? Đại sư huynh cũng thường dặt tay nàng nhưng cũng chưa từng xuất hiện cảm giác khác thường này.

Kỳ Vân không nói một câu, lấy ra một bình sứ màu trắng từ trong giỏ đen bên cạnh xe lăn. Đổ được ra xoa ở vết thương của nàng.

Chỗ được thoa được, nàng chỉ cảm thấy một cổ mát lạnh xuyên thấu da thịt, thấm vào tứ chi bách hải, thế nhưng ngực lại ấm áp dễ chịu, tim đập thật nhanh.

Nàng e lệ cúi đầu, cố ý tìm chuyện nói, không muốn làm cho không khí im ắng nếu không trông ngược võ sẽ bị hấn nghe thấy, “Không phải ta cố ý, ta cũng không biết vì sao ta đốt lửa lửa liền cháy lên trên người của ta, dập thế nào cũng không tắt, sau đó ta nhìn thấy cái bình đặt ở bên cạnh, ai biết bên trong lại chính là rượu, chỉ thấy ngọn lửa càng lớn, căn bản ta không ngăn lại được, tiếp theo?? tiếp theo lửa liền hướng trên người của ta mà cháy.”

“Đừng nhúc nhích!” Rốt cuộc nha đầu đàn này có nữa điểm tự giác hay không? Cũng đã bỏng thành như vậy rồi, còn lo lắng những thứ kia có sao không. “Còn có tay kia.”

Lần này nàng ngoan ngoãn vươn tay, “Không biết được lửa kia đã tắt hết hay chưa, chúng ta có nên trở về xem một chút hay không? Ngộ nhờ dẫn tới hỏa hoạn???”

“Thần Hỉ sẽ xử lý.”

“Oh! Thật xin lỗi, hại các người đêm nay không có cơm ăn.” Hấn đang tức giận! Mặc dù trên mặt hấn không lộ vẻ gì, nhưng không biết thế nào, là nàng cảm giác được.

“Người tức giận rồi?”

“Còn có Huyền Hiếu cùng Huyền Vũ ở đây.” Hấn nói là phần cơm tối. Hấn tiếp tục tự ý nâng lên bấp chân trắng nõn của nàng, thật cẩn thận vén lên váy bi, nhìn thấy váy của nàng bị cháy nám đen, chân mày hấn khép lại, so với vết phỏng trên tay của nàng thì càng nghiêm trọng hơn.

“Đúng a, thiếu chút nữa đã quên bọn họ rồi??? A!” Tay của hấn đụng vào chân của nàng, nàng phục hồi tinh thần lại, do ngón tay hấn chạm vào chân làm nàng cảm thấy như có ngọn lửa đốt nóng, ngọn lửa từ sống lưng vọt lên, nàng cảm thấy toàn thân nóng lên giống như bắt lửa.

“Ta thật vô dụng, chuyện gì cũng làm không được, chỉ làm cho người ta thêm phiền toái, lúc ở Đường Môn, ta cũng rất muốn làm tốt mọi chuyện, nhưng là làm cái gì sai cái nấy, thường hại sư huynh sư tỷ đồng môn vì ta thu dọn tàn cuộc, bây giờ còn liên lụy làm trì hoãn lộ trình của các người, đều là ta không tốt???” Tự trách cùng đau nhứt làm cho nước mắt cổ nén của nàng rào rào tuôn xuống.

“Không có ai trách nàng.” Kỳ Vân thở dài yếu ớt. Rõ ràng tâm lặng như nước nhưng vì sao nhìn thấy nước mắt của nàng, tâm bình tĩnh của hấn lại tràn đầy đau đớn.

“Người không cần an ủi ta, ta tự biết rõ, chờ trời sáng ta sẽ tự mình tìm đường trở về, sẽ không làm phiền các người nữa.”

Nghe được nàng muốn rời đi, hấn nên vui mừng mới phải, thế nhưng không hiểu, ngực giống như bị cây gậy đánh trúng rất là khó chịu. Tim của hấn sớm đã mất đi tất cả lúc chết đi, tại sao còn có thể đau? Tại sao còn có thể có cảm giác?

“Ta biết người là người tốt, mặc dù chân của người không thể đi được, bất quá có Thần Hỉ cùng các vị đại ca ở bên cạnh bảo vệ người, ta tin tưởng người nhất định có thể gặp dữ hóa lành.” Nói xong, nước mắt phảng phất chảy không ngừng giống như miệng cống được mở ra, nàng không muốn cùng hấn xa cách a!

“Vậy cũng chớ đi.” Lời nói ra thiếu chút nữa khiến hấn phải cắn đầu lưỡi, hấn lại lần nữa thất thường, tất cả bắt đầu từ khi gặp phải một khắc kia của nàng.

Đường Tiêu Từ ngăn ra, nàng không nghe lầm chứ?

“Ta đã đáp ứng muốn đưa nàng đến Phú Dương trấn thì nhất định sẽ tuân thủ giao ước.” Kỳ Vân bình tĩnh nói.

“Oh!” Đáy mắt nàng không dấu được vẻ mắt mòng đậm.

Tâm của Kỳ Vân chấn động, bởi vì hấn nhìn thấy, nàng thích hấn!

Tại sao? Hấn chỉ là một nam nhân tàn tật không hoàn hảo, mọi người tiếp cận hấn cũng đều là có mục đích, phụ thân của hấn là vì người thừa kế, mỗi ngày di Phương nói ra oán hận cũng muốn hấn hủy đi Ngạo Long

Bảo, tỷ muội khác mẹ của hắn coi hắn như kẻ thù, thúc dục của hắn cùng một đám thân thích chỉ mong sao cho hắn chết sớm, thậm chí ngày hắn thừa kế cũng tìm đến sát thủ đuổi giết khiến hắn rơi xuống vách núi sâu vạn trượng.

Nhưng trời không tuyệt đường người, hắn được cứu!

Huyền Cốc Lão Nhân cho rằng người bình thường từ trên vách núi cao như vậy ngã xuống có thể sống chính là kỳ tích, huống chi hắn là một đứa bé, hơn nữa đầu còn bị va chạm.

Tưởng rằng hắn mất đi trí nhớ, cho nên Huyền Cốc Lão Nhân lấy tên cho hắn là “Kỳ Vân”, bởi vì hắn là từ đám mây rơi xuống, mà một nguyên nhân khác chính là hi vọng hắn giống như hai loại biến mây trong Huyền Cốc quanh năm không tiêu tan che chở cho Huyền Cốc.

Đối với hắn mà nói, mỗi người đều là có mục đích với hắn, mỗi người đều là vì mục đích nào đó mới tiếp cận hắn, vì võ công bí mật, vì cầu trường sinh bất tử, vì cầu xưng các tị hung, ai là thật lòng? Ngoại trừ Linh Ngọc, đáng tiếc chính là??? Hắn đã muộn! Hắn cho là chờ đợi sẽ làm nàng quay về, nhưng lại mất đi nàng.

Kỳ Vân đổi một bình dược khác, “Đừng nhúc nhích!” Đè lại bắp chân mà nàng xấu hổ muốn giấu.

“A!” Đem bột thuốc rắc lên vết thương, chợt tới chỗ phỏng làm cho nàng đau thấu tận tâm gan. Đôi mi thanh tú vụn vẹo, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh. “Đây là thuốc gì?”

“Đây là vì để cho nàng nhanh lành một chút.”

Nàng cắn chặt răng nhịn đau, nắm lấy cánh tay của hắn, móng tay đã đâm vào trong thịt của hắn, mà chân mày hắn lại không nhíu một cái.

Hắn cẩn thận chữa trị vết thương trên chân nàng, “Đau liền kêu lên, đừng chịu đựng.” Từ đầu gối đến ngón chân, không bỏ qua bất kì chỗ da thịt nào “Được rồi, ba ngày không được chạm vào nước.”

Đường Tiêu Từ hơi nhếch môi cánh hoa, ngưỡng nhìn chăm chú bộ dạng nghiêm túc của hắn, đột nhiên từng giọt mồ hôi lớn giọt rơi từ cái trán của hắn chảy xuống, giống như là rơi vào trong biển lòng của nàng, kích khởi từng trận rung động, tiếp theo là một luồng sóng thủy triều vừa lan tràn, say mê ở trong ôn nhu của hắn, nàng thật hy vọng giờ khắc này thời gian có thể mãi mãi ngừng lại.

“Công tử, ta mua y phục về rồi.”

Kỳ Vân buông chân nàng ra, quay lại nhìn Thần Hỉ thở hổn hển.

Thần Hỉ lúng túng, trên đường trở về hắn vừa nghĩ tới công tử không mảnh vải che thân, nửa thân trần đang ôm nhau với một nữ nhân, hình ảnh kia đủ để cho người phun máu mũi, nghĩ đi nghĩ lại, mặt của hắn không khỏi đỏ lên.

“Y phục đặt ở bên kia, không được qua đây.” Kỳ Vân không chút nghĩ ngợi nói, hắn không thể nào lý giải được bản thân tại sao lại như vậy, không muốn bị người ngoài nhìn thấy thân thể nàng.

“Dạ!” Thần Hỉ nơm nớp lo sợ cầm quần áo khô đặt ở trên cỏ, sau đó thối lui.

“Có phải là người chưa thỏa mãn dục vọng? Có muốn đi đến một thành trấn phía sau để cho người ở kỹ viện phát tiết một chút không?”

Kỳ Vân trừng mắt liếc hắn một cái sắc bén.

“Tạ ơn công tử??? Thuộc hạ không dám!” Thần Hỉ chạm đến ánh mắt khiếp người kia của chủ tử, sống lưng không khỏi toát ra một chút lạnh lẽo.

“Vậy người còn muốn nhìn cái gì?” Hắn vừa nhìn thấy có người tưởng tượng ra bộ dạng ở dưới áo của nàng, hắn đã cảm thấy cả người khó chịu.

“Thuộc hạ xin cáo lui.” Thần Hỉ phụng phịu lo sợ nói, dù sao tránh đi trước vẫn tốt hơn so với ở đây nhìn cặp mắt hiểu rõ lòng người kia của chủ tử không chỗ nào che dấu được.

“Chậm đã, trước tiên gọi Thần Tâm tới đây.” Kỳ Vân giơ tay lên, y phục của Thần Hỉ để xuống bay đến trong tay hắn, thấy vậy Đường Tiêu Từ trở mắt cứng lưỡi, hoàn toàn không có phát hiện mâu quang của hắn chợt trở nên lạnh.

“Công tử như vậy ổn không?” Thần Hỉ chần chừ.

Thần Tâm là tỷ nữ theo bên mình công tử, công việc của hắn ban đầu là của nàng, nhưng với một lần ngoài ý muốn, Thần Tâm bị giáng chức thành hộ vệ, vốn là phải trực xuất ra Huyền Cốc, là Linh Ngọc tiểu thư muốn tha thứ cho nàng, để cho nàng lấy công chuộc tội, bây giờ là ra ngoài đi theo phía sau công tử một trợ lý để bảo vệ.

“Không sao.” Nàng đối với Linh Ngọc đã vô hại, “Ngoài ra, đi chuẩn bị chiếc xe ngựa tới.”

“Dạ.” Thần Hỉ vái chào sau đó lập tức rời đi.

Kỳ Vân cầm quần áo giao cho Đường Tiêu Từ, ôn nhu khẽ hỏi “Nàng có thể tự mình mặc vào không?”

Mặt nàng hồng tai đỏ lên, “Ta thử xem sao.”

Thừa dịp lúc này, Kỳ Vân quay lưng lại sửa sang lại quần áo xóc xệch của mình một chút, sau lưng truyền tới thanh âm cổ nén đau đớn hút không khí của nàng, hô hấp của hắn cũng theo đó dừng lại. Nàng có khỏe không? Hắn muốn xoay người lại nhưng lại kiêng kỵ, sợ khiếm nhã.

“Ai nha!” Tiếp tục “Ầm” một tiếng va chạm.

“Nàng làm sao vậy”, Kỳ Vân trực giác nghĩ là nàng ngã, quay xe lăn lại, đã gặp nàng ngã nhào trên mặt đất, đầu đụng vào tảng đá, nhưng vẫn còn gắng gượng nở nụ cười yếu ớt.

“Ta không sao.???” Nói chưa xong, nàng đã ngất đi.

Đường Tiêu Từ tỉnh lại thì người đã ở trong một gian phòng lịch sự tào nhả.

Bên giường là Kỳ Vân cùng với một nữ tử mặt lạnh lùng mặc y phục màu trắng, màu sắc một đen một trắng ở chung một chỗ vô cùng rõ ràng.

“Đây là nơi nào?” Nàng không biết mình ngủ bao lâu, khó khăn chống đỡ ngồi dậy, Đường Tiêu Từ phát giác y phục trên người đã thay xong, là ai giúp nàng thay?

“Một gian nhà rách, này chính là Thần Tâm, là Thần Tâm giúp nàng thay quần áo.” Thấy vẻ mặt nàng căng thẳng, hắn mở miệng thay nàng giải thích nghi hoặc.

“Nàng thật tốt.” Đường Tiêu Từ gật đầu hỏi thăm.

Thần Tâm lạnh lùng gật đầu một cái với nàng.

“Không còn chuyện của người. Ra ngoài đi.”

Thần Tâm cúi chào, mâu quang nhìn Kỳ Vân thoáng qua một chút u buồn, sau đó xoay người rời đi, Đường Tiêu Từ chú ý tới, mà Kỳ Vân không thấy được, với trực giác của nữ nhân, nàng thấy Thần Tâm đối với Kỳ Vân không muốn rời xa.

“Nàng ấy làm sao vậy?”

“Đừng nhắc tới nàng ấy.” Ngữ khí của hắn hơi hệt, “Vết thương trên người của nàng còn đau không?”

“Đã tốt hơn nhiều.” Hắn không muốn nói chuyện nhiều, nàng cũng không tiện hỏi nhiều, lời nói xoay chuyển, “Kỳ đại ca, thuốc của người thật sự công hiệu.” Đường Tiêu Từ mở ra tay áo kiểm tra vết bỏng.

“Đây là thuốc của Quái Y Vô Thường, ta chỉ biết đoán mệnh.” Không biết bào chế thuốc.

“Oa! Quái Y Vô Thường, thuật chữa bệnh thiên hạ nhất tuyệt, cùng đại sư huynh ta đối đầu, bất phân thắng bại.” Nàng cũng không có chút nào ngăn cách nam nữ liền cuộn tay áo lên nhìn, Kỳ Vân thật không biết có nên vì sự đơn thuần của nàng mà lo lắng hay không, rốt cuộc nàng có biết hắn là nam nhân hay không? Cứ như vậy tùy tiện ở trước mặt hắn lật y phục xem vết thương, lộ ra làn da nõn nà như tuyết,

còn đang mở ra cho hắn nhìn, làm hại hắn không cách nào khống chế bản thân. Bộ phận nào đó của hắn đã sớm phản ứng - dựng lên, đây là điều mà trước kia chưa bao giờ xảy ra.

Kỳ Vân xoay người hít sâu, "Nàng nghỉ ngơi một chút, bữa trưa ta sẽ bảo Thần Hỉ đưa vào."

Đường Tiêu Từ ngạc nhiên, nghe ra giọng điệu của hắn giống như cố ý cùng nàng giữ khoảng cách, đã mất ôn nhu ở ven sông khi đó, nàng không biết mình đã làm sai điều gì?

Sau khi đợi hắn rời đi không lâu, một bóng trắng vô thanh vô thức bay xuống.

"Thần Tâm?"

Thần Tâm không nói gì chẳng qua là ánh mắt phức tạp nhìn nàng chăm chú.

"Tại sao ngươi không nói chuyện? Hay là ngươi không thể nói chuyện?" Phản xạ nghĩ đến nàng có thể là người câm.

Thần Tâm lắc đầu một cái. "Ngươi không xứng với hắn."

"Hắn? Hắn là ai vậy?" Đường Tiêu Từ không hiểu.

"Ngươi chỉ làm liên lụy hắn, vì mạng nhỏ của ngươi mà suy nghĩ, tốt nhất ngươi mau mau rời đi."

Thần Tâm lãnh ngạo liếc nhìn nàng, xoay người đã biến mất.

"Ai rời đi? Đem lời ngươi nói cho xong đã." Đường Tiêu Từ hoang mang mãi.

"Nàng vừa mới nói chuyện với ai?" Thần Hỉ đang cầm bữa trưa đi vào cửa.

"Thần Tâm, thế nhưng nàng nghe được ngươi tới lại đi rồi."

Sắc mặt Thần Hỉ cứng đờ, sau đó vẻ mặt tự nhiên nói "Nàng ăn cơm đi, ta cáo lui trước."

Đưa mắt nhìn hắn rời đi, Đường Tiêu Từ giống như rơi vào trong giữa đám sương mù, tất cả mọi người là lạ sao ấy?

"Chuyện làm xong rồi ah." Ngân sắc dưới ánh trăng, hai bóng người đứng ở bên ngoài một gian nhà cỏ rách.

"Đại sư huynh, ta làm việc ngươi cứ yên tâm, mấy tên quan tri phủ làm mưa làm gió kia, quan viên thông đồng, ức hiếp dân làng, sớm nên có người đi ra chỉ tội, thật đáng tiếc để cho tuần phủ kia được lợi."

"Thị Hồn, nếu ngươi muốn, ta có thể cho ngươi bằng chứng phạm tội của đương kim hoàng thượng, để cho ngươi soạn vị làm hoàng đế." Ngụy hoàng tử người thích chơi đùa hỏi.

"Đại sư huynh, ngươi cũng đừng lo cho ta, ta còn muốn tiêu dao một vài năm a!"

"Là vì tiểu khát cái kia phải không?"

"Đại sư huynh, sao chuyện gì cũng không thoát khỏi cặp mắt sắc bén của ngươi." Hắn cho là hắn che giấu rất khá.

"Trong lòng ngươi có quỷ, không nên thông minh quá sẽ bị thông minh hại." Kỳ Vân ý vị thâm trầm.

"Chớ có nói ta, đại sư huynh, cô nương bên trong kia, dường như ngươi đối với nàng thật tốt." Một màn hình ảnh ven sông kia thật đặc sắc, hắn ngấm ngấm chịu đựng không hiện thân chính là hi vọng nhìn thấy kết quả, rút cuộc??? Ôi, chỉ có điều, đây là lần đầu tiên hắn thấy thần sắc nghiêm nghị của đại sư huynh, có chút cảm giác như người sống.

"Ta cũng không phải người chết, làm sao có thể không có cảm giác." Kỳ Vân chậm rãi bước đi thông thả trở về xe lăn ngồi xuống, sớm đã phát hiện hắn trốn ở ngọn cây.

"Rõ ràng tám trăm năm trước chân đã tốt rồi, còn giả vờ giả vịt." Đây là Quái Y Vô Thường tiết lộ.

"Kể từ lúc tên tiểu tử kia yêu đương miêng càng ngày càng nhiều chuyện." Có thể nhìn thấy từng sự đệ tì được hạnh phúc, hắn nên vì bọn họ mà vui mừng, chẳng qua là tâm tình trong lòng không cách nào gọn sóng.

“Người cũng tìm một người đi! Không cần tuân theo di ngôn của lão đầu vô dụng kia, căn bản là hấn cố tình gây khó dễ người.” Lúc chết cũng không quên cảnh người.

“Ta sẽ tuân thủ lời hứa, cho dù Linh Ngọc xuất giá, ta cũng sẽ chờ nàng.” Đây là cam kết, cũng là rung động lúc ban đầu, nhưng trong đầu lại thoáng qua một khuôn mặt nhỏ nhắn hoa lê đắm lệ, vì sao nàng lại đi vào trong đầu hấn?

“Người thật là???” Quên đi! Vô Thường sư huynh nói đúng, mắng người – nói người – người cũng không còn cảm giác gì, chỉ lãng phí lời nói.

Thị Hồn lắc đầu một cái, lời nói xoay chuyển, “Đường cô nương kia người dự định thu xếp như thế nào?”

“Ta đã đáp ứng đưa nàng đến Phú Dương trấn.”

“Lại là cam kết.” Thị Hồn đảo cặp mắt trắng dã, trong miệng lẩm bẩm nói thầm, “Thực nên bảo nàng dùng chiêu này.”

Dùng cam kết để trói chặt hấn.

“Người không nên tùy tiện nghĩ chủ ý bần thủ, chính mình lo tốt chuyện của mình là được rồi.”

“Dạ dạ dạ, theo chỉ thị của người, những người của Đường Môn đã chạy đến Phú Dương trấn rồi.” Khi nào đại sư huynh mới có thể chân thật đối mặt tâm ý của mình?

“Chuyện của ta người đừng quản nhiều” âm điệu của hấn vẫn là ôn hòa.

“Ta biết. Nàng đã thức dậy, đại sư huynh, chúc người may mắn.” Thị Hồn nịnh hót, không dám nghĩ lung tung. Hai mắt của đại sư huynh làm cho người ta không cách nào có thể che giấu được.

Kỳ Vân đưa mắt nhìn Thị Hồn biến mất ở dưới ánh trăng, tâm bình tĩnh giống như sự yên lặng của bầu trời đêm, nhưng “Kỳ đại ca, sao người còn chưa ngủ?” Giọng nói mệt mỏi của Đường Tiêu Từ bay vào trong tai hấn, trái tim của hấn ném mạnh xuống ngực, quy luật vững vàng của trái tim đột nhiên biến đổi.

Có lẽ đúng như suy nghĩ của Thị Hồn, hấn đã có chút cảm giác như người sống???? “Vết thương còn chưa lành, nàng nên nghỉ ngơi nhiều.” Kỳ Vân quay xe lẩn lại, không phải là hấn không có chú ý tới khuôn mặt trắng mịn tràn ngập yêu mến của nàng, hành động gắng sức của nàng gần như là dọa người, không sợ hậu quả, dũng cảm tiến tới làm cho tinh thần của hấn kinh hãi, nhưng chỉ có trong nháy mắt.

Hấn là người không thể yêu!

Hấn khôi phục lại bộ dạng ngàn dặm xa cách hữu lễ.

“Người ta không ngủ được, thuốc của người thật sự rất hữu hiệu, ta cảm thấy đã tốt hơn phân nửa, không tin người xem???? A!”

Nàng tính đi đến trước mặt hấn, nào ngờ mũi chân không biết đá phải cái gì, cả người nghiêng về phía trước, quơ hai tay đụng vào lồng ngực rắn chắc ấm áp của hấn, dưới lòng bàn tay cảm nhận được chính là trống ngực vững vàng kia của hấn, mặt nàng đỏ lên, lúng túng chống lồng ngực kiên cường của hấn.

“Á ????.? Thật xin lỗi..., ta lập tức đứng lên.” Nàng chặt vật muốn đứng lên, nhưng bởi vì khăn trương đứng lên cho nên lại ngã vào trong ngực của hấn.

“Nàng có thể đứng lên không?” Nhìn nàng mơ mơ màng màng, nàng có thể sống đến bây giờ, không thể bỏ qua công lao của trên dưới Đường Môn.

“Có??? Có thể.” Nàng biết giờ phút này mặt mình nhất định hồng giống như con tôm luộc.

Ôn hương nhuyễn ngọc ở trong ngực, lại muốn giữ tâm vững tám hướng gió thổi không động có chút khó khăn, nhất là khi đã hiểu rõ lòng của nàng??? Kỳ Vân làm ra vẻ như không có việc gì đỡ nàng đứng vững.

“Đa tạ, ách, ta có thể hỏi các người kế tiếp tính toán như thế nào a?” Quá mất mặt, mỗi lần té ngã đều ở trước mặt của hấn, thế nhưng nàng thật sự không muốn cùng hấn xa cách.

“Hàng Châu. Nàng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cảm giác được Kỳ Vân trả lời ôn hòa lễ độ nhưng xa cách khiến cho trong lòng của nàng buồn bã không cách nào nói rõ.

5. Chương 5: Chương 4

“Nàng nghỉ ngơi đi.” Giúp nàng đổi hết thuốc, Kỳ Vân ôn hòa nói.

“Đa tạ.” Không biết từ nơi này đi Trường An như thế nào?

“Theo quan đạo, ở trạm dịch có thể ngồi xe thăng đến Trường An.”

“Đa tạ???? A! Không đúng, tại sao ta nghĩ cái gì hần cũng có thể đoán biết trước?” Ánh mắt trong suốt sáng lấp lánh của Đường Tiêu Từ nhìn về phía hần thấy hần đang ung dung nhìn mọi nơi.

“Ta chỉ là một người tiên đoán mệnh bình thường.” Hần quay đầu ra bên ngoài.

“Ta cũng đã quên người là bán tiên.” Khó trách hần có thể trên thông thiên văn dưới rành địa lý, đợi một chút, không đúng nha! Vậy tại sao trong lòng nàng nghĩ gì hần cũng biết? Tròng mắt của Đường Tiêu Từ linh động chuyển động mới lại cùng hưng phấn, “Kỳ đại ca, đoán mệnh giống như người cũng được xem như một khả năng đặc biệt sao?”

“Căn bản ta chỉ là biết một chút về bói quẻ và xem thiên tượng mà thôi.” Chẳng biết tại sao hần lại không muốn nàng biết khả năng đặc biệt này của hần mà đem hần đối xử như loài yêu quái.

“Kỳ đại ca, người thực khiêm tốn.” Đường Tiêu Từ xoay người đi đến trước mặt hần, “Vậy người có thể giúp ta tính xem khi nào ta đến Trường An hay không?”

“Khoảng mười ngày.” Đối tượng là nàng nên hần thận trọng dự đoán. Tin là đi quan đạo lại ngồi xe của hần hần là nàng không đến nổi lạc đường. “Không quấy rầy.” Chuyển động xe lăn, Kỳ Vân đẩy cửa ra ngoài, “Nguy hiểm!” Đường Tiêu Từ lập tức kéo xe lăn của hần về, tránh được ám khí ngoài phòng bay vụt tới, một đám hắc y nhân đứng ngoài phòng tùy lúc có thể hành động.

“Xú nha đầu, đừng cản trở chuyện tốt của chúng ta.” Cầm đầu hắc y nhân rút dao ra.

“Các người nhiều người như vậy bao vây tấn công một người, không cảm thấy xấu hổ sao?”

”Ít nói nhảm, mau giao người cho chúng ta, chúng ta có thể tha cho người một mạng.

“Các người là đang cầu xin được người khác giúp đỡ sao?”

“Nếu người không đồng ý, đừng trách chúng ta không lưu tình. Các huynh đệ, tiến lên.”

“Khoan đã, các người đừng tới đây.” Đường Tiêu Từ lặng lẽ kín đáo đưa cho Kỳ Vân một viên dược màu đen, đề thấp giọng nói, “Mau nuốt vào.” Từ lúc sau sự kiện lần trước nàng liền đem từng vị thuốc sắp xếp lại, phòng khi cần đến, quả nhiên lần này phát huy tác dụng rồi, nàng rất vui vẻ có thể giúp được việc.

“Sợ rồi sao? Mau giao hần ra đây??? Người, người làm cái gì? Thật là ngứa.” Mấy chục hắc y nhân vịn vẹo thân thể, có một số ngứa nên ngã xuống đất lăn lộn, có một số bay vào ao nước.

“Đây là phần ngứa đặc chế của Đường Môn, tự ta phát minh.” Vì mối nguy đã được giải trừ mà Đường Tiêu Từ nhẹ thở một hơi.

“Người là người của Đường Môn? Chết tiệt!”

“Ngâm nước lạnh sẽ càng ngứa hơn, trở về tắm nước nóng sẽ không sao. Đi thông thả, không tiễn.” Đường Tiêu Từ vẫy vẫy tay với những hắc y nhân thảm hại đang chạy trốn chết kia. Kỳ Vân vẫn bình thản như không có chuyện gì xoay người trừng mắt nhìn, phần phật mọi thứ vừa mới phát sinh cùng hần không có liên can, “Phiền toái của người thật không ít, luôn có người muốn bắt người, người so với Giang Nam Liễu Hồng Uyển đương hồng danh kỹ Liễu Diễm vẫn còn nhiều hơn.”

“Phần lớn là người giang hồ nghe sai đồn bậy.” Dem hấn so sánh với kỹ nữ, vậy mà nàng cũng nghĩ ra.

“Công tử, thuộc hạ tới chậm.” Thần Hỉ cấp tốc chạy tới, ngay cả áo bên trong cũng chưa có buộc xong, chỉ có khoác lên ngoài bào liền chạy tới.

“Đợi một chút, dừng qua đây.” Căn bản Đường Tiêu Từ không kịp ngăn lại. “Ít nhất độc dược ở nơi này phải một lúc sau mới tiêu tan, ta cũng không có nhiều giải dược như vậy???”

“Thật là ngứa, đây là có chuyện gì xảy ra?”

Nàng thấy bọn họ gãi trên gãi dưới vô cùng thê thảm, tựa như tượng phật to con màu đen nhảy đồng nhảy tây.

Nghĩ tới, Đường Tiêu Từ phì cười ra tiếng.

“Thật là giống.” Nụ cười rất nhỏ của Kỳ Vân nhẹ nhàng làm động tới bắp thịt hai bên gò má.

Thần Hỉ nhìn thấy như vậy trông mắt gần như lồi ra, mà dường như chủ tử không có phát giác.

Hấn ngây người như phỗng quên cả ngứa, công tử lại có thể nở nụ cười! Có phải mặt trời mọc từ hướng Tây hay không?

~~~~~

~Rắc rắc, sáng sớm nghe tiếng xe lăn chuyển động làm cho da đầu người ta cảm thấy vô cùng tê dại.

“Chào buổi sáng! Công tử, sao sớm như vậy người đã thức dậy?” Thiếu chút nữa Thần Hỉ ngã xuống giường, bởi vì cái chuyện tối ngày hôm qua, hấn không dám rời khỏi công tử nửa bước, ở ngoài phòng công tử mà ngủ một giấc, một đêm trần trọc khó ngủ.

“Đường cô nương cũng sớm như người.” Hàm dưới của Kỳ Vân hướng ra cửa một chút.

“Làm sao người biết là ta? Chào buổi sáng!” Nàng còn chưa có gõ cửa a, thủ vệ ngoài cửa đã thay nàng đẩy cửa ra. “Tối hôm qua mọi người ngủ có thoải mái không?” Về mặt của nàng cười khanh khách thật sự làm cho không người nào có thể nổi giận được với nàng, cho dù đầy mắt nàng tràn đầy bốn cợt cùng trên tức.

Bắp thịt ở đôi gò má của Thần Hỉ co rút lại “Rất tốt! Đa tạ Đường cô nương quan tâm.” Toàn thân ngứa đến đỏ lên, gãi đến đau nhức, ngâm nước đến sưng phù, bỏ đi một lớp da.

“Các người cũng đừng khách khí.” Đường Tiêu Từ nhớ tới tối hôm qua vẫn nhin cười nói “Sau này các vị đại ca nếu có cần chỗ của ta còn có những cái khác?????”

“Không cần, Đường cô nương cứ giữ lại tự mình hưởng thụ đi, thuộc hạ về phòng trước.” Thần Hỉ hầu hạ công tử rửa mặt xong, liền chạy trốn chết.

Rốt cuộc Đường Tiêu Từ nhin không được cười to.

Những người khác ở ngoài cửa thấy thế, cũng vội vàng rời đi.

“Đùa giỡn với thuộc hạ của người thật vui.” Đường Tiêu Từ quay đầu trở lại, “Các người dự định khi nào lên đường đi Hàng Châu?”

“Ta có thể đi cùng với các người hay không.” Nhìn khuôn mặt sáng sủa tỏa sáng của nàng nói “Đường cô nương một mình đi theo mấy người đại nam nhân chúng ta rất bất tiện.”

“Đừng gọi ta cô nương, gọi ta Tiêu Từ.” Hấn làm sao mà biết nàng tính đi theo đám bọn hấn? Đôi mắt đen của hấn bình tĩnh không có sóng nhìn không ra một tia cảm xúc nào “Ta có thể làm bảo tiêu của người.”

“Sư phụ huynh tử đồng môn của nàng đang tìm nàng.” Mấy ngày nay tin tức truyền đến, thành Trường An sắp bị Độc Lang Quân hủy đi.

“Không sao, chỉ cần dùng bò câu đưa tin nói cho bọn họ biết một tiếng là được rồi.”

Lớn như vậy lần đầu tiên đi xa nhà, nàng không muốn nhanh như vậy trở về Đường Môn, nàng cũng không phải là con nít ba tuổi cần người nhìn chăm chăm, với lại thoát nhìn bọn họ cũng không giống kẻ xấu, quan trọng hơn là có trời mới biết lúc nào thì lại có kẻ xấu đến bắt Kỳ Vân.

“Ta van người đấy! Ta có thể đi theo các người hay không, ta bảo đảm không sinh sự, không làm âm ỉ không làm khó, không cho theo ta liền bỏ thuốc độc hại người.”

“Giang hồ không phải là đơn thuần như nàng nghĩ.” Lòng người hiểm ác.

“Đương nhiên ta biết, các sư huynh sư tỷ của ta mỗi tháng đều sẽ đi ra ngoài tiếp xúc cảnh đời nung đúc rèn luyện, bà nội nói thân là người của Đường Môn cần phải tu hành, giống ta lúc sư tỷ mười ba tuổi đã được phái đi ra lang bạc giang hồ còn tự mình xông xáo xưng hào là Mĩ La Sát, chỉ có ta đã qua cấp kê, vẫn bị nhốt ở trong Đường Môn không cho phép ta bước đi ra nửa bước.”

“Hiếm khi có được đại diện kế tục chương môn phái Thiếu Lâm, ta cầu xin bà nội cầu xin thật lâu, còn có đại sư huynh chịu trách nhiệm bảo vệ, ta mới có cơ hội rời khỏi Đường Môn.” Không muốn nhanh như vậy liên lạc cùng các sư huynh sư tỷ, để tránh lập tức bị đuổi về Đường Môn, nàng sợ đến lúc đó ngộ nhờ bị đưa trở về, sau này ngay cả đại môn của Đường gia cũng không có cách nào ra được.

“Nàng muốn đi.” Nếu như hẳn là Độc Lang Quân, hẳn cũng sẽ tình nguyện đem nàng nhốt ở trong nhà để tránh cho nàng lạc đường.

“Kỳ đại ca, ta biết người là người tốt nhất.” Thành linh nàng đột nhiên nắm lên cánh tay của hẳn.

Nếu như không phải là biết nàng đơn thuần giống như một tấm giấy trắng, cử chỉ mập mờ như vậy đáng vẻ lại không giống như tiểu thư khuê các, không làm cho người ta hiểu lầm mới là lạ.

“Kỳ đại ca, võ công của ta không tồi, còn là cao thủ dùng độc của Đường Môn, bên cạnh người cần bảo tiêu giống như ta vậy, nếu như gặp phải người sử dụng độc, có ta ở đây, ta có thể chăm sóc người.”

Suýt chút nữa Kỳ Vân cười ra tiếng. Nàng thật đúng là nói khoác mà không biết ngượng, một người độc được giải được cất ở đâu cũng không phân rõ, ngay cả hạ độc có chừng có mực cũng đoán suy nghĩ, còn ảnh hưởng đến người vô tội bên cạnh, như vậy mà xưng cao thủ?

Nàng lại thay bộ dáng điềm đạm đáng yêu, lôi kéo tay của hẳn, “Có được hay không? Chờ lộ trình của các người kết thúc ta sẽ ngoan ngoãn về nhà.”

Trái tim hẳn lại lần nữa bị chấn động, nhìn vào ánh mắt linh động dồn dập sóng nước nổi lên của nàng, hẳn cảm thấy thanh âm cự tuyệt mất kẹt ở cổ họng làm sao cũng không phát ra tiếng.

“Gật đầu một cái coi như người đáp ứng rồi.”

Kỳ Vân không tự chủ gật đầu một cái, mới ý thức tới tinh thần của hẳn cùng lý trí lại không tự chủ được bị nàng dẫn dắt.

“Thật tốt quá!” Đường Tiêu Từ nhảy nhót khua tay múa chân, không kìm lòng được hôn xuống hai gò má của hẳn, giật mình thấy hành động to gan đó, thoáng chốc vẻ mặt hiện lên từng rặng mây đỏ, “Ta??? Ta đi rửa mặt một chút.” Nàng xấu hổ chạy đi khỏi phòng, để lại vẻ mặt kinh ngạc của Kỳ Vân.

Hẳn bị hôn! Vuốt lên chỗ cánh môi mềm mại ấm áp còn lưu lại của nàng, lần đầu tiên hẳn nghe được nhịp tim của mình đập.

Nhưng, hẳn vẫn không thể mang nàng cùng đi, đây là vì tốt cho nàng, một ngày nào đó nàng sẽ biết, sau khi nghĩ như vậy, không hiểu sao tim của hẳn giống như bị thủng một lỗ lớn.

Mấy ngày liên tiếp gấp rút lên đường, không lâu sau mặt trời chiều ngã về tây, một nhóm bọn họ đã đến được trấn trên, mà Đường Tiêu Từ đã ở trên xe ngựa mệt rũ rời ngã xuống, “Công tử, tới khách điểm rồi.”

Kỳ Vân gật đầu, nhìn chăm chú vào bộ dạng ngủ say sưa của Đường Tiêu Từ.

Nàng vốn là trẻ mồ côi cùng Đường Môn không có một chút quan hệ huyết thống, là phụ phụ Đường Thị bên người Đường Thái Quân do cứu bà nên chẳng may bỏ mạng, sắp chết giao cho Đường Thái Quân, Đường Thái Quân thấy tiểu nữ oa đáng yêu liền thu làm đệ tử nhập thất, nếu không y theo quy tắc của Đường Môn võ nghệ chỉ truyền lại huyết thống không truyền ra ngoài, nàng làm sao có tư cách vào Đường Môn.

“Hiện tại là giờ gì rồi?” Đường Tiêu Từ lật người, xoa xoa mắt lim dim buồn ngủ, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời tối đen, nàng đánh ngáp một cái lại nhắm mắt lại.

“Nàng tiếp tục ngủ đi, đến nơi thì ta sẽ gọi nàng.” Đường như nàng không có một chút ý thức đến mối nguy hiểm vẫn vô tư tỉnh khiết giống như tờ giấy trắng, thảo nào Độc Lang Quân lại chung tình với nàng.

~~~~~

~Đến lúc chia tay rồi, cách một ngày, không rõ ngày, Kỳ Vân im hơi lặng tiếng đi tới trước giường.

“Kỳ đại ca, là ngươi à!” Bị làm tỉnh giấc Đường Tiêu Từ nặng nề chống lên mí mắt, bộ dáng lại giống như là mèo nhỏ mới vừa tỉnh ngủ. “ Vừa rồi ta nằm mộng, mơ thấy những kẻ xấu kia đuổi theo ngươi, muốn mạng của ngươi.”

“Những người đó sẽ không xuất hiện nữa.”

”Thật tốt quá, vậy nơi này là nơi nào? Tại sao ta ở đây?

“Phú Dương trấn.”

Thần sắc của nàng hoảng hốt lắm bầm tự nói, “Phú?? Cái gì?” Nàng hoang mang ngồi bật dậy.

“Chúng ta chỉ có thể đưa nàng đến Phú Dương trấn thôi thành trấn cách Trường An gần nhất.” Kỳ Vân quay xe lặn đi ra ngoài.

“Chờ một chút, ngươi đừng đi, không phải là ngươi đồng ý??” Hoảng hốt nhảy xuống giường, cảm giác choáng váng kéo tới, nàng ngồi xếp bằng ở trên giường.

Kỳ Vân hơi hột hủi lễ nói” Từ gian khách điểm nơi này quẹo trái ở tiệm thuốc thứ hai chính là phân đà của Đường Môn, ta đã mời người thông báo cho các sư huynh nàng đến đây, tin là rất nhanh nàng liền cùng bọn họ gặp lại.”

“Đừng bỏ lại ta???” Ngay cả giày cũng không kịp mang vào, nàng mang theo giày lao ra cửa, chạy lung tung giống như con ruồi không có đầu, đi đến ngã tư đường nhìn người đến người đi, nàng hết nhìn đông tới nhìn tây, ngoài cửa đã không thấy bóng dáng của Kỳ Vân nữa, nàng bắt lấy người liền hỏi, nhưng không ai thấy Kỳ Vân ngồi xe lặn, sáng sớm chỉ có tiếng kêu của chim tước lú rú ở ngọn cây.

Trong lòng nàng gió thổi hoang mang, thổi qua một tia buồn bã.

“Kỳ Vân!” Hấn lại bỏ lại nàng!

Chợt giật mình tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng, Đường Tiêu Từ thở phào nhẹ nhõm, thì ra chỉ là nằm mộng.

Hấn đã đáp ứng nàng, nàng tin tưởng hấn. Ôm niềm tin này, Đường Tiêu Từ ôm cái gối lặn nửa chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm, gà gáy sáng, mặt trời mới mọc ở phía đông.

Đường Tiêu Từ đẩy cửa phòng ra, đuổi lưng mệt mỏi một cái, bỗng nhiên nghĩ đến, không biết Kỳ đại ca ở gian phòng nào?

Vừa khéo, một tiểu nhị bưng nước trà đi qua trước mặt nàng, nàng lập tức kéo hấn lại hỏi thăm.

“Xin hỏi bọn người đi cùng ta tối hôm qua ở đâu? Bọn họ ở phòng nào?”

“Bọn họ à! Thì ở bên cạnh phòng cô nương.” Tiểu nhị đưa nàng đi “Ồ bên cạnh nàng sao nàng lại không biết?” Mắt kỳ lạ “Chỉ có điều, sáng sớm bọn họ đã đi rồi, cũng thay cô nương thanh toán xong tiền phòng.”

“Đi rồi? Vậy ngươi có biết bọn họ đi thế nào hay không?” Chuyện tối ngày hôm qua không phải là mộng, nàng thật sự bị bỏ lại rồi.

“Điều này tiểu nhân không rõ lắm, cô nương có thể đi hỏi chuông quây một chút.”

“Oh!” Đường Tiêu Từ buông hấn ra, tính đi tìm chuông quây, chợt chân dừng lại, “Chờ một chút, chuông quây của ngươi ở đâu?”

“Tiền thính.” Tiểu nhị có chút bực mình.

“Ta biết, chẳng qua là đi như thế nào?” Đường Tiêu Từ ngượng ngùng hỏi.

“Theo hành lang này thẳng đi liền đến tiền thính.”

“Được! Đa tạ.”

Tiểu nhị dim thấp giọng, “Quái nhân.” Liền biến mất ở phía sau vườn hoa cũng môn.

“Người làm rất tốt.” Thần Hỉ đem một thỏi bạc đặt ở trên tay tiểu nhị, Kỳ Vân ẩn thân ở một góc khuất quan sát nhất cử nhất động của nàng.

“Tạ ơn công tử.” Tùy tiện nói láo còn kiếm được tiền, chuyện tốt này là lần đầu tiên hắn gặp phải.

“Người có thể đi làm việc của người rồi.” Thần Hỉ bực mình vẫy tay ra hiệu cho tiểu nhị lui, quay lại nhìn mặt không lộ vui buồn của Kỳ Vân, “Công tử làm như vậy tốt không?”

“Đây là vì tốt cho nàng.” Ánh mắt sâu thẳm của Kỳ Vân trở nên âm u nặng trĩu. Trên giang hồ người muốn giết hắn nhiều như cá diếc qua sông, không muốn liên lụy nàng không thể làm gì khác hơn là cùng nàng giữ khoảng cách.

Đường Tiêu Từ dựa theo chỉ thị của tiểu nhị đi.

Cái bụng của nàng đã bắt đầu ục ục kêu lên.

Mặt trời đã lên cao ba sào.

“Cô nương, sao nàng vẫn còn ở đây?” Tiểu nhị đang cầm bữa trưa đưa vào phòng trọ lần nữa đi qua hành lang, kinh ngạc nhìn thấy Đường Tiêu Từ quanh quẩn một chỗ ở hành lang.

Nàng chỉ có thể cười gượng, “Ta??? Đường như ta lạc đường rồi.”

Nghe vậy, thiếu chút nữa tiểu nhị ngất xỉu.

“Như vậy đi, đúng lúc ta muốn đi tiền thính, cô nương đi theo ta!”

“Trước tiên người có thể dẫn ta đi nhà xí được không, ta không nhịn được nữa rồi.” Đường Tiêu Từ lúng túng ngập ngừng.

Mắt của tiểu nhị khẽ đảo, tình nguyện ngất đi.

Rốt cuộc đợi đến khi Đường Tiêu Từ rời khỏi khách điểm thì trời đã quá trưa.

Nàng lại lần nữa lạc đường.

Người không có đồng nào Đường Tiêu Từ đi ở trên đường phố ồn ào náo nhiệt, lòng hiếu kỳ làm cho nàng quên mất bản thân lạc đường, chỉ lo trợn to mắt nhìn người làm xiếc cùng người bán hàng rong dọc theo đường đi.

“Công tử, người xem, là Đường cô nương.” Thần Hỉ từ lầu hai Nhã Các nhìn xuống.

Kỳ Vân cũng không ngẩng lên, nhay kỹ nuốt chậm.

“Công tử, không phải là nàng nên ở khách điểm chờ người của Đường môn tới đón nàng sao?”

Kỳ Vân tao nhã phẩm trà.

“Không phải là nàng lại lạc đường đó chứ?”

Kỳ Vân lấy ra khăn tay màu trắng lau nhẹ môi.

“Nàng ngồi xổm trước quán bánh bao, xem hình như là rất đói bụng.” Còn chảy nước miếng.

Kỳ Vân bỏ khăn lụa xuống, tùy tùng lập tức dâng lên một cái khăn trắng mới.

“Công tử, có muốn đi giúp nàng một chút hay không?” Hai hàng lông mày của Thần Hỉ nẩy lên rồi khép lại.

“Nàng sẽ không có việc gì.” Kỳ Vân như thế mở miệng, tiếp tục di chuyển nâng chiếc đĩa, phản phát trời sập xuống đối với hắn cũng không có liên quan.

“Đúng thật, ông chủ quán bánh bao đưa cho nàng cái bánh bao, nàng đang ăn ngấu nghiến.” Thần Hỉ khâm phục thần cơ diệu toán của chủ tử. “Nàng ăn xong rồi nhưng sắc mặt nàng trắng bệch, dường như bị ghen rồi.”

Chợt một đạo bạch quang thoáng qua, trong tay nàng xuất hiện bầu nước.

Mặc kệ nước này từ nơi nào bay tới, Đường Tiêu Từ lập tức uống, cũng không sợ trong nước có độc.

“Công tử, nước trên bàn của chúng ta không thấy nữa.” Xem đi rõ ràng quan tâm lại cổ tình làm ra vẻ như không có việc gì, tâm tư của công tử có lúc thật đúng là làm cho người ta khó mà lý giải.

“Gọi tiểu nhị trở lại.”

“Công tử, nàng đã tới.” Cách song cửa sổ khắc hoa chạm rồng, nàng ghé vào trên cửa sổ, bụng đói cồn cào, nhìn người trong khách điểm dùng cơm.

“Cô nương, đi một mình sao?” Mấy tên côn đồ vây quanh nàng, càn rỡ vô lễ quan sát ánh mắt của nàng.

“Công tử, nàng gặp nguy hiểm.” Thần Hỉ dò xét nhìn trộm sắc mặt của Kỳ Vân.

Tay của Kỳ Vân chấn động xoay mình, nước trong ly trà tràn ra.

“Có cần chúng ta đi đến hỗ trợ không?”

“Chính nàng có thể ứng phó.” Chết tiệt! Tại sao nàng dễ dàng tin người khác như vậy?

“Nàng đi cùng bọn họ rồi, công tử.” Dường như hẳn nghe được công tử khê nguyên rửa. “Bọn họ vào quán rượu đối diện.”

Cái cốc trong tay Kỳ Vân bị bóp vỡ.

Người, “Ách! Đến uống một chén nữa.” Đường Tiêu Từ say khướt cười hì hì, cố gắng tập trung lực chú ý, nhìn nam nhân trước mắt “Người rất giống người trong lòng của ta???? Ách! Hu, ta thích hẳn, thế nhưng hẳn không thích ta.” Nói xong, nước mắt của nàng giống như trân châu đứt dây rơi xuống, “Tại sao? Ta thừa nhận ta rất mơ hồ, chuyện gì cũng làm không tốt, chỉ biết mang đến phiền toái linh tinh cho người khác, thế nhưng ta thật sự thích hẳn, cuộc đời của ta đây chưa từng thích một người như vậy, tại sao hẳn lại bỏ rơi ta?”

~~~~~

~“Nàng ngủ đi.” Kỳ Vân than thở, đỡ nàng nằm xuống thoải mái, nhìn những côn đồ kia có ý đồ bất chính chuốc say nàng thì tất cả lý trí tỉnh táo của hắn toàn bộ bay lên chín tầng mây, lần đầu tiên hắn có xúc động muốn giết người.

“Người đừng đi, Kỳ đại ca, ta muốn đi gặp phụ mẫu người cầu hôn, ta muốn lấy người???” Lắm bầm nói mớ, men say cùng buồn ngủ làm cho nàng từ từ đóng lại mắt.

Nha đầu ngớ ngẩn này! Kỳ Vân không biết bây giờ nên làm sao mới tốt.

Thần Hỉ đẩy cửa vào, “Công tử, nàng ngủ? Những tên lưu manh háo sắc kia thuộc hạ đã giao cho quan phủ xử lý rồi.”

Kỳ Vân gật đầu, “Thần Hỉ, ta hỏi ngươi, ta có nên buông tay hay không?” Di ngôn hôn ước của Huyền Cốc Lão Nhân giao phó vẫn tồn tại, nhưng tân nương đã yêu nam nhân khác, ta nên làm như thế nào?

“Công tử, theo như lời xác định của tiểu thư Linh Ngọc, ngươi là người, nên có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình.”

“Có đúng không?” Nhưng, một người không có trái tim như hắn không biết nên yêu như thế nào.

“Thái sư phụ đã qua đời, cho dù người làm trái với cam kết cũng không còn quan trọng, dù sao hắn cũng sẽ không biết, hơn nữa chuyện đi này không phải là chúng ta muốn đi xác nhận tướng công của tiểu thư Linh Ngọc sao?” Thái sư phụ đã chết vẫn còn không quên hãm hại người, công tử người chính là quá nghiêm túc và trung thành.

“Cả đời này sư phụ là người duy nhất đối tốt với ta.” Vì vậy hắn càng không thể vong ân phụ nghĩa.

“Thế nhưng khi còn sống người cũng không thể tùy ý tự mình tùy tiện sắp đặt hôn sự của người khác, huống chi...” Thần Hỉ tận tình khuyên bảo nói “Công tử, người thật sự nên bỏ xuống tất cả mọi thứ, vì nửa đời sau của mình mà suy nghĩ. Người có thể dự đoán và thay đổi vận mệnh của người khác, tại sao không thể thử thay đổi tương lai của mình chứ? Huyền Cốc thiếu đi người cũng sẽ không sụp đổ, còn có Huyền gia, Huyền Nhật thiếu gia, Huyền Nguyệt thiếu gia, bằng không cũng có thể bảo tướng công của tiểu thư Linh Ngọc ở rể.”

“Đợi đến Hàng Châu rồi nói sau!” Hắn muốn dùng lực nhãn đi xác nhận tướng công kia của Linh Ngọc có đáng giá để nàng giao phó cả đời hay không? Lấy thân phận là huynh trưởng, cũng lấy thân phận là một vị hôn phu.

Đầu của nàng muốn nổ tung, Đường Tiêu Từ tỉnh ngủ vỗ trán thở dài, nhớ tới cái chuyện phát sinh tối hôm qua, dường như nàng nhìn thấy Kỳ Vân đến cứu nàng, là mơ sao?

“Nàng tỉnh?” Chợt vang lên giọng nói nhu hòa ấm áp làm nàng kinh hoảng.

“Không phải là mơ, là Kỳ đại ca!” Nàng nhảy nhót chạy xuống giường, kết quả chân mềm nhũn tự mình ngã về phía trước, nhưng nàng không để ý, vẫn cứ giương lên thủy mâu nhìn hắn, “Thật sự là người đây không phải là mơ?”

“Uống thuốc này xong sẽ tỉnh rượu.” Hắn vươn tay dắt nàng, nhìn bộ dạng vui mừng đáng yêu của nàng, lòng nguội lạnh của hắn chợt bị kích động.

“Được!” Dù cho nàng uống độc được, nàng cũng bằng lòng.

“Đói bụng chưa?” Cố ý lảng tránh ánh mắt quý mến trắng trợn của nàng, Kỳ Vân quay xe lăn đi tới trước bàn.

“Người cũng chưa có ăn cơm phải không?”

Kỳ Vân muốn mở miệng lại bị nàng ngắt lời.

“Chúng ta cùng nhau ăn.” Đường Tiêu Từ nở nụ cười, sớm đã quên chuyện bị hắn bỏ lại, chỉ cần có thể nhìn đến hắn, nàng liền hài lòng, nàng không biết tại sao mình lại quan tâm đến một người nam nhân như vậy, chỉ cảm thấy trong đầu đều là hình ảnh của hắn.

Kỳ Vân không nói gì, chậm rãi nhai nuốt, khóe miệng chứa đựng nụ cười thản nhiên, may mắn không có phát giác trong ánh mắt của mình toát ra cứng chiu. Hắn cũng đã từng chiếu cố Linh Ngọc như vậy, mà ở trước khi sư đệ huyền xuất hiện, đó là trước đây bao lâu rồi, lâu đến nỗi hắn đã quên nên cùng người khác chung đụng như thế nào, cùng người nói gì, đã quên chính mình cũng là người??” Sao người không ăn đồ ăn, thân thể người không tốt phải ăn nhiều một chút. Mỗi ngày ta ở nhà ăn cơm đều có sư huynh nhìn chăm chăm, lúc có đại sư huynh còn thăm hơn, một mực bảo ta phải ăn nhiều một chút, thế nhưng bàn đầy thức ăn, lại toàn sơn hào hải vị chỉ nhìn liền ăn không vô, nhưng con người của ta lại không muốn lãng phí thức ăn. Đó là lí do mỗi ngày đều ăn giống như heo, cũng sớm bị nuôi thành heo mẹ rồi.

Khóe miệng Kỳ Vân hơi cong.

“Người cười lên thật là đẹp mắt, người nên thường cười, sẽ cảm thấy trẻ hơn.” Đường Tiêu Từ nuốt ngấu nghiến, vừa ăn vừa gấp thức ăn cho hắn, “Người có cảm thấy ta rất ôn ào hay không?”

Kỳ Vân che dấu biểu cảm trên mặt, lắc đầu một cái.

“Vậy là tốt rồi, ta đã nói với người, ta ở Đường Môn có mười hai sư huynh sư tỷ, bọn họ đều thật là lợi hại, tất cả đều giỏi văn giỏi võ, chỉ có ta là dốt nhất, cái gì cũng làm không được, vì vậy ta quyết định phải đi ra ngoài rèn luyện bản thân, không thể lệ thuộc vào người khác. Đáng tiếc bọn họ già dặn kinh nghiệm nên xem ta là đứa trẻ, một chút cũng không hiểu ta, chỉ có người là tốt nhất, ta không cần phải giải thích nhiều liền biết trong lòng ta nghĩ gì.”

“Bọn họ là quan tâm nàng.” Ánh mắt nhu hòa của Kỳ Vân nhìn nàng chăm chú.

“Dĩ nhiên ta biết, nhưng là ta muốn chứng minh năng lực của mình, bà nội cùng thúc thúc thắm thắm cũng sẽ không dơ dãi điều khiển ta thuận theo ở nhà muốn ta làm cái gì thì làm cái đó. Được rồi, nói cho người nhiều như vậy, còn không biết người nhà của người có những ai, bọn họ có quản người nhiều như vậy không? Ta nghĩ, người xuất sắc như vậy, lại tinh thông đoán mệnh, phụ mẫu của người nhất định cũng cảm thấy vinh dự????”

“Ta không có người thân.” Hắc nói xong vân đạm phong kinh, Đường Tiêu Từ nghe vào trong tai, ngực hơi bị xiết chặt.

“A, thật xin lỗi, ta không biết người là cô nhi.”

“Ta không phải là cô nhi, người thân của ta cũng còn sống trên thế giới này.”

“Vậy sao người nói người không có người thân?” Hại nàng ngượng ngùng.

“Bởi vì ta đã là một người chết.” Kỳ Vân hơi hột nói.

“Người chết? Người rõ ràng đang sống tốt, A! Ta biết rồi, có phải là bọn họ không biết người vẫn còn sống trên đời này? Ta chỉ ít còn có bà nội và thúc thúc thắm thắm cùng với các sư huynh tỷ yêu thương.”

“Trên thực tế bọn họ cho là ta đã biến mất ở trên thế giới này.”

“Tại sao?”

“Bọn họ là tự tay cầm dao đâm đâm vào trái tim ta, lại đem ta đẩy xuống vực sâu.” Hắc lạnh nhạt nói làm Đường Tiêu Từ hết sức kinh hãi, nàng mãnh liệt hít hơi.

“Bây giờ người???” Trái tim nàng uốn éo xoắn thành một đoàn, ngực thật là đau, đau quá, hốc mắt ẩm ướt. Rốt cuộc hắc gặp chuyện gì?

“Ta còn sống sót.”

Nhưng lòng của người không phải là???

“Nếu như giống như nàng nghĩ, ta là yêu quái như vậy nàng còn muốn đi theo ta?” Kỳ Vân không lộ vẻ gì đưa mắt nhìn nàng, nhưng lại bất ngờ đã gặp nàng tràn đầy nước mắt, bộ ngực hắc cứng lại. “Tại sao? Tại sao nàng lại khóc? Ta cũng làm gì nàng mà.” Hắc nhẹ nhàng giơ tay lên lướt nhẹ qua từng viên nước mắt nhỏ xuống ở khóe mắt của nàng.

“Ta không biết, ta chỉ cảm thấy thật là khó chịu, trái tim rất đau.”

“Nàng?” Bốn mắt gặp gỡ, đôi mắt đen bị nước mắt rửa trôi qua óng ánh trong suốt giống như trân châu màu đen quý hiếm, đặt trên khuôn mặt trắng hồng mịn màng càng lộ vẻ óng ánh động lòng người, hé ra cái miệng nhỏ đỏ tươi đang dụ dỗ mê hoặc hắc, bàn tay không tự chủ từ từ dời xuống nâng lên cằm của nàng, hắc khó kìm lòng từ từ đến gần nàng, nhưng tiếng cọt sạt của xe lăn cùng mặt đất kinh hãi làm cho ý thức của hắc quay trở về, hắc đang làm cái gì vậy?

“Nàng đừng khóc.” Hắc buông nàng ra, đưa lên một cái khăn tay, quay xe lăn đi ra ngoài.

Bầu không khí lập tức rơi vào im lìm, Đường Tiêu Từ không biết nên nói cái gì, một khắc kia tim nàng đập bình bịch, suýt nữa cho là say chết ở trong ánh mắt ôn nhu của hắc, thậm chí cho rằng hắc sẽ hôn???? Mặt nóng lên, ai nha! Sao nàng có thể không biết xấu hổ như vậy.

“Ăn cơm đi, ăn xong cần phải lên đường.” Quay xe lăn lại dặn dò khi hắc đã bình tĩnh.

6. Chương 6: Chương 5

“Công tử, chúng ta thật sự muốn dẫn nàng cùng đi?” Thần Hỉ liếc mắt nhìn Đường Tiêu Từ đang tò mò nhìn xung quanh, đẩy xe lăn ghé vào bên tai Kỳ Vân nói nhỏ “Thần Tâm còn đi theo phía sau, lúc trước nàng thật không phải là cố tình làm tổn thương tiểu thư Linh Ngọc, chẳng qua là nhất thời bị đồ kị làm cho đầu óc mê muội.” Mới có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, kết quả bị tiểu thư Linh Ngọc phát

hiện. Công tử biết được chuyện này, không nói gì nhiều liền lấy đi chức vị của nàng, nếu không có tiểu thư cầu xin, Thần Tâm sớm bị trục xuất ra khỏi Huyền Cốc.

“Ta biết.”

“Nàng cũng sẽ không tái phạm cùng một lỗi nữa.”

Kỳ Vân cười không nói. Thần Tâm sợ bị hắt nhìn thấu tâm tư nên không dám xuất hiện ở gần hắn, lúc hắn gọi cũng là giữ vững trầm mặc, cố ý để cho đầu óc trống rỗng, thật không nghĩ tới có đôi khi mượn cơ che đậy lại làm phản tác dụng.

“Oa! Nơi này thật náo nhiệt.” Đường Tiêu Từ mở to mắt đảo qua đảo lại, tựa như tiểu hài tử lần đầu tiên đi chơi nên có loại hưng phấn cùng tò mò.

“Đường cô nương, nàng không trở về Đường Môn không sợ người nhà lo lắng sao?” Thần Hỉ tức giận nói, thật sự là không biết lòng người hiểm ác đáng sợ “Ngu xuẩn cô nương”, nếu như bọn họ là loài lang sói, xem nàng còn cười được nữa không?

“Ta đã dùng bồ câu đưa tin cho đại sư huynh, nói cho bọn hắn biết hiện tại ta ở cùng với các người.” Đường Tiêu Từ giật mình nhảy lên đi tới bên cạnh bọn họ.

“Có thể đi theo chúng ta, nhưng không được làm cho chúng ta phiền toái.” Nữ nhân này kỷ lục gây họa có thể liệt vào bảng xếp hạng của võ lâm, khó trách người của Đường Môn không dám để nàng ra giang hồ.

“Thần Hỉ” Kỳ Vân trầm giọng nói.

“Thuộc hạ đã quá giới hạn.” Thần Hỉ im bặt.

“Kỳ đại ca, người xem cái đó là hình nhân bằng bột nha. Oa! Rất tinh xảo.”

“Á, nàng đừng có chạy lung tung.”

Đường Tiêu Từ chạy như bay đến quầy hàng phía trước, “Lão bá, cái này bao nhiêu tiền?”

Kỳ Vân khẽ nâng tay ngăn lại Thần Hỉ.

“Tiếp tục như vậy, lộ trình của chúng ta sẽ bị trì hoãn.” Thần Hỉ trầm oán nói.

“Không sao, bây giờ không phải lúc.” Kỳ Vân ung dung đọc sách, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Đường Tiêu Từ, đường cong lạnh như băng ở khóe miệng không có cảm xúc lại trở nên nhu hòa.

“Công tử, không phải là người động lòng với nàng chứ?”

“Không được nói bậy.” Hắn đã không có trái tim, làm sao có thể có tình ý? Có thể đoán mệnh người khác nhưng vĩnh viễn không ra coi được của mình, đây là may mắn hay là bất hạnh?

“Thuộc hạ nhiều chuyện rồi.”

Công tử nhìn đời bằng một đôi mắt lạnh, không cùng người khác giao tiếp hữu nghị, cũng không cùng người kết thù, bất cứ chuyện gì cũng đều không thể khiến cho trong lòng hắn gợn sóng, ngay cả trong lòng đại tiểu thư đã có đối tượng khác, cũng như Huyền Cốc Lão Nhân sư phụ rời đi nhân gian, tất cả mọi người ở đây chìm đắm trong cảm xúc bi thương, hắn vẫn như cũ trầm ổn ung dung xử lý hậu sự một cách có trật tự. Khi đại tiểu thư lén lút chạy ra Huyền Cốc tìm người yêu, hắn cũng không nói gì, chỉ dặn dò người ở phía sau bảo vệ nàng.

Không ai có thể đoán được ý nghĩ trong lòng hắn, ở trong mắt rất nhiều người ít thấy hắn kiêu ngạo, nói năng thận trọng, chỉ có điều từ sau khi tiểu nha đầu này xuất hiện, cảm thấy công tử có tinh thần hơn.

“Con này cho người con này cho ta.” Đường Tiêu Từ mua một đôi long phượng quay về.

Bỗng, một loạt bước chân đều đặn từ phía sau truyền đến.

“Phiền toái lại tới.” Thần Hỉ liếc mắt quay lại nhìn.

“Xin hỏi các hạ có phải là thần toán Vọng môn chủ?” Cầm đầu quân binh chấp tay vái chào.

“Có chuyện gì sao?” Thần Hỉ lạnh lùng liếc nhìn người ngăn lại đường đi của họ, đóng giả môn chủ đánh lừa người bình thường vốn là nhiệm vụ của hắn, đối với người trong võ lâm nói chuyện sẽ không tốt như vậy, đao kiếm không có mắt, trực tiếp đấu võ.

“Lão gia nhà của chúng tôi mời Vọng môn chủ đến phủ một chuyến.”

“Không rảnh.” Thần Hỉ hừ trong mũi một tiếng.

“Đã xảy ra chuyện gì, tại sao những quan binh này ngăn cản chúng ta?” Đường Tiêu Từ không hiểu ra sao, cái gì vọng môn chủ?

“Không có chuyện gì, nàng không cần can thiệp vào.” Thần Hỉ tức giận nói.

“Mặc kệ người ta sẽ không lo, Kỳ đại ca, chúng ta đi chỗ khác.” Đường Tiêu Từ đẩy xe lăn. “Ở đây thì giao cho người.” Quay lại âm một cái mặt quỷ với hắn.

“Chờ đã, chờ mang công tử rời đi trước.” Thân là tùy tùng theo bên mình môn chủ, hắn phải canh giữ ở bên cạnh công tử, làm sao có thể để cho nàng tùy ý mang môn chủ đi?

“Tại sao?” Nói xong, Đường Tiêu Từ vội vàng đẩy Kỳ Vân chạy.

“Nàng???” Thần Hỉ bị ngăn cản. “Chết tiệt, tránh ra.” Một bên dùng ánh mắt ý bảo hộ vệ sau lưng nhanh đuổi theo.

“Vọng môn chủ mời theo chúng tôi đi một chuyến.” Tất cả quan binh quỳ một gối trên đất, khẩn cầu nhìn hắn.

“Các người muốn chết???”

“Thần Hỉ, Kỳ đại ca nói không được đả thương người.” Đường Tiêu Từ ở rất xa hô to.

“Các người cút, đừng làm cho ta hạ động thủ!” Thần Hỉ vung một chưởng gạt ra đám quan binh cản trở, đề khí phóng qua bọn họ vội vàng đuổi theo Kỳ Vân.

“A, giữa ban ngày ban mặt, sao náo nhiệt như vậy?” Đường Tiêu Từ đi tới một con đường rất náo nhiệt, cổng chào hai bên đường đều treo đèn lồng, trên lầu còn có cô nương quần áo lộng lẫy hướng về phía bọn họ vẫy tay, nàng cũng hưng phấn vẫy tay, chỉ thấy các nàng cười đến mức run rẩy hết cả người.

“Tại sao nàng có thể mang công tử tới chỗ như thế này?” Thần Hỉ chạy tới, đẩy nàng ra, nhanh chóng đem xe lăn quay đầu lại, nhanh chóng rời đi.

“Chờ một chút.” Đường Tiêu Từ vội vàng đuổi theo, thế nhưng biến người lui tới nhộn nhịp nàng đã không thấy hai người bọn họ, nàng liếc mình đẩy đám đông ra để tìm kiếm, nhưng ngược lại cái đầu nhỏ của nàng bị người ta đẩy tới đẩy lui, cuối cùng bị đám đông chen chúc đẩy vào một kỹ viện tên là Bách Hoa Lâu.

“Khách quan mời vào bên trong.” Một người xinh đẹp trang điểm đậm, Từ nương bán lão phu nhân chào đón. “Cô nương, nàng đến đây làm cái gì?” Ánh mắt của bà sáng lên.

“Xin hỏi???” Biết đâu Kỳ đại ca sẽ ở đây.

“Từ đại nương, vị cô nương này mới tới sao?” Trên lầu một người nam tử dáng vẻ lưu manh cầm một ly rượu nhỏ đi xuống, đi theo phía sau là một đám gia đình.

“Từ đại nương, tiểu cô nương này rất xinh đẹp, hôm nay ta mua nàng.” Một người trung niên thô tục vừa mới vào cửa trực tiếp quát tháo ra lệnh người hầu phía sau móc ngân lượng ra, “Ta ra một ngàn lượng.” Mọi người ở đây thở hắt vì kinh ngạc hai bằng giá này gần như sánh ngang với khoa khôi Lạc Dương.

“Ta ra một vạn lượng.” Nam tử dáng vẻ lưu manh ví von đưa ra một ngón tay, đi xuống chỗ người trung niên thô tục kia, “Người còn có thể ra giá cả cao hơn so với ta sao?”

Người trung niên nghiêng răng giận dữ bỏ đi.

Từ đại nương cười đến mức miệng cũng không đóng lại được, ánh mắt do dự liếc nhìn Đường Tiêu Từ, “Thế nhưng vị cô nương này không phải...???”

“Từ đại nương, sao bà dấu diếm món hàng này, ta đến lâu như vậy cũng không thấy cô nương này. Vị cô nương này giờ là của ta.” Thành linh xuất hiện một người vạm vỡ thô lỗ bắt lấy cổ tay của Đường Tiêu Từ.

“Buông tay.” Đường Tiêu Từ bị một đám người toàn mùi rượu gây gắt vây quanh ở giữa, nhìn thấy bọn họ bắt đầu tranh cãi, còn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy trong không khí tràn ngập mùi hôi thối cùng mùi rượu khó ngửi, làm cho dạ dày nàng bắt đầu khó chịu.

“Cô nương bảo buông tay người không nghe thấy phải không?” Nam tử dáng vẻ lưu manh xen vào thay nàng giải vây, từ trong người nam tử kia bay tới ngào ngạt mùi phấn son làm cho nàng vừa ngạt thở lại vừa buồn nôn. “Cô nương này rõ ràng là ta thấy trước.”

“Nói vậy, ta tới trước, Từ đại nương, bà mau ra cái giá, cô nương này là tam trại chủ Ngọa Long Đồi - Hoàng Sơn Bá ta muốn rồi.” Hắc báo ra tục danh của mình, đặc ý nhìn thấy người xung quanh sợ hãi, lấy ra khẩu khí nói “Người còn không tránh ra cho ta!”

Dùng sức đẩy nam tử dáng vẻ lưu manh ra, tùy tùng của hắc báo vội vàng đỡ lấy hắc báo.

Nam tử dáng vẻ lưu manh tỉnh rượu hơn phân nửa, làm ầm ĩ, “Người dám đẩy ta, người có biết cha ta là người nào? Cha ta chính là tri phủ Khai Phong, đến lúc đó sẽ tiêu diệt Ngọa Long Đồi của các người???? Ách, thế nào? Sợ rồi sao?”

“Cho dù Thiên Hoàng Lão Tử tới, chúng ta cũng không sợ, huống chi là một tên Tri Phủ hèn mọn.” Hoàng Sơn Bá vung tay lên, tên tùy tùng phía sau bước ra.

“Bảo vệ thiếu gia.” Tùy tùng của nam tử dáng vẻ lưu manh bắt chắp khó khăn che ở phía trước.

Đánh giáp lá cà, một cuộc hỗn chiến đấu vô diễn ra ở Bách Hoa Lâu.

“Dừng đánh!” Tú bà hoảng sợ biến sắc, nhìn tâm huyết cả đời bị hủy dưới tay đám người này.

“Đại nương, có thể hỏi thăm một chút hay không, đại nương có nhìn thấy một người nam nhân ngồi xe lăn hay không?” Đường Tiêu Từ vỗ vỗ vai của bà.

“Nam nhân gì đó ta không biết, ta đây chỉ có cô nương.” Từ đại nương khóc không ra hơi. Ngoài cửa thu hút rất nhiều người vây xem, khách trong lâu bị dọa chạy hết. Người muốn đến chơi vừa nhìn thấy tình huống bị thảm bên trong nhà liền quay đầu rời đi, chỉ có một nam nhân đẩy nam tử ngồi ở xe lăn tiến vào.

“Kỳ đại ca.” Đường Tiêu Từ giống như con yến non trở về tổ nhào vào khủy tay của hắc báo, trên người của Kỳ Vân tỏa ra mùi thanh nhã sạch sẽ làm cho người ta dễ chịu hơn nhiều so với những mùi lạ xen lẫn kia.

Ánh mắt thâm thúy của Kỳ Vân chợt lóe lên giật mình, hai tay cương trực không dám lộn xộn đỡ lấy thân thể mềm mại của nàng.

“Nàng thật đúng là lại rước lấy phiền toái.” Thần Hỉ đẩy Kỳ Vân ra để cho hắc báo nhìn trận hỗn chiến này.

“Không có sao chứ?” Kỳ Vân thấy nàng bình an không việc gì, tảng đá lớn treo trước ngực cuối cùng cũng hạ xuống. Lạc đường đi vào kỹ viện, thật phục nàng.

“Người là người tàn phế ở đâu ra, cũng dám cùng bọn đại gia cướp người.”

“Người què này người buông nàng ra, cô nương này bọn thiếu gia đã định rồi.”

Hai nhóm người lập tức dừng lại hỗn chiến để nhất trí đối ngoại.

“Các người nói cái gì?” Đôi mắt đẹp của Đường Tiêu Từ tạo thành một đường cực kỳ nguy hiểm, nàng chợt đứng lên nhìn qua từng người sau lại quay về chỗ. Dám sỉ nhục Kỳ Đại ca của nàng, thật là không biết sống chết.

Động tác bất thành linh của Đường Tiêu Từ làm cho hai phái nhân mã không kịp trở tay thì bỗng chốc phân bụng truyền đến một hồi cuộn cuộn co giật.

“Nhanh đi tìm nhà xí, trễ sẽ không kịp.” Đường Tiêu Từ hảo tâm nhắc nhở, lời nói của nàng còn chưa nói hết, đám người cấp tốc xông về phía sau kỹ viện.

Thần Hỉ đứng ở một bên nhìn đến choáng váng, trong lòng run sợ, người trong Đường Môn, thần không biết quỷ không hay liên quạt ngã hai phe nhân mã.

“Có muốn dùng thử thuốc xỏ?” Đường Tiêu Từ lấy ra một cây ngân châm, thử xem sao?

“Xin thứ cho kẻ bất tài.” Hẩn còn muốn sống đến thọ chung.

“Lúc này nàng hạ cái gì?” Nàng thật không hổ là người Đường Môn chỉ cần châm một cái lập tức đã có hiệu quả, “Sao nàng lạc đường đến trong kỹ viện, còn làm công tử chúng tôi phải vất vả tìm từng gian một.”

“Ta biết người quan tâm ta nhất.” Đường Tiêu Từ không phân biệt nam nữ mà ôm lên cánh tay của Kỳ Vân.

“Á á, đây là chỗ đông người, nàng cũng không có một chút bộ dáng của nữ nhi.” Thần Hỉ lắc đầu, công tử làm sao có thể thích nàng, không có một chút dáng vẻ của tiểu thư khuê các.

“Người quản được sao.” Đường Tiêu Từ hừ mũi một tiếng, lập tức đoạt lấy công việc đẩy xe lăn, “Người tránh ra, Kỳ đại ca có ta bảo vệ là đủ rồi.”

~~~~~

~Đường núi xa xa, gió thổi từ từ.

Đoàn người bọn họ không biết từ đâu lấy được một chiếc xe ngựa sang trọng rộng rãi, vì vậy nàng cùng Thần Hỉ ngồi ở bên cạnh chỗ xe lăn của Kỳ Vân.

Cầm lên một cái bánh hoa sen vừa mới đưa vào trong miệng, đột nhiên xe dừng lại, thiếu chút nữa nàng nghẹn. “Lại xảy ra chuyện gì?”

Thần Hỉ kéo rèm vải ra nhìn, “Công tử, đằng trước có một chiếc xe đẩy bị lật đổ, một cụ già bị đè ở dưới xe, xin hỏi nên làm như thế nào???” Nói chưa xong, một bóng người đã chạy gấp đi ra ngoài.

“Tiêu Từ???? Chết tiệt.” Kỳ Vân cắn bản là không kịp ngăn lại.

Nàng không dùng đến não suy nghĩ liền tiến đến giúp một tay, làm cho mọi người một phen toát mồ hôi lạnh, cũng không nghĩ đây có thể là cái bẫy của địch. Thần Hỉ bên cạnh miệng mở lớn ngay cả con ruồi bay vào cũng không biết, không thể tưởng tượng nổi chính là môn chủ quái gở ít nói của bọn họ không chỉ nhuu mày mà còn nguyên rửa.

Ánh mắt của Kỳ Vân âm trầm, “Thần Hỉ.”

Thần Hỉ nhận lệnh ngay lập tức bay nhanh ra khỏi xe ngựa.

Mà bên kia Đường Tiêu Từ rất nhanh chạy tới nơi xảy ra sự cố, “Lão bá, người có sao không? Người thử xem, ta sẽ đem xe đỡ dậy ngay.” Dùng hết sức lực, hai tay nàng nâng xe đẩy nặng nề lên.

“Tiểu cô nương, cảm ơn nàng, ta không có gì đáng ngại???” Lão nhân ở dưới xe bò ra đồng thời ngân quang chợt lóe, xe đẩy còn chưa có hạ xuống một lưỡi dao sắc bén đã để lên trên cổ của nàng. “Không được qua đây, nếu như các ngươi còn muốn mạng nhỏ của nàng!” Hẩn quát bảo Thần Hỉ cùng hộ vệ không được chạy tới.

Chợt, một đám hắc y nhân che mặt ở bốn phía xông ra.

Lão nhân cười lạnh, “Vọng môn chủ đâu? Nếu thật sự không xuất hiện, mạng nhỏ của tiểu cô nương này khó bảo toàn.” Tay cầm dao động một cái, một tia máu màu đỏ xuất hiện trên cái cổ trắng như tuyết của nàng. Đau đến nỗi làm nàng buông lỏng tay, xe đẩy nặng nề ngã xuống “Ai yêu, cái chân của ta?” Tay cầm dao hơi lung lay.

Thần Hỉ thấy thế lập tức rống to, “Thừa dịp hiện tại nhanh chóng chạy tới!”

“Oh!” Đường Tiêu Từ nghe lời trầm xuống, lão nhân vung dao lên nàng kề sát đất thoát ra khỏi khống chế của hẩn, mà Thần Hỉ lại phản ứng nhanh kịp thời ngăn lại tập kích của thích khách che mặt.

“Tránh ra, chúng ta nhận được tin tức, Vọng môn chủ đi con đường này, nàng chính là Vọng môn chủ sao?” Nhìn hộ vệ kia bảo vệ thân thể nàng, lão nhân theo trực giác hỏi.

“Ta? Không phải là ta nha! Các người tìm Vọng môn chủ gì đó, căn bản là ta không biết.” Đường Tiêu Từ chạy đến phạm vi an toàn bên ngoài.

“Tại sao những người này nhất định không chịu hết hy vọng, thiên hạ nhiều người tiên đoán mệnh như vậy, tại sao không phải là Vọng môn chủ thì không thể?” Thần Hỉ khó hiểu nói. Trường sinh bất tử, sống giống như lão yêu quái cũng sống được sao?

“Người là Vọng môn chủ?” Ngược lại lão nhìn thẳng Thần Hỉ.

“Sinh lão bệnh tử vốn là thiên lý tuần hoàn, cuộc sống nhất định phải trải qua, cải mệnh đoán mệnh là có thể thay đổi hết thấy sao?” Thần Hỉ thở dài yếu ớt.

Đường Tiêu Từ nhớ tới truyền thuyết trên giang hồ, thần đoạn Huyền Cốc Lão Nhân chỉ biết thiên mệnh, thần toán Vọng Kỳ Vân một lời đoạn sinh tử. Hai mắt quả hạnh của nàng tròn tròn, “Chẳng lẽ????” Tầm mắt của nàng chuyển hướng nhìn về phía trầm ổn nội liễn của Kỳ Vân, bốn mắt gặp nhau, hai gò má của nàng nổi lên ửng đỏ, xấu hổ vội vàng quay đầu.

“Chúng tôi nhận được tin tức xác thực Vọng môn chủ sẽ đi qua nơi đây.” Lão nhân díp mắt để mắt tới.

“Thị Hồn người này!” Kỳ Vân than nhẹ. Sợ rằng toàn bộ giang hồ cũng biết rồi.

“Người các người muốn tìm ấy chẳng lẽ chính là cái mà trên giang hồ đồn đãi là có thể xem thiên tượng, biết cổ kim, truyền nhân của Quý Cốc Tử Huyền Cốc Lão Nhân - Vọng môn chủ sao?”

Có thể xua cát tị hung cải mệnh, thần toán đoán đầu trúng đó, mà ngay cả hoàng đế cũng muốn tự mình tới cửa cầu xin bói toán, hơn nữa nghe nói Vọng môn chủ rất ít gặp người, đến bây giờ không có được mấy người gặp qua bộ mặt thật của hắn, coi như người từng cầu xin xem bói coi nhưng về sau cũng miêu tả không ra, thậm chí hắn so với Quái Y Vô Thường của Lạc Nhật Sơn Trang còn huyền bí hơn.

Còn nghe nói hắn cùng thiên kim tiểu thư của Huyền Cốc có hôn ước, lại có người nói hắn là đồ đệ của Huyền Cốc Lão Nhân, một đồng tin đồn, lại không ai có thể chứng thực thật giả.

Nếu như Kỳ Vân thật sự là Vọng môn chủ??? “Không thể nào, nhất định là các người nhận lầm người.” Thiên hạ người trùng tên trùng họ rất nhiều.

“Thối oa nhi câm miệng tin tức này chính là đến từ Yêu Nguyệt Lâu, không thể nào sai được, tránh ra.” Lão nhân hét lên.

“Nàng chớ có nhiều chuyện, mau lui lại phía sau đi.” Thần Hỉ bực mình, nàng rước lấy phiền phức còn chưa đủ à?

“Ít nói nhảm, ngày hôm nay không bắt được Vọng môn chủ, các người cũng đừng mong sống rời đi, các huynh đệ lên!” Lão nhân vung tay lên, hắc y nhân xuất đao ra.

“Khoan đã!” Thanh âm trầm tĩnh của Kỳ Vân phát ra âm lượng vừa phải, nhưng lại truyền rõ ràng vào trong tai mỗi người. Hắn khẽ kéo một sợi dây bên cạnh xe xuống, một tấm ván gỗ từ gầm xe kéo dài tới mặt đất, hắn chuyển động xe lăn từ từ trượt xuống đất, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn mọi người, “Các người là người của Hiệp Nghĩa Sơn Trang.”

Lão nhân biến sắc, ánh mắt không tinh nhuệ sắc bén nhưng lại nhìn thấu thân phận của bọn họ??? “Lúc nào thì Hiệp Nghĩa Sơn Trang nổi tiếng trên giang hồ lấy chính đạo làm đầu, lại ở ban ngày ban mặt dùng thủ đoạn cướp người?” Thần Hỉ lạnh nhạt chế giễu, sắc mặt lão nhân đỏ lên như gan lợn.

“Ta chính là người các người muốn tìm.” Kỳ Vân di chuyển xe lăn đi tới trước mặt bọn họ.

“Cái gì!” Lúc này cảm của Đường Tiêu Từ muốn rơi xuống đến trên mặt đất.

“Người chính là thần toán?” Lão nhân híp mắt quan sát.

Kỳ Vân gạt đầu một cái, “Người có thể mời đại tiểu thư nhà các người đi ra rồi.” Thản nhiên liếc mắt về đằng phía sau cây.

“Khá lắm Vọng môn chủ.” Một nữ tử xinh đẹp mặc bộ trang phục màu đỏ từ phía sau cây đi ra, “Tại hạ Triệu Vũ Thường của Hiệp Nghĩa Sơn Trang.”

“Cùng Mi La Sát nổi danh Hồng Yến Tử.” Đường Tiêu Từ từng nghe sư tỷ đề cập qua việc này tuyệt không thua đấng mây râu, sắc nghệ song toàn thiên kim đại tiểu thư của Hiệp Nghĩa Sơn Trang.

“Cô nương, vừa rồi đã đắc tội, xin hãy tha lỗi.” Triệu Vũ Thường chấp tay vái chào.

Vẻ mặt kiên cường của nàng làm cho người ta nhìn cũng rất khó chịu, khó trách sư tỷ nói tốt nhất không nên bị đụng phải nàng, nếu không liền kêu nàng đổi thành Tử Yến Tử.

“Không sao.” Người ta cũng đã nói như vậy rồi, nàng cũng không thể tỏ ra bực mình.

“Làm phiền Vọng môn chủ theo chúng ta đi một chuyến, gia phụ đang ở phân đà phía trước không xa chờ đợi người.” Triệu Vũ Thường khom lưng một cái mời.

“Các người muốn hỏi tung tích người thừa kế duy nhất của Hiệp Nghĩa Sơn Trang - Triệu Vũ Phong?”

“Vọng môn chủ quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Đường Tiêu Từ thầm nghĩ việc này cả thiên hạ đều biết, đâu cần tính. “Các người liền vì chuyện này mà ngăn cản chúng ta?” mặc kệ hần là ai, hần vẫn chính là Kỳ Vân người mà nàng thích nhất.

“Qua đây.” Kỳ Vân cũng không thèm liếc nhìn Triệu Vũ Thường, ánh mắt lạnh lùng dừng ở cổ trắng nõn thoáng hiện một nét màu đỏ chói mắt kia của Đường Tiêu Từ.

Đường Tiêu Từ trở lại bên cạnh hần, thấy hần lấy ra một lọ dược, “Vết thương nhỏ ấy không có gì đáng ngại, tự ta sẽ xử lý.”

Sờ soạng dưới cổ, bị ánh mắt sắc nhọn khiếp người của hần trừng, nàng vội vàng ngồi xổm xuống, “Được rồi! Người đừng tức giận.” Dựa vào trên đùi của hần giống như mèo con chờ đợi chủ nhân quan tâm cưng chiều.

“Vọng môn chủ, không biết người có cao kiến gì?” Triệu Vũ Thường chưa từng trải qua lạnh nhạt cùng khinh thường như thế, nàng cắn chặt răng, kiềm lại lửa giận.

“Kỳ đại ca, nàng đang hỏi người đó!” Đường Tiêu Từ nhẹ giật giật tay áo của hần nhưng Kỳ Vân lại chuyển tâm thay nàng thoa dược.

“Không được lộn xộn!” Kỳ Vân trầm giọng khiển trách.

Đường Tiêu Từ vội vã ngồi ngay ngắn, “Thế nhưng??? Nàng???” Nhìn không ra thái độ lạnh lùng kiêu ngạo rống lên của Kỳ Vân lại giống như của đại sư huynh của nàng.

“Không được lấy ta so cùng đại sư huynh của nàng.” Cảm xúc của Kỳ Vân không được tốt.

Nhìn hai người tán gẫu việc nhà, hoàn toàn không chú ý sự tồn tại của mình. Sắc mặt của Triệu Vũ Thường lúc xanh lúc trắng. Dù nói thế nào nàng cũng là Hồng Yến Tử tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ, là hoa thơm cỏ lạ xinh đẹp nhất bao nhiêu anh hùng hào kiệt quý gồi ở dưới váy của nàng chỉ vì muốn giành được một nụ cười của giai nhân. Còn con nhóc non nớt này làm sao có thể so sánh với nàng?

“Được rồi! Mấy ngày này đừng đụng nước.” Kỳ Vân lấy từ ống tay áo ra một cái lụa trắng thay nàng quấn hai vòng ở trên cổ. Ở cùng hần, nàng luôn bị vết thương chồng chất.

Tim của nàng đập thật nhanh! Nhất là ngón tay cứng rắng mạnh mẽ của hần vô tình đụng chạm vào da thịt của nàng, giống như rừng lửa cháy lan ra đồng cỏ cũng lan ra toàn thân của nàng, nàng cảm thấy toàn thân đều đã bắt lửa.

“Có chặt quá hay không?” Nàng không nói lời nào, ngược lại hần thấy không quen.

“Không!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng toàn bộ hồng lên, không dám nhìn hần.

Mùi vị bị coi khinh thường làm cho sắc mặt của Triệu Vũ Thường khó coi tới cực điểm “Vọng môn chủ.”

Kỳ Vân cũng không thèm liếc nhìn tới nàng, một mạch ôn nhu thay Đường Tiêu Từ sửa sang lại vạt áo.

“Đẩy xe lăn.” Như vậy nàng mới thấy dễ chịu “Oh, được.” Đường Tiêu Từ như được đặc xá, thoát ra từ trong xấu hổ.

“Đi thôi!” Đồng tử sâu thẳm của Kỳ Vân sâu không thấy đáy, dương quang ảm áp từ quanh thân của hắn tản ra khiến người không rét mà lạnh run.

“Khoan đã! Người đừng nghĩ ta cho người mặt mũi người liền không biết xấu hổ.” Triệu Vũ Thường cực kỳ phẫn nộ, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân như nàng là tình nhân trong mộng của biết bao nhiêu hiệp sĩ võ lâm cùng anh hùng, mà người què lại không coi nàng ra gì, cục tức này nàng nuốt không trôi.

“Triệu cô nương, nếu không người muốn như thế nào?” Thần Hỉ cảm thấy nực cười, môn chủ không quan tâm nói chuyện với người ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng cho rằng lãng phí hơi sức.

“Kỳ đại ca.” Đường Tiêu Từ cũng hiểu được cảm giác lo lắng khi người thân thất lạc.

“Nàng muốn giúp nàng ấy?” Kỳ Vân ngẩng đầu, nhìn thấu tâm tư không hề che giấu của nàng.

7. Chương 7: Chương 6

“Chỉ có điều nếu như đoán mệnh sẽ tổn hao tuổi thọ của người, ta thà rằng người không làm để chú ý giữ mình là tốt rồi.”

Tính tình yêu kiều, vẻ đơn thuần đáng thương xót của nàng làm cho tim người ta không thể không đập thình thịch.

Khóe miệng của Kỳ Vân khẽ nhếch lên, ánh mắt ôn nhu chỉ dừng trên người của Đường Tiêu Từ, “Trời cũng tối rồi, chúng ta cũng cần một chỗ ở tạm.”

Thần Hỉ hiểu ý bảo Huyền Trung, Huyền Vũ, Huyền Hiếu, Huyền Nghĩa đẩy xe, “Triệu cô nương, làm phiền dẫn đường.”

Đường Tiêu Từ dè dặt giọng nói, “Bọn họ nói là sự thật sao, người thật sự là Vọng môn chủ, thiên hạ đệ nhất thần toán?”

Khó trách nhiều người muốn bắt hắn như vậy, nghe nói hắn lợi hại đến mức có thể cải mệnh kéo dài tuổi thọ thay người khác.

“Thật thì sao, giả thì sao?” Vẫn là giọng người bình thường cũng sẽ cảm mạo ngã bệnh, về già cũng sẽ chết.

“Bất kể thật giả, ta cũng tin tưởng người!” Thích một người dù người đó như thế nào thì tâm vẫn sẽ không thay đổi.

Khóe miệng Kỳ Vân từ từ nâng lên một đường cong, ngực cuộn cuộn nhiệt độ làm cho linh hồn tĩnh lặng của hắn dần dần thức tỉnh??? Hiệp Nghĩa Sơn Trang là một phân đà có diện tích bát ngát, kiến trúc xa hoa sánh ngang hoàng cung.

“Tổng quản, sắp xếp phòng hảo hạng cho các vị đây.” Triệu Vũ Thường không kêu ngạo không siểm nịnh khom lưng mời, “Mời các vị nghỉ ngơi một chút, phụ thân ta đang trên đường đến.”

“Tỷ tỷ, tỷ đã trở về.” Một tuyệt sắc mỹ nhân động lòng người đang được hai thị nữ dìu chậm rãi đi tới, giờ tay nhắc chân đều bộc lộ lễ nghi kiểu mẫu cao quý ưu nhã của thế gia vọng tộc.

“Vũ Ny, sao muội lại ra đây?” Đôi lông mày của Triệu Vũ Thường cau lại, trong nháy mắt quay đầu lại thì nở một nụ cười tự nhiên, “Ta xin giới thiệu vị này chính là muội muội của ta, cũng là một trong tam đại mỹ nhân Giang Nam - Triệu Vũ Ny. Còn vị này chính là người nổi danh khắp thiên hạ, vang danh giang hồ một lời quyết định sinh tử thần toán Vọng môn chủ.”

Triệu Vũ Ny khẽ cúi chào, “Ra mắt Vọng môn chủ.”

Phong thái quả nhiên xuất chúng, hai tỷ muội họ một điểm lệ một tao nhã. Triệu gia này vì sao chuyên sinh ra mỹ nữ vậy? Ngay cả thân là nữ nhân Đường Tiêu Từ cũng không khỏi tự ti mặc cảm.

“Vũ Ny, muội về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta có chuyện quan trọng cần thương lượng với Vọng môn chủ.”

“Tỷ tỷ, có chuyện gì muội không thể biết được sao? Giữa tỷ muội chúng ta không nên có bí mật mới phải.” Triệu Vũ Ny cười yếu ớt.

“Chúng ta muốn nói chuyện giang hồ, muội không thích hợp để nghe.” Triệu Vũ Thường vẫn giữ nguyên vẻ tự nhiên trang nhã, thế nhưng trong lòng lại cực kỳ phẫn nộ, tức giận đến gần chết.

Đường Tiêu Từ ở một bên mơ hồ ngửi được mùi thuốc súng, nói nhỏ vào tai của Kỳ Vân “Kỳ đại ca, họ đang làm gì vậy?”

Lời nói thì thâm nhu hòa đầy hơi thở ấm áp của nàng thổi vào trong tai của hắn, hắn kiềm lại rối loạn trong cơ thể mình “Đây là việc nhà của họ.” Hắn sao lại nhìn không ra hai tỷ muội bọn họ đang âm thầm phân cao thấp vì quyền thế và danh lợi.

Dù sao Triệu Vũ Thường cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, nàng hít sâu rồi nói “Tổng quản, dẫn đoàn người của Vọng môn chủ đến Hiệp Nghĩa lâu nghỉ ngơi, lát ta sẽ đến liền.”

“Vọng môn chủ, mời.” Tổng quản làm tư thế mời.

Đội đoàn người của Vọng môn chủ biến mất ở phía sau cửa, Triệu Vũ Thường ngồi lên ghế bành tức giận vỗ xuống tay vịn “Vũ Ny, muội đang làm cái gì vậy?”

“Người vì chuyện riêng tư của mình mà hủy đi cả cuộc đời của ta, sao lúc đó không thấy người niệm tình tỷ muội.” Triệu Vũ Ny mỉm cười tuyệt diệu, ý cười không vào trong mắt. “Phụ thân vì muốn để cho Hiệp Nghĩa Sơn Trang có thể leo lên làm hoàng thân quốc thích, đem ta gả cho tên Vương gia béo phệ ghê tởm làm thiếp sao người ngăn cản, lại hy sinh hạnh phúc tương lai của ta!”

“Người may mắn được Vương gia coi trọng là phúc khí của người cầu còn không được, người gả cho hắn được hưởng vinh hoa phú quý suốt đời, vậy không tốt sao?”

Triệu Vũ Ny cười nhạt, “Cái gì vinh hoa phú quý, ở Vương phủ ta không hề có thân phận, địa vị. Một nữ nhân không có địa vị, ta chỉ là một trong những tiểu thiếp của Vương gia, người căn bản là không để ta vào trong mắt. Mà nay hắn có mới nới cũ bỏ rơi ta, hại ta trở thành trò cười cho giang hồ, đây là do ai mà ra?”

“Đó là do người không có bản lĩnh, nắm không được trái tim nam nhân. Còn làm hại danh tiếng của Hiệp Nghĩa Sơn Trang rất xuống ngàn trượng, không có ai trách cứ người ngược lại người tới oán ta. Lúc trước chúng ta làm như vậy cũng đều là vì tốt cho người.”

Triệu Vũ Ny cười lạnh, giọng mỉa mai hàm chứa căm hận. “Có đúng không? Là vì Hiệp Nghĩa Sơn Trang cho nên đem thế lực của Hiệp Nghĩa Sơn Trang mở rộng đến kinh thành để cho phụ thân đối với người nhìn với cặp mắt khác sao.” Nhưng cũng là hy sinh ta để đổi lấy.

“Tùy người muốn nghĩ như thế nào, Thiên môn chủ chắc chắn là của ta, tốt nhất người đừng suy nghĩ lung tung.” Có được thần toán, cho dù muốn cả thiên hạ cũng không thành vấn đề.

“Hắn chọn ai còn chưa biết đâu.” Triệu Vũ Ny cười nhạt.

“Chỉ cần người đừng nhúng tay vào ta sẽ có được hắn. Từ xưa đến tới nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi hắn chỉ là một người phế nhân. Có được cô nương nguyện ý gả cho hắn, hắn nên biết ơn ông trời.” Nàng chính là muốn sử dụng năng lực của hắn.

“Người thật sự điên rồi, ta sẽ không để cho người thực hiện được.” Triệu Vũ Ny phát tay áo bỏ đi.

“Người đâu, coi chừng nhị tiểu thư, đừng để cho nàng tiếp cận Vọng môn chủ.” Hắn chỉ có thể thuộc về nàng! Trong mắt của Triệu Vũ Thường lóe lên một chút âm trầm.

Đoàn người của bọn họ vào ở Hiệp Nghĩa Sơn Trang, Triệu Vũ Thường thật quá đáng đem nàng cùng Kỳ đại ca ngăn cách thật xa, nàng cùng thủ hạ của Kỳ đại ca đều bị an bài ở đông sương phòng, mà hắn cùng Triệu Vũ Thường lại ở tây sương phòng.

Sau khi đi vào phân đà của Hiệp Nghĩa Sơn Trang, Đường Tiêu Từ có phần không được tự nhiên bởi vì ánh mắt mê hoặc kia của Triệu Vũ Thường luôn nhìn chằm chằm Kỳ Vân, làm cho nàng rất không thoải mái.

Không biết dụng tâm của Triệu Vũ Thường, Đường Tiêu Từ chỉ là không muốn cùng Kỳ Vân tách ra. Ở giữa đông và tây sương phòng có một hòn núi giả, nàng dự định đi tìm Kỳ Vân, lại bị lạc đường ở trong hoa viên to lớn. Bất ngờ nhìn thấy Triệu Vũ Thường đi cùng Kỳ Vân trên hành lang dài vừa nói vừa cười đi tới, nàng vội vàng trốn ở phía sau núi giả.

Khi nàng thấy Triệu Vũ Thường tươi cười với Kỳ Vân, trong lòng nàng như có một bình dấm chua bị đổ, cực kỳ khó chịu.

Càng quá đáng hơn chính là nàng ta cư nhiên hôn Kỳ đại ca.

Nàng còn chưa có hôn qua Kỳ đại ca.

Đường Tiêu Từ cắn ống tay áo trút ra ghen tỵ trong lòng.

Mãi đến khi bóng dáng của Triệu Vũ Thường tựa như hoa hồ điệp bay đi, Kỳ Vân chợt chuyển hướng xe lăn qua phía nàng.

“Nàng còn không mau đi ra?” Nếu không phải hấn mượn cơ hội dời đi sự chú ý của Triệu Vũ Thường, Đường Tiêu Từ sớm đã bị phát hiện.

Hắn là đang gọi nàng sao? Đường Tiêu Từ nhìn chung quanh.

“Nơi này đã không còn người khác.” Nha đầu đàn này, ở trên địa bàn của người khác còn làm loạn, nếu không cẩn thận rơi vào cơ quan thì làm sao đây?

“Kỳ đại ca.” Tại sao nàng phải chột dạ? Nàng không có làm gì sai, thế nhưng liếc nhìn vẻ mặt không chút thay đổi nào của hắn, nàng không tránh được mặt đỏ tới mang tai.

“Sao nàng không ngoan ngoãn đợi ở trong phòng? Nơi này cũng không phải là Đường Môn.”

“Ta????” Hắn nói năng thận trọng với thần sắc nghiêm túc càng làm cho người khiếp sợ.

“Bây giờ lập tức trở lại phòng của nàng, không có mệnh lệnh của ta không được bước ra cửa phòng một bước.”

Trong hốc mắt của Đường Tiêu Từ phủ một tầng hơi nước, cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất nói “Ta biết rồi.” Liền xoay người đi trở về phòng.

“Khoan đã !” Kỳ Vân thở dài.

Đường Tiêu Từ vừa ghen vừa tức, hấn đối với Triệu Vũ Thường ôn nhu như thế, đối với nàng thì hung dữ một chút ôn nhu cũng không có. Có lẽ hấn đã sớm chán ghét cái phiền toái là nàng rồi.

“Ở trên địa bàn của người khác, rất nhiều việc không phải chúng ta không thể khống chế được , bọn họ mời chúng ta đến cũng không phải là muốn ta thay bọn họ “xem quẻ” đơn giản như vậy.”

“Kỳ đại ca???” Đường Tiêu Từ hít hít cái mũi.

“Nha đầu ngốc!” Kỳ Vân tiến lên, vươn ngón tay lướt nhẹ qua khóe mắt cố nén lệ của nàng.

“Kỳ đại ca, ta thấy ngươi cùng nàng ấy???”

“Ta không có hôn nàng.” Hắn là người bị hại a!

“Thế nhưng ngươi vẫn để cho nàng ấy hôn, ta cũng còn chưa có hôn qua ngươi vậy. Thật không công bằng.”

Kỳ Vân đỏ khốc đỏ cười nha đầu này lúc nào thì bắt chước người khác đổ kị. Bất quá loại cảm giác này đúng là không tệ.

Lời vừa ra khỏi miệng, Đường Tiêu Từ mặt đã đỏ như quả hồng lớn chín muối.

“Vậy nàng muốn Kỳ đại ca đền bù nàng như thế nào?”

“Ta??? Ta???” Nàng muốn cùng Kỳ đại ca hôn môi.

“Qua đây! Nàng cúi đầu xuống.”

Đường Tiêu Từ cứ thế y theo lời nói của Kỳ Vân, cúi đầu xuống.

Môi của hắn nhẹ như cánh bướm đặt ở trên môi nàng, thưởng thức cánh môi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng cắn.

Khi môi chạm nhau một ít sát na âm âm vừa vang lên, nàng như bảy ngọn núi lửa bùng nổ phun ra nhiệt khí. Trong đầu ngập tràn nụ hôn của Kỳ đại ca, mùi vị ngọt ngào đánh tan đồ kị cùng bất an trong lòng nàng.

Hắn thực sự hôn nàng!

“Như vậy hài lòng rồi chứ, còn muốn ta hôn lại một lần sao?” Không nghĩ tới nha đầu lại ghen, nhìn cánh môi nàng bởi vì nụ hôn của hắn mà ửng ửng đỏ, tâm của hắn không khỏi nhộn nhạo, khó kìm lòng nổi.

“Muốn!” Đường Tiêu Từ ngất trong vui sướng, đắm chìm ở trong giọng nói tràn đầy từ tính đan xen ôn nhu của hắn, căn bản không biết mình vừa đáp ứng cái gì. Kỳ Vân vui vẻ thuận theo nàng, lại lần nữa thưởng thức hương thơm ở cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Hắn hôn nàng!

Đường Tiêu Từ ngồi ở trước bệ cửa sổ, ánh mắt say đắm nhìn bầu trời, bờ môi chậm chạp lay động mỉm cười ảo mộng, ngón tay khẽ vuốt ve đôi môi còn sót lại mùi của hắn.

“Không phải hắn đối với mình cũng có cảm tình chứ?” Đang lẩm bẩm tự nói bỗng có âm thanh tranh chấp nào đấy rất nhỏ truyền vào trong tai của nàng.

Nàng hiếu kỳ theo tiếng nói, chỉ thấy một đình viện lịch sự tao nhã bên trong vườn, Triệu Vũ Thường cùng muội muội của nàng ta đang mặt to trừng mắt nhỏ với nhau.

Nàng biết nghe lén là không đúng, đang định rời đi, nhưng hai chữ “Kỳ Vân” lại rơi vào trong tai của nàng.

Họ đang nói về Kỳ đại ca!

Nàng không nhận được hiếu kỳ, tìm nơi kín đáo phía sau bụi cây ngồi xổm xuống, duỗi dài tai lắng nghe.

“Thắng bại còn chưa công bố, Kỳ công tử sẽ chọn ai còn không biết.”

“Mấy ngày nay ta đều là đi theo bên cạnh hắn, bây giờ người đã là tàn hoa bại liễu dựa vào cái gì cùng ta tranh?” Triệu Vũ Thường hung hăng vênh váo.

“Ta trở nên như vậy là ai làm hại? Nói ta là tàn hoa bại liễu, thanh cao của bản thân người lại đi nơi nào, chưa xuất giá lại cùng nam nhân hàng đêm xuân dạ, còn không phải là một đâm phụ.” Triệu Vũ Ny lạnh nhạt chế giễu.

“Câm miệng! Tốt nhất người nên nhớ kỹ, bây giờ ta là đương gia của Hiệp Nghĩa Sơn Trang, nếu như người còn muốn có một chỗ nương thân, tốt nhất trông coi cái miệng của mình cẩn thận, bằng không cho dù người là muội muội của ta, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.” Triệu Vũ Thường vênh vênh tự đắc rời đi.

Oa! Hai tỷ muội này lại vì tranh Kỳ Vân mà trở mặt thành thù, thật là đáng sợ! Từ khi thân phận Vọng môn chủ của hắn bị vạch trần, giá trị của hắn ngày càng tăng.

Nghĩ đến tình địch xuất hiện, trong lòng của Đường Tiêu Từ không sao vui nổi.

“Kỳ đại ca, ta không thích ánh mắt của người nhìn nàng.” Đường Tiêu Từ buồn bực chất đầy một bụng tức.

Nhìn thấy vẻ mặt ghen tị của nàng, Kỳ Vân không khỏi mỉm cười. “Nàng quá nhạy cảm, nàng ấy làm sao có thể coi trọng người tàn phế như ta.” Hắn dễ dàng nhìn thấu ý định của Triệu Vũ Thường khi dùng mọi cách để lấy lòng hắn.

“Có trời mới biết, người chính là Vọng môn chủ, thân toán Kỳ Vân.” Có được người giống như có được quyền thế cùng danh lợi, thậm chí có thể thay đổi mạng kéo dài tuổi thọ.

“Nàng cũng là vì hào quang sau lưng ta mà tiếp cận ta sao?”

“Dĩ nhiên là không phải!” Trước kia nàng căn bản không biết hắc là thần thánh phương nào, tưởng hắc chỉ là thầy bà lang bằm dựa vào coi bói mưu sinh.

“Vậy nàng cũng phải tin tưởng ta hay là nàng cần ta chứng minh cho nàng thấy?” Kỳ Vân nhìn chằm chằm vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng, nhưng ý nghĩ vẫn còn chưa tỉnh.

Đường Tiêu Từ ngượng ngùng lảng tránh ánh mắt nóng bỏng của hắc, “Đừng nhìn chằm chằm người ta như vậy mà???”

“Kỳ công tử, hóa ra là người ở đây.” Người chưa tới tiếng tới trước.

Sắc mặt biến đổi lớn, Đường Tiêu Từ phồng má, nhìn chằm chằm Triệu Vũ Thường thản nhiên vào cửa.

“Kỳ công tử, ta đã chuẩn bị tiệc rượu tẩy trần ở tiền thính mời các vị đi theo ta.” Triệu Vũ Thường cố ý thay bộ y phục lộng lẫy, cho thấy tuyệt thế hào hoa phong nhã, so với nàng thì Đường Tiêu Từ thì có vẻ mộc mạc. Nàng tự nhiên trang nhã khom người thi lễ, “Mời!”

Đường Tiêu Từ đẩy Kỳ Vân, đẩy lòng có phần chịu đựng, nhưng chống lại khuôn mặt tươi cười của nàng ta, nàng cũng không thể bày ra khuôn mặt khó coi.

“Công tử, yến tiệc này không có ý tốt.” Thần Hỉ thì thầm nói nhỏ.

“Trong lòng ta có tính toán.” Tròng mắt bình tĩnh của Kỳ Vân sâu không thấy đáy.

“Các người đang nói nhỏ cái gì vậy?” Đường Tiêu Từ nghi ngờ nhìn hai người chủ tớ bọn hắc thì thầm với nhau.

“Không có gì! Đường cô nương, nàng ở lại đây, người ta chỉ chiêu đãi công tử nhà chúng ta.” Vì tránh phiền toái, trực giác Thần Hỉ mách bảo nên để nàng lại.

“Đúng vậy a! Bữa tối của Đường cô nương, ta sẽ sai người đưa tới.” Triệu Vũ Thường cười tao nhã.

Gia chủ cũng đã nói như vậy rồi, bản thân mặc dù không muốn nhưng nàng có thể phản đối được sao? Đường Tiêu Từ liếc mắt nhìn Kỳ Vân, hy vọng hắc mở miệng vì nàng nói cái gì đó, nàng muốn ở bên cạnh hắc.

Kỳ Vân xoay tầm mắt, “Nàng chớ theo cùng.” Đây là vì nghĩ cho an nguy của nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thất vọng, trong mắt thoáng qua một chút tổn thương, “Oh!”

“Như vậy, Kỳ công tử, mời đi theo ta.” Triệu Vũ Thường khẽ cúi chào.

Đường Tiêu Từ đứng ở cửa, nhìn Triệu Vũ Thường và Kỳ Vân trò chuyện với nhau trông thật vui vẻ, ngực của nàng như bị một thanh đao vô hình cắm vào, đau lòng không cách nào nói rõ, đau hơn so với vết thương trên cổ.

“Công tử, nàng hạ độc ở trong rượu, có lẽ muốn tính kế công tử, thật là không biết tự lượng sức mình.” Thần Hỉ nhớ lại khi Triệu Vũ Thường nhìn thấy công tử không xảy ra việc gì rồi bàn tiệc, nàng hết sức kinh hãi về mặt nàng hết sức kinh hãi nhưng lại miễn cưỡng cười, giả dối đến mức còn khó coi hơn so với khóc.

“Chúng ta đi thôi. Đi bên kia xem Tiêu Từ một chút.” Kỳ Vân chưa từng quên hắc lúc để nàng ở lại, nàng lộ ra ánh mắt vô tội giống như chó con bị ruồng bỏ làm cho hắc lo lắng.

“Công tử, lúc này người không cho nàng theo cũng là vì nghĩ cho an nguy của nàng, sợ nàng quá đơn thuần sẽ bị Triệu Vũ Thường châm chọc.” Thần Hỉ cười mờ ám.

“Nhiều chuyện.” Kỳ Vân tặng hắc một cái liếc mắt, “Đi gọi Huyền Trung, Huyền Nghĩa bảo bọn họ đề cao cảnh giác, chúng ta có thể rời đi bất cứ lúc nào.” Lúc này hắc đã đi tới ngoài cửa phòng của Đường Tiêu Từ.

“Vậy thuộc hạ đi xuống trước!” Để cho công tử cùng Đường cô nương có nhiều thời gian riêng tư, có được cơ hội tốt gạo nấu thành cơm. “Người nghĩ quá nhiều.” Kỳ Vân tức giận đẩy cửa vào.

Bên trong phòng một mảnh chén bát ngổn ngang, mà Đường Tiêu Từ nằm ở trên bàn hoa, trong tay còn cầm một bầu rượu.

“Nàng lại uống say rồi.” Lần trước uống rượu say bị giáo huấn còn chưa đủ, nếu không phải là công tử ra tay cứu giúp, không biết nàng sẽ bị người ta bán đi đâu?

“Nơi này có ta, người có thể rời đi.” Kỳ Vân xoay người lại trực tiếp đem Thần Hỉ cản ở ngoài cửa, sau đó đến gần nàng.

“Tiêu Từ, tỉnh dậy, nàng nằm ở đây sẽ bị cảm lạnh.”

“Cút ngay, ta không cần người hầu hạ, ách??? Ra ngoài.” Đầu nàng cũng không ngẩng lên phất tay một cái, âm thanh dần dần nhỏ lại giống như tiếng muỗi kêu, “Ta chỉ muốn hân! Ta chỉ muốn hân, Kỳ đại ca??? Người không thể yêu người khác.” Đột nhiên một hồi buồn nôn, nàng khom lưng ới lên ới xuống, cảm giác được một bàn tay ấm áp khẽ vỗ về lưng mình, nàng nâng lên mắt say lơ đãng, “Người là ai? Tại sao ở nơi này? Không phải ta đã nói là cút đi cho ta sao?”

“Tiêu Từ, ta là Kỳ đại ca.” Kỳ Vân đau lòng nhìn nàng.

“Kỳ đại ca? Người là Kỳ đại ca?” Về say rượu có phần thuyên giảm nàng cố gắng mở hai mắt sương mù thấy thật nhiều nhân ảnh của hân, nàng không thể làm gì khác hơn là vứt bỏ bầu rượu, hai tay nắm lấy hân.” Sao có quá nhiều Kỳ đại ca, ta chỉ muốn một người là tốt rồi??? Ách.”

“Tiêu Từ!” Hân cố gắng kéo tay bé nhỏ cằn nhằn của nàng ra.

Thình lình nàng hô to, “Ta thích người, ta thích Kỳ đại ca.”

Thân thể của Kỳ Vân trên xe lăn hơi run lên.

“Ta không muốn đem lời nói buồn bực để ở trong lòng??? Ta muốn cho người biết, bởi vì nếu bỏ lỡ thì sẽ không có lần sau, ta thích??? Ách.” Con người khi còn sống có thể có mấy lần cơ hội động tâm, khi tình yêu đến thì nàng không muốn trốn tránh, nếu không sẽ chỉ làm cuộc đời này có thiếu sót đáng tiếc. Sau khi nói ra, nàng cảm thấy cả người dễ chịu, trong lòng nhẹ nhõm.

“Nàng uống say rồi.”

“Ta??? Ta không có say???? Người không tin ta, có đúng hay không? Ta sẽ chứng minh cho người xem???” Cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của nàng cong lên, hơi thở tỏa ra mùi rượu phun lên trên mặt của hân, lúc hân chưa ý thức được ý đồ của nàng thì nàng đã tùy tiện hôn lên môi của hân.

“Tiêu Từ, chớ làm loạn.” Nha đầu này biết mình đang làm cái gì không? Cánh môi mềm mại giống như linh xà quấn lên môi hân, nụ hôn ngây ngô nhưng lại dễ dàng khơi lên rung động nam tính trong cơ thể hân.

“Nàng đã chơi đủ chưa?”

“Không, người đừng lộn xộn, ta muốn hôn người??” Nàng dứt khoát ôm chặt cổ của hân.

“Tiêu Từ, nàng không biết bản thân mình đang làm cái gì đâu?” Hân cắn chặt răng, bởi vì thân thể mềm mại của nàng đang tựa ở trên người hân.

“Ta biết, ta muốn người?? Cái này gọi là cái gì? Á, là Bá Vương Ngạnh Thượng Cung, trên sách nói vậy.” Nàng cười nham nhở.

“Tiêu Từ, ta chỉ là một phé nhân, không đáng.” Hân thật muốn gõ đầu nhỏ của nàng để nàng tỉnh táo lại.

“Ai dám nói người là phé nhân, ta sẽ cùng hân liều mạng.” Đôi mắt đẹp của Đường Tiêu Từ phun ra lửa, bởi vì say rượu mà má lúng đồng tiền hồng lên tản mát ra hào quang tuyệt đẹp động lòng người.

“Tiêu Từ.” Tim của hân chấn động, sao hân lại may mắn có thể gặp được nàng.

“Mặc kệ, ta muốn người, ta muốn cả đời dựa vào người.” Nàng giống như ác hổ bỏ nhào vào dê con áp chế lấy hân, nhưng bởi vì trọng tâm không ổn mà té ngã về phía sau, tay nhỏ bé còn siết chặt kéo lấy tay áo của hân.

“Cẩn thận.” Kỳ Vân kinh hãi kịp lúc ôm lấy eo nhỏ của nàng, tránh cho đầu nàng hôn phải mặt đất.

Hai thân thể dán sát vào nhau chặt chẽ không rời.

Trong ngực tiếp xúc với đường cong của phái nữ đang gắt gao dựa sát vào hắn, hầu như hắn có thể cảm nhận được bộ vị dương cương của mình đang khảm vào trong thân thể mềm mại nữ tính của nàng.

Trời ạ!

“Ha ha! Người là của ta.” Nàng chẳng những không lùi bước, ngược lại hai cánh tay vòng chắc ở sau cổ của hắn.

Chẳng lẽ đúng như Thần Hỉ dự đoán, bọn họ sẽ gao nấu thành cơm?

“Tiêu Từ, nàng còn có cơ hội.” Hắn cắn răng.

“Người nói nhiều quá???” Nàng cười nhu mì, đôi mắt quyến rũ như tơ câu hạ hắn, mặc kệ có ngấm trúng cái miệng của hắn hay không nàng dùng sức hôn xuống.

Mặc dù nàng cắn chính là cái mũi của hắn nhưng nàng ngây thơ đùa làm cho huyết mạch hắn sục sôi.

“Như nàng mong muốn.” Kỳ Vân ngồi dậy ôm lấy nàng, đi đến bên giường.

“Ha ha??? Hình như ta thấy người bước đi, đây nhất định là mơ?” Trong mơ nàng có thể không chút kiên kỵ thương hắn.” Chân của người không phải là tàn phế sao? Ách??? Làm sao có thể chuyển động?”

“Mất thấy không nhất định là thật.” Sau này hắn sẽ nói cho nàng biết sự thật.

“Tại sao người muốn cởi y phục của ta? Ai nha??? Ách??? Thật là nhột, ha ha ha ha, mặc kệ! Người cởi của ta, ta cũng muốn cởi y phục của người.”

“Tùy nàng!”

“Thân thể của người đang nóng lên nha! Thật kỳ quái??? Không có sốt nha.” Tay nhỏ bé của nàng đặt lên cái trán của hắn, lại dán lên đầu của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhu mì của nàng ngẩng lên nhìn hắn.

Trời ạ! Tiểu nha đầu này ngây thơ cử động làm cho hắn cảm giác mình giống như loài lang sói tà ác.

“Nàng nói nhiều quá.” Hắn đáp lại lời nói của nàng, cúi người chiếm lấy nụ cười tràn đầy quyến rũ mềm mại đáng yêu của nàng, lấy lưỡi tinh tế miêu tả đôi môi ngọt ngào của nàng. “Nàng còn có cơ hội hối hận???”

Nàng ngây thơ lấy cái lưỡi phấn hồng của mình cùng hắn thăm dò, che lại lời nói tiếp theo của hắn.

Vào giờ khắc này, hắn cũng không cách nào khống chế bản thân nụ hôn này càng sâu giành lại quyền chủ động trong tay.

Đây là môi hắn, man mát lạnh lạnh nhưng là rất ôn nhu, Đường Tiêu Từ mơ mơ màng màng cảm giác được môi của hắn, nàng phát ra một tiếng thở dài, nghĩ rằng đây là nằm mơ?

“Đây không phải là mơ.” Kỳ Vân khàn khàn thì thầm, trong miệng của nàng có quỳnh tương ngọc dịch trộn lẫn mùi rượu, một tia kháng cự cuối cùng nhanh chóng hòa tan ở trong ngọt ngào của nàng.

Cho dù nàng là phiên toái hay là kẻ gây họa, cũng không cần biết nàng đã từng làm gì, hắn cũng sẽ có được nàng, cho đến mãi mãi.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn muốn có dục vọng.

“Là mơ cũng được không phải là mơ cũng được, ta chỉ muốn yêu người là tốt rồi.” Khóe miệng Đường Tiêu Từ nở một nụ cười, nụ cười rực rỡ giống như ngôi sao chiếu sáng linh hồn tăm tối của hắn.

“Nàng thật khờ!” Đầu của Kỳ Vân tựa vào hõm vai của nàng, trong lòng xao động tràn đầy xúc động.

“Thật là nhột??? Ha ha???” Hơi thở phun ra hơi nóng cùng môi quét qua đầu dây thần kinh nhạy cảm của nàng, thân thể nàng vọt qua một hồi run rẩy, khanh khách bật cười né tránh.

“Nàng nên ngủ!” Hắn quyết định không chiếm đoạt nàng lúc nàng không được tỉnh táo, hắn không muốn nàng tỉnh lại sẽ hối hận.

“Ách??? Thế nhưng ta không muốn ngủ, ta sợ vừa nhắm mắt lại không thấy người.” Men say cùng buồn ngủ mãnh liệt đánh úp về phía nàng.

“Sẽ không, trừ phi nàng muốn rời đi, nếu không ta tuyệt đối không vứt bỏ nàng mà đi.” Kỳ Vân đưa mắt nhìn ánh mắt say rượu của nàng sắp đóng lại, hôn lên môi nàng như một lời cam kết cả đời, kéo chân đắp cho hai người. Trải qua đêm nay, cho dù nàng muốn rời đi, hắn cũng sẽ không buông tay.

“Ngủ đi! Ta sẽ muốn nàng, nhưng không phải là bây giờ.” Hôn lên trán của nàng, trong lòng thoáng qua một tia bất an, thân là thần toán vào lúc này trực giác lại phát huy.

Hắn nhìn thấy “Cái chết.”

Hắn sợ hãi cả kinh, nắm lên cổ tay trắng nõn của nàng tỉ mỉ xem vân tay của nàng.

Chống lên mí mắt nặng như ngàn cân, nàng nói “Sao ngươi không ngủ??? Ta mệt quá, dựa vào ngươi thật thoải mái, ngươi không ngủ, ta muốn ngủ.” Âm thanh dần dần nhỏ như muỗi kêu.

Nhưng mà một chút buồn ngủ Kỳ Vân cũng không có.

Làm sao có thể?

Hắn hết sức kinh hãi nhìn vào đường sinh mệnh của nàng, nàng lại sống không tới mười tám tuổi!

8. Chương 8: Chương 7

Trời dần dần sáng lên, mặt trời mọc lên ở hướng Đông.

Cả đêm Kỳ Vân không ngủ ngồi ở trước giường, trong đầu kinh hãi vẫn chưa hồi phục.

“Thật là khó chịu????” Đường Tiêu Từ thở dài. Trong đầu của nàng dường như có hàng trăm con kiến nhỏ chui vào!

“Tĩnh, tối hôm qua nàng uống say.” Đôi mắt của hắn bình tĩnh giống như hai hồ sâu thăm thẳm không thấy đáy.” Uống vào viên thuốc này, nàng sẽ thấy tốt hơn một chút.”

“Đa tạ.” Nhận lấy thuốc từ bàn tay kiên cường mạnh mẽ của hắn đưa ra, vô ý đụng chạm hắn, giống như có một luồng điện chạy qua thân thể của nàng, lòng của nàng đột nhiên nhảy một cái.

Nàng nhớ lại đêm qua, nàng cường hôn hắn, còn cởi sạch y phục của hắn, sau đó lên giường??? Trời ạ! Nàng không mặt mũi nhìn người, cúi đầu nhìn thấy y phục vẫn còn mặc chỉnh tề ở trên người mình???? Nguyên lai là mơ!

Gần đây nàng luôn nằm mơ thấy nụ hôn của hắn, thấy hắn nhiệt tình ôm và hắn ôm nàng đến trên giường??? Ha ha, đây hết thảy cũng chỉ là một giấc mơ, căn bản hắn không thể đối với nàng như vậy.

“Kỳ đại ca, ngươi cũng uống rượu sao? Tại sao mặt hồng như vậy?” Nước lạnh pha lẫn thuốc giải rượu có phần làm giảm bớt bối rối của nàng, nàng giương mắt kinh ngạc nhìn thấy nước da ngăm đen của hắn ửng hồng, rõ ràng nhất là lỗ tai của hắn, tất cả đều hiện ra màu hồng.

“Không có sao!” Nàng cư nhiên lại nghĩ về chuyện tối ngày hôm qua, càng buồn bực hơn chính là, thân thể của hắn không kiểm soát được kích động đứng lên, ở dưới ánh nhìn chăm chú của nàng, hắn sợ bị nàng phát giác sự khác thường cho nên vội vàng xoay người.

“Nhưng mà đáng vẻ của ngươi rõ ràng là tốt lắm, có phải ngươi ngã bệnh rồi hay không?” Tay nhỏ bé vừa mới với về phía hắn, trong nháy mắt hắn giống như bị rắn cắn liền né tránh.

“Ta rất khỏe, ta đã kêu người chuẩn bị xong nước nóng cùng y phục sạch sẽ, trước tiên nàng rửa mặt một chút, ta cáo từ trước.”

Kỳ Vân trốn tránh rời đi.

Đường Tiêu Từ giật mình nhìn hắn khép hai cánh cửa, vẫn là không nhìn ra được đầu mối, bộ dạng của hắn như thế giống như gặp quỷ? Lơ đãng, một cổ mùi rượu chua xót khó ngửi bay vào mũi của nàng.

Nàng vội vã ngồi trên dưới thân thể của mình lập tức cảm thấy xấu hổ lại lúng túng, nàng hiểu được vì sao Kỳ Vân muốn chạy đi, toàn thân trên dưới của nàng khó ngồi ngay cả quỷ thần cũng muốn tránh đi còn không kịp huống chi là hân?

Xong rồi, mỗi lần ở trước mặt hân nàng đều mất mặt, nàng không còn hy vọng rồi.

Lập tức đỉnh đầu bị mây đen bao phủ.

Đã ba ngày rồi!

Ròng rã ba ngày mà Đường Tiêu Từ cũng không thấy bóng dáng của Kỳ Vân, nhưng mà trên đường đi ngang qua cửa của Hiệp Nghĩa Sơn Trang từ trong miệng hạ nhân nàng biết được Kỳ Vân cùng Triệu Vũ Thường đi với nhau rất gần.

Cẩn thức ăn, trong lòng nàng đủ loại mùi vị, chột bụng dưới một hồi xoắn đau.

Nàng ôm bụng lao ra cửa phòng, “Xin hỏi nhà xí ở đâu?” Nàng tùy tiện bắt một hạ nhân đi ngang qua cửa phòng của nàng hỏi.

Mới đến, nàng vẫn chưa phân rõ Đông Tây Nam Bắc, Hiệp Nghĩa Sơn Trang là một nơi to lớn, nhà xí còn phân đi tiểu với hầm phân, một nhà xí một cái hố, đến đâu ngồi cũng như nhau, phân chia tường tận như thế làm chi? Chỉ cần có thể thổ lộ là tốt rồi.

Nàng cấp tốc vọt tới nhà xí, quá mót lại thêm nóng vội, nàng tiện tay kéo cánh cửa ra. “A, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Bên trong lại có người.

Nàng nhìn thấy hai cái chân lông lá trần trụi giắt trên thùng gỗ, còn nắm cái quần màu đen ở bên chân kia, đó là chân nam nhân. Bỗng chốc má lúng đồng tiền của nàng yêu kiều đỏ lên.

Nàng biết mình chạy sai đường rồi, nhưng quá mót làm cho nàng không có thời gian rảnh mà suy nghĩ, lại kéo ra cánh cửa bên cạnh.

Thổ lộ xong, nàng đi ra nhà xí, mà vừa khéo cánh cửa bên cạnh cũng mở ra.

Nàng nhìn thấy đối phương, đối phương cũng nhìn thấy nàng!

“Sớm nha, Tiêu Từ.” Kỳ Vân ngồi ở trên xe lăn cười rạng rỡ.

Ầm ầm, xấu hổ vọt thẳng lên óc của nàng. Trời ạ! Nàng đến thổ lộ lại bị hân nhìn thấy, hơn nữa vừa rồi thiếu chút nữa nàng xông vào nhà xí của hân, tệ hơn chính là mùi thối đi ngoài của nàng lại để cho hân ngồi thấy được? Nàng????? Nàng không còn mặt mũi để gặp người nữa.

“Á! Đừng đi.” Hân lập tức kéo Đường Tiêu Từ đang xấu hổ đến muốn tự sát lại.

“Không cần kéo ta, quá mất mặt.” nàng luôn ở trước mặt hân lộ ra tất cả trò cười, nàng vừa cầu thả lại vừa hồ đồ chậm chạp như vậy, hân mà thích nàng mới là chuyện buồn cười nhất thiên hạ.

“Tại sao nàng cho là ta sẽ không thích nàng?” Ba ngày không gặp như cách ba thu. Hân nhớ mỗi cái nhăn mày và nụ cười của nàng.

“Ta luôn làm ra chuyện mất mặt.” Xấu hổ, một màn sương của những giọt nước mắt làm mờ tầm mắt của nàng.

“Ăn uống vệ sinh ngủ vốn là một phần trong cuộc sống hàng ngày, không có gì mất mặt.”

“Nhưng mà người ta muốn biểu hiện mặt tốt cho người xem.” Lại liên tiếp phạm sai lầm, khiến người chán ghét.

“Đây là chân thật nhất ở nàng, không có gì mất mặt, ngược lại ta thích nàng như vậy không giả dối chút nào.”

Thích? Nàng không có nghe lầm chứ!

“Đi thôi, trước tiên ta đưa nàng trở về phòng.” Nhìn vẻ mặt mù mờ của nàng, không cần động não nghĩ cũng biết nàng lạc đường. “Đi bên này.”

“Được” Hấn thật sự nói thích, Đường Tiêu Từ hưng phấn ngay cả cười cũng trở nên ngây ngốc, làm cho Thần Hi âm thầm đi theo bảo vệ phía sau không khỏi lắc đầu.

Công tử thích một cô nương dần dần mơ hồ như vậy rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh?

“Kỳ công tử.”

Dưới sự chỉ dẫn của Kỳ Vân, Đường Tiêu Từ tìm được đường trở về phòng. Chợt một người quý phụ cao quý ưu nhã đi tới tỳ nữ vây quanh ngăn cản đường đi của bọn họ.

“Sao không đi?” Kỳ Vân đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên xe lăn dừng lại, hấn ngẩng đầu nghiêng thân liếc về phía Đường Tiêu Từ “Nàng làm sao vậy?”

Chỉ thấy mặt của nàng giống như co giật.

“Trước mặt a!” Đường Tiêu Từ tức giận nói. Lại một nữ nhân tới giành Kỳ đại ca của nàng, một bộ dạng diễm đam đáng yêu, như thể nàng mắc nợ tất cả mọi người trên thế giới. “Nàng là Triệu Vũ Ny, nhị tiểu thư của Hiệp Nghĩa Sơn Trang.”

“Nhị tiểu thư khỏe chứ?” Kỳ Vân quay đầu trở lại, mặt hồ hững không gợn sóng, lạnh nhạt hữu lễ gật đầu coi như là chào hỏi.

“Kỳ công tử, có thể làm phiền của người một chút thời gian hay không? Ta muốn một mình hàn huyên tán gẫu với người, muốn mời Kỳ công tử thay nô gia chỉ bảo sai lầm.”

Kỳ Vân cười nhạt, “Rất xin lỗi, ta chỉ là thầy tướng số, không phải là thần tiên.”

Thái độ lạnh nhạt này của hấn làm cho Đường Tiêu Từ nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt hấn thì hấn chính là như vậy cự tuyệt người khác.

Sắc mặt của Triệu Vũ Ny khê đông cứng lại rồi, vẫn như cũ giữ nụ cười tao nhã, “Chẳng lẽ người không muốn biết tỷ tỷ của ta sẽ đối phó các người như thế nào?”

Là trong lòng nàng muốn, dù sao nàng cũng đã không còn trẻ nữa lấy một người tàn phế cũng không có tổn thất gì. Hơn nữa hấn chính là Vọng môn chủ, cho nên nàng quyết định giúp hấn, sau đó dựa vào sức quyến rũ của nàng, hấn đối với nàng cảm kích cùng lâu ngày sinh tình, vị trí môn chủ phụ nhân ở trong tầm tay.

Tiếc là ý nghĩ này của nàng ta căn bản tránh không khỏi ánh mắt của Kỳ Vân, hấn chỉ nhàn nhạt nói câu, “Cám ơn nhị tiểu thư quan tâm.” Sau đó liền quay đầu, ánh mắt lạnh nhạt thoáng qua một ánh sáng nhu hòa, “Chúng ta cần phải trở về.”

“Oh, được!” Đường Tiêu Từ đẩy hấn, mặt nạ nguy trang của Triệu Vũ Ny từ từ tan vỡ. Nàng đè thấp giọng nói, “Triệu Vũ Thường sẽ đối phó người, sao ta không biết?” Không sai, qua đáy mắt của Triệu Vũ Ny ánh mắt lạnh của nàng phun ra oán độc, nếu như ánh mắt có thể giết người, nàng nghĩ thầm mình đã bị phanh thây rồi.

“Chút chuyện nhỏ này nàng không cần lo lắng.” Kỳ Vân mỉm cười.

“Còn nói không cần lo lắng, mỗi ngày người đều cùng Hồng Yến Tử kia ở cùng nhau, không dám đảm bảo nàng sẽ không thừa cơ hạ độc thủ đối với người.” Hết lần này tới lần khác xem ra một chút ý thức về nguy cơ hấn cũng không có.

“Nha đầu ngốc, ta chân thành thích nàng.” Tình cảm mà nàng lo lắng cho hấn là không lời nào có thể miêu tả nói được, mùi vị ngọt ngào lấp đầy cả trái tim. “Làm sao bây giờ? Ta lại muốn hôn nàng.”

Nàng không khỏi mặt đỏ tới mang tai, hết thấy đều bắt đầu từ đêm hôm đó, thái độ của hấn đối với nàng nhanh chóng thay đổi, thỉnh thoảng trên choker nàng, làm cho tâm hồn thiếu nữ của nàng run động, còn trắng trợn dùng ngón tay trên choker nàng hại nàng lúng ta lúng túng.

“Đến! Cúi đầu xuống.”

Nàng ngoan ngoãn nghe theo lời của hấn, môi cánh hoa lập tức bị hấn hôn.

Lòng của nàng bình bịch bình bịch nhảy loạn, vì hấn đột nhiên thay đổi tới đáp ứng tâm hồn nho nhỏ này.

Đêm khuya yên tĩnh.

“Được, Kỳ công tử, ta mời người.” Ánh mắt của Triệu Vũ Thường lóe lên, nhìn chăm chú vào Kỳ Vân không nhanh không chậm uống xong rượu, trong lòng cười đắc ý. Dù là thần toán cũng coi không ra số mạng sau này của mình.

Mê được lần trước không mê hoặc được hần lần này là xuân được tại sao phải sợ hần không chịu đi vào khuôn khổ.

“Cô nương, tử lực của tại hạ không nhiều, cũng nên cáo từ rồi, có chỗ nào thất lễ xin lượng thứ.” Hần lạnh nhạt vãi chào, “Đêm đã khuya, ly rượu này muốn tạ ơn cô nương mấy ngày nay đã tiếp đãi.” Kỳ Vân ngẩng mặt nói.

“Khoan đi đã. Nếu đã trễ rồi thì công tử lưu lại nơi này nghỉ ngơi đi.”

Hần như thế giống như không có chuyện gì xảy ra ngược lại tại sao toàn thân của nàng lại nóng lên? Nàng vươn tay chưa kịp đụng tới góc y phục của hần đã vấp mũi chân ngã xuống đất, đất lạnh như băng làm cơ thể nóng rang của nàng được giải tỏa một chút, nàng không ngừng uốn éo toàn thân, chợt nàng hiểu rõ.

“Chết tiệt? Người??? Người không có uống xuân được?”

“Rượu chúng ta uống là như nhau.”

“Vậy sao người không có việc gì?” Thật là khó chịu nàng vuốt ve chính mình.

“Ta đây không cần phải trả lời người. Thần Hỉ.”

“Công tử, chuyện đã làm xong.” Thần Hỉ đẩy cửa vào, khinh bỉ liếc nhìn Triệu Vũ Thường không ngừng lặn lội trên mặt đất, “Khám phá Hiệp Nghĩa Sơn Trang có hơn bốn mươi chỗ sản xuất mê được.”

“Các người??? Các người làm cái quái gì hả?” Triệu Vũ Thường cổ bấu vúi mép giường bò dậy, dựa vào đầu giường đứng lên, nàng tức giận nói “Hóa ra các người cũng là có mục đích.”

Thần Hỉ giễu cợt, “Dù sao vẫn tốt hơn so với người, lại nhiều lần phái người đánh lên chúng ta, không sai là chính mắt chúng ta nhìn thấy Hiệp Nghĩa Sơn Trang của các người làm thế nào dùng được vật thống chế một làng nhỏ để họ làm việc cho các người. Hành động của các người cũng rất rõ ràng, lợi dụng được vật cường bức mại dâm, còn có hạ độc thống chế người trong võ lâm.”

“Ngày đó đi qua làng nhỏ người tốt đã chữa bệnh cho những thôn dân kia quả nhiên là người.” Ổ ngực của Triệu Vũ Thường nóng lên, hai tròng mắt đỏ rực, làm cho người ta không biết là lửa giận hay là dục vọng mãnh liệt.

Kỳ Vân thẳng thắn thừa nhận, “Ta không phủ nhận.” Bởi vì nhìn đến tiểu cô nương rất giống Linh Ngọc cũng bị chất độc khống chế, hần không nhận được đã ra tay giải cứu.

“Vốn là công tử của chúng ta không có ý định nhúng tay vào, người không phạm ta, ta không phạm người. Người thích dùng mê được để trục lợi, khống chế lòng người đó là chuyện của người, ngàn không nên vạ không nên chính là dây vào chúng ta.” Thần Hỉ cười nhạt.

“Các người??? Đến tội cùng là người nào?” Giờ phút này rốt cuộc Triệu Vũ Thường cũng biết bản thân đã phạm vào bao nhiêu sai lầm, bởi vì hần tàn phế mà xem thường hần.

“Ta là Vọng môn chủ.” Đối với dáng vẻ nịnh hót chọc ghẹo của nàng coi như không nhìn thấy, Kỳ Vân lạnh nhạt mở miệng.

“Người không quan tâm ta sao? Có được ta người liền có thể có được Hiệp Nghĩa Sơn Trang, chúng ta có thể tay nắm tay xưng bá giang hồ.”

Nàng trêu đùa cởi ra vạt áo, đôi mắt quyến rũ mê hoặc người, thậm chí lấy lưỡi liếm môi dưới để vô cùng khiêu gợi để quyến rũ hần, Thần Hỉ bên cạnh liền xoay tầm mắt.

Kỳ Vân lắc đầu một cái, lạnh nhạt vuốt cằm, “Đa tạ hảo ý của cô nương, tại hạ cáo từ.” Hần nháy mắt, Thần Hỉ vội vàng đẩy xe lăn đi ra ngoài.

“Người??? Người đừng đi, Kỳ Vân!” Triệu Vũ Thường thở hổn hển, thái độ lạnh nhạt của hắn chẳng khác nào làm nhục nàng, nàng muốn cái gì nam nhân đều đáp ứng, ngay cả mười sáu trại bang điên cuồng cũng thần phục ở dưới váy của nàng, mà nàng lại bị một người tàn phế xem thường?

Cầm hận cùng dục vọng dày vò, quét rơi chén đầy bàn, nàng nằm ngửa ở trên bàn, tay không tự chủ cởi áo nói dây thắt lưng, vuốt ve chính mình.

“Thường nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Nghe tiếng động, lão nam tử xông vào trong phòng liếc thấy Triệu Vũ Thường quần áo xốc xếch nằm ở trên bàn, lay động tuyệt hảo vuốt ve đung đưa, ngọc hộ mở rộng ra làm cho người ta nhìn vào không khỏi máu nóng sục sôi.

“Người??? Phụ thân!” Mâu quang mị hoặc quyến rũ nhìn người tới “Cứu ta.”

“Sao người lại thành ra như thế?” Giọng điệu của lão nam tử khẽ run lợ ra đói khát.

“Người không muốn sao? Phụ thân.” Nàng cười quyến rũ hỏi.

“Ta????? Ta không thể.” Hắn hít sâu một cái, cổ đè xuống dục vọng.

“Chớ giả bộ, ta biết người cũng rất muốn, ta nhớ khi còn bé lần đầu tiên của ta chính là cho người a.”

Triệu Vũ Thường câu ngón tay, dâm lãng ngồi dậy làm cho áo trượt xuống, “Lại đây.”

Giống như một ác lang, lão nam tử tiến về phía Triệu Vũ Thường cười dâm dăng, từ trên người hắn, nàng tìm về sự tự tin. Suông sã tiếng cười cùng tiếng thở dốc lưu chuyển ở trong đêm yên tĩnh.

Trời còn chưa sáng, thu dọn xong bọc hành lý, nửa tỉnh nửa mê Đường Tiêu Từ đi theo Kỳ Vân.

“Sớm như vậy, chúng ta phải đi đâu?” Nàng liên tiếp đánh ngáp.

“Rời đi.” Kỳ Vân hơi hợt nói một lời.

“Oh, thế nhưng trời còn chưa sáng, có cần phải gấp như vậy không???”

“Vây quanh!” Đột nhiên vang lên một tiếng thét to.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cuối cùng Đường Tiêu Từ cũng tỉnh táo lại.

“Các hạ chính là thần toán?” Cầm đầu chính là một lão nam tử vênh váo tự đắc, như thế giống như xem thường Kỳ Vân trẻ tuổi còn là một người tàn phế có thể có năng lực gì.

“Triệu Thắng Hồng của Hiệp Nghĩa Sơn Trang, người ta gọi là Triệu Khoái Kiếm.” Thần Hỉ vội vàng đi tới bên cạnh chủ tử báo cáo.

“Các hạ là???” Triệu Thắng Hồng không thể không liếc mắt nhìn Thần Hỉ.

“Trang chủ, người ngồi ở trên xe lăn mới là thần toán Vọng môn chủ.” Tổng quản của sơn trang lập tức bước đi thông thả đến bên cạnh Triệu Thắng Hồng nói nhỏ.

“Có đúng không? Người khẳng định không có nhìn nhầm người?” Trong chốn giang hồ không có mấy người gặp qua diện mạo đích thực của Vọng môn chủ.

“Vũ Thường, người nói sao?”

“Chính là hắn ức hiếp ta.” Triệu Vũ Thường oán hận nói, không nghĩ tới nàng lại bị phản.

“Người đã làm gì với nữ nhi của ta?” Triệu Vũ Hồng liếc nhìn Kỳ Vân.

“Muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, chính nàng ta đã từng làm gì hắn là rất rõ ràng.” Giọng nói của Kỳ Vân điềm tĩnh không nhận ra hi vọng.

Mắt của Triệu Vũ Thường lộ ra hung quang, “Bây đâu, bắt lại cho ta.”

Triệu Thắng Hồng vung tay ngăn nàng lại.

“Vũ Thường đợi một chút, đợi phụ thân hỏi rõ ràng. Kỳ công tử cũng biết ta hỏi chuyện gì?”

“Phụ tử các người tại sao lại ân đoạn nghĩa tuyệt, ta nghĩ người biết rõ hơn ta.” Trong lời nói thâm kín của Kỳ Vân tường chữ xuyên thấu vào lòng của Triệu Thắng Hồng.” Thử cho ta không giúp được gì, Thần Hỉ.”

Triệu Thắng Hồng nheo mắt, một chút nham hiểm thoáng qua trong đáy mắt.

“Dạ, lên đường.” Thần Hỉ phun ra tiếng quát.

“Nếu như người không nói, đừng trách Hiệp Nghĩa Sơn Trang không nể mặt.” Triệu Thắng Hồng quát tháo ra lệnh ngăn đường đi của bọn họ. Hắn biết quá nhiều, người này không thể giữ lại.

“Muốn giết ta sao? Thế thì phải xem người có bản lĩnh này hay không.” Kỳ Vân nói thẳng phá vỡ ý nghĩ trong lòng của Triệu Thắng Hồng, nguy quân tử giống như Triệu Thắng Hồng hắn đã thấy nhiều, tựa như quá khứ một dạng??? Hắc đồng âm u của hắn trầm xuống.

Triệu Thắng Hồng vung tay lên, bốn phía xông ra, rất nhiều cung tiễn thủ mai phục, “Chỉ cần người đồng ý hợp tác cùng Hiệp Nghĩa Sơn Trang của ta, chẳng những ta có thể tha cho người một con đường sống, hai nữ nhi xinh đẹp lóa mắt của ta cũng có thể để cho người lựa chọn.”

“Như thế liền trở mặt, lão đầu này sao người không biết xấu hổ vậy. Kỳ đại ca là Vọng môn chủ tốt, sao lại hợp tác cùng các người chứ? Hiệp Nghĩa Sơn Trang của các người là một Thiên Môn nổi danh sao? Hơn nữa Kỳ đại ca có ta là đủ rồi, hai nữ nhi xinh đẹp của người thì có ích lợi gì? Một người tự cao tự đại trang điểm lộng lẫy giống như khổng tước (chim công), một người làm ra vẻ gà mái, làm sao xứng với Kỳ đại ca của ta.” Còn làm giọng điệu ban ơn, nàng xem Kỳ đại ca chính là độc nhất vô nhị.

“Tiêu Từ.” Nàng nói có hơi quá rồi! Kỳ Vân lắc đầu một cái, khoe miệng cong lên một nụ cười. Bất quá, nàng nói thật đúng là quá chuẩn.

“Xú nha đầu, muốn chết!” Sắc mặt của Triệu Vũ Thường tái xanh, chỉ tay vào Đường tiêu Từ.

Liếc một cái, nàng nháy mắt ra hiệu, muốn cung tiễn thủ hướng tới mục tiêu “Oa! Nói đánh là đánh, sư tỷ của ta nói một cô nương quá chua ngoa sẽ không có ai yêu.” Đường Tiêu Từ dựa vào khinh công đông bay tây vọt, dẫn dắt cung tiễn thủ rời đi.

“Đuổi theo!” Sắc mặt của Triệu Vũ Thường tái xanh, sát khí hiện lên trong mắt.

“Vũ Thường, chớ liều lĩnh, mục tiêu của chúng ta là Vọng môn chủ.” Triệu Thắng Hồng đã không kịp quát ngưng lại, chỉ thấy nàng dẫn rất nhiều thuộc hạ đuổi theo người phía trước.

“Nha đầu ngốc, mau trở lại.” Thần Hỉ gầm nhẹ, trơ mắt nhìn bóng dáng nhanh nhẹn của Đường Tiêu Từ bay vút biến mất trong rừng. Chợt, một bóng đen bay ra, “Công....”

Kỳ Vân di chuyển! Thuở nhỏ đi theo xe lăn của công tử, đây là lần thứ hai thấy công tử đứng lên, lần đầu tiên là tiền Thái Sư công lâm chung.

Dù sao Đường Tiêu Từ cũng chưa từng bị người truy kích như thế, hơn nữa đối với vùng phụ cận không quen, rất nhanh liền bị Triệu Vũ Thường cùng nhân mã của nàng ta bao vây.

“Xem người chạy đi đâu.” Triệu Vũ thường cười lạnh.

“Ta nào có trốn, ta là chờ các người là động tác của các người quá chậm.” Trên thực tế, nàng lại không phân rõ Đông Tây Nam Bắc, lạc đường rồi!

“Xú nha đầu miệng lưỡi khá lắm, xem ta rút đầu lưỡi của người như thế nào.” Triệu Vũ Thường đem sỉ nhục của Kỳ Vân ban cho nàng toàn bộ trút ở trên người của Đường Tiêu Từ.

“Tối nha! Ai sợ ai? Lấy nhiều đánh ít, hổ thẹn cho các người còn tự xưng là danh môn chính phái.” Đường Tiêu Từ chỉ mong có thể kéo dài tới khi Kỳ Vân tìm được nàng.

“Không cần bọn họ, chỉ cần một mình ta là đủ rồi.” Triệu Vũ Thường gọi lên một nụ cười lạnh.

“Thật? Người có thể đảm bảo thuộc hạ của người sẽ không thừa cơ đánh lén?” Nàng thở phào nhẹ nhõm, chỉ có một mình Triệu Vũ Thường hẳn là rất dễ ứng phó.

“Tất cả các người lui ra cho ta, không có mệnh lệnh của ta không ai được tới gần.”

Cung tiễn thủ và một đám thuộc hạ của nàng cùng thối lui.

“Đến đây đi!” Triệu Vũ Thường lấy ra song kiếm, Hồng Yên Tử nổi danh song kiếm. “Vũ khí của nàng đâu?”

“Ta không cần vũ khí.”

“Cho nàng một thanh kiếm, đừng cho người khác có cơ nói ta dùng vũ lực để chiến thắng.” Triệu Vũ Thường ra hiệu thuộc hạ ở xung quanh ném một thanh kiếm cho Đường Tiêu Từ.

“Ta không có thói quen sử dụng kiếm.” Đường Tiêu Từ tiếp được kiếm rồi liền ném trở lại, “Ta dùng cái này được rồi.” Nàng lấy từ trong ngực ra một sợi vải lụa màu trắng nguyên là sợi vải lụa của Kỳ Vân dùng để băng bó vết thương ở trên cổ của nàng mỗi ngày nàng đều ôm vào trong ngực, tưởng tượng ra hân ở ngay bên cạnh.

Mắt của Triệu Vũ Thường phiếm hồng cả giận nói “Nạp mạng đi.”

Nàng nhanh nhẹn tránh qua, “Nếu người đã chê Kỳ đại ca của ta là người tàn phế, tại sao lại muốn quần quít lấy hân?” Lụa trắng bay cuộn cuộn, giống như bạch long quay cuồng trong mây, dễ dàng cuốn lấy song đao.

“Chỉ cần ta muốn không có gì là không được.” Triệu Vũ Thường cũng không cam chịu yếu thế, song đao giống như lang nha ý đồ cắn đứt cổ họng của bạch long, tiếc là nàng không nghĩ tới lụa trắng này không phải là loại tơ lụa bình thường, đây chính là xuất từ Yêu Nguyệt Lâu - Nguyệt Linh, không phải là lưỡi đao nào cũng có thể chém.

“Kỳ đại ca là người, không phải là đồ vật này nọ.” Đường Tiêu Từ khua lụa trắng, giống như làn sóng thổi quét về phía của Triệu Vũ Thường, dám sỉ nhục Kỳ đại ca của nàng, nàng sẽ không tha thứ.

“Ha ha! Người tàn phế kia có thể làm cái gì? Một nam nhân khô khan nhàm chán, giống như một mảnh gỗ không có gì thú vị, nói không chừng ngay cả xem hân là nam nhân cũng không có khả năng, căn bản hân không thể.” Mới có thể đối với sắc đẹp của nàng không chút động lòng.

“Kỳ đại ca một chút cũng không khô khan nhàm chán, hân hiểu biết còn nhiều hơn so với ta, hân cùng ta nói rất nhiều rất nhiều kiến thức về thiên văn địa lý, hân còn hiểu được được thảo cùng bói toán.”

“Hừ! Hân cũng chỉ có một chút hiểu biết như vậy, ngồi ở xe lăn hai chân bại liệt, người nghĩ hân còn có thể ”Đứng” được nổi sao? Ta thấy thái giám cũng được hơn so với hân.”

“Sớm muộn gì hân cũng sẽ đứng lên, có ta ở đây.” Tin rằng lấy được trong khắp sơn cốc ở Đường Môn nhất định có thể chữa khỏi hai chân của hân.

“Ha ha! Ta thấy ngay cả ta đang nói cái gì người cũng nghe không hiểu, người vẫn còn là xử nữ có đúng không?”

Sắc mặt của Đường Tiêu Từ đỏ ửng bởi lời nói trắng trợn của Hồng Yên Tử, trong lời nói còn để lộ sự tâm thường của người con gái lẳng lơ không đàng hoàng, cũng may là nàng có châu tránh ma quỷ hộ thân.

“Chờ người hưởng qua nam nhân, rồi người sẽ biết cái gì gọi là cực lạc của nhân gian, tiếc là, người đã không còn cơ hội đó!”

Song kiếm trong tay nàng ta đâm về phía của Đường Tiêu Từ.

Thân của Đường Tiêu Từ hơi nghiêng người tránh né, trở tay ném lụa trắng cuốn lấy thanh kiếm, nàng thấy vẻ mặt của Triệu Vũ Thường kinh ngạc không khỏi lộ ra nụ cười, “Không nhúc nhích được sao? Còn đánh nữa không?”

“Người muốn chết.” Triệu Vũ Thường lớn đến như vậy còn chưa có chịu qua nhục nhã như thế, nàng hung hân liếc nhìn, vung tay áo lên, một vật thể nào đấy từ ống tay áo của nàng bắn về phía Đường Tiêu Từ không chút phòng bị.

“A???? Nàng hạ độc?”

” Hẳn là người đã nghe sư tỷ của người đề cập qua sư tôn của ta là người phương nào, là bản thân nàng không cần thận??? A!” Đột nhiên Triệu Vũ Thường sợ hãi kêu một tiếng, ngực giống như ngọn lửa đốt cháy, con sâu độc chui vào trong ngực của nàng, đây là chuyện trước đây chưa bao giờ có. “Nàng???? Nàng làm cái gì?”

“Cái gì ta cũng không có làm.” Hết thấy từng việc Đường Tiêu Từ không sờ được đầu mối. “Là bởi vì thứ này?”

Nàng lấy ra châu tránh ma quỷ.

Triệu Vũ Thường một hồi hoa mắt chóng mặt, vỗ về ngực hạ lệnh, “Mọi người, chỉ cần ai có thể cướp đoạt hạt châu trên người nàng xuống, ta liền thăng hần làm hộ vệ của Hiệp Nghĩa Sơn Trang.”

“Người nói không giữ lời.” Đường Tiêu Từ hô to, mặc dù khinh công rất cao, nhưng công phu khác thì như mèo ba chân, bị mấy chục người vây đánh, nàng dần dần đỡ trái hở phải.

“Giết nàng cho ta!” Triệu Vũ Thường cười lạnh một cái như hoa độc tràn ra tuyệt diễm, che đầy ngoan độc nói, “Cung tiễn thủ chuẩn bị.”

Tiếp tục vung tay lên.

Vốn Đường Tiêu Từ tránh đã là lấy trúng chọi với đá một mũi tên bay tới, chợt bả vai truyền đến đau nhói, nàng cắn răng chịu đựng, chật vật né tránh, kế tiếp chân lại trúng tên nên di chuyển hơi chậm, mà mũi tên không thương tiếc gì lại như mưa bay tới.

Thời điểm ngàn quân nguy kịch, bỗng chốc một trận gió mạnh đảo qua, thổi lệch loạn tiễn, gió bụi khiến cho mọi người nhắm mắt lại lảng tránh.

Đội Triệu Vũ Thường mở mắt ra, đã không thấy bóng dáng của Đường Tiêu Từ ở trên mặt đất.

“Người phương nào thật là to gan dám đối đầu cùng Hiệp Nghĩa Sơn Trang, đuổi theo cho ta! Sống thì thấy người, chết phải thấy thi thể.”

Cảnh vật bốn phía rất nhanh mà qua, không biết qua bao lâu, Đường Tiêu Từ hoàn hồn thì người đã ở trong một cái sơn động, nhìn thấy một tia sáng trắng có thể là ban ngày.

“Chết tiệt! Mũi tên này có độc.”

“Kỳ đại ca!” Mùi quen thuộc làm cho Đường Tiêu Từ trợn to mắt nhìn, càng làm nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là, hần??? Lại có thể đứng!

“Hiện tại đừng nói chuyện.” Kỳ Vân rắc bột thuốc ở vết thương, cũng xé ra y phục ở vết thương, “Nhấn nài chút”

Hần dùng sức rút tiễn, máu đen rỉ ra, thấm ướt y phục.

Thiếu chút nữa nàng đau đến ngất đi, nàng biết giờ phút này không thể ngất, nàng có rất nhiều chuyện trọng yếu muốn hỏi hần, đêm hôm đó??? Hần là không phải là mơ?

“Châu tránh ma quỷ của nàng có thể trị bách độc, có thể cho ta mượn dùng một chút không?” Kỳ Vân hỏi, trong lời nói biểu lộ sự lo lắng.

“Được!” Đường Tiêu Từ không chần chờ lấy xuống đưa cho hần, kinh ngạc nhìn hần, “Chân người đã tốt hơn, có thể đứng thẳng, đây là chuyện gì? Thật tốt quá.”

Kỳ Vân không trả lời nàng, chuyên tâm nhìn hần cầu không lớn không nhỏ trong tay của nàng, viên châu màu đen tỏa ra nhàn nhạt mùi đàn hương, không nghĩ tới viên châu nho nhỏ này lại có thể bài trừ bách độc, tránh tà ma, bất luận tà thuật gì hoặc cổ độc cũng không tới gần được. Nhìn ra được nàng ở trong lòng của Độc Lang Quân có địa vị không phải là tầm thường, chẳng qua là nàng không có phát giác. Hần vô cùng may mắn mình chính là người đầu tiên mở ra nhiệt tình của nàng, cũng là người cuối cùng.

“Xuyết! Chớ nói nhiều.” Trước khi chưa xác định đây là độc gì, hần lấy móng tay cạo một ít bột phấn ở châu tránh ma quỷ rắc lên vết thương.

Vốn là chỗ trúng tên chảy ra máu đen từ từ chuyển thành máu đỏ tươi.

Lúc này Đường Tiêu Từ mới đột nhiên giật mình nhìn thấy da thịt mình lộ ra cho hắn nhìn, nàng xấu hổ đến hai gò má phỉ hồng như thỏi hồng.

Kỳ Vân xoa đi mồ hôi trên trán.

“Sao lại thế này?” Quái lạ, Kỳ đại ca biểu đạt tình cảm ôn hòa nhã nhặn ư, với bất kỳ người nào đều là lạnh nhạt không mất lễ, hắn không phải là loại người sẽ đem tâm tình thể hiện rõ ở trên mặt, bây giờ trong mắt hắn toát ra lo lắng, làm cho trái tim nàng như con nai con chạy loạn.

Kỳ Vân gạt đầu một cái, cẩn thận chữa trị từng chỗ vết thương trên người của nàng, chân mày hắn nhăn lại càng ngày càng nhiều. Mắt thấy thân nàng ở trong một màn mưa tên vô cùng nguy hiểm, hô hấp của hắn gần như dừng lại, trái tim nhanh chóng co rúc lại, ngay một khắc đó, hắn hoàn toàn ý thức được là không thể mất đi nàng, hắn yêu nàng.

“Người thật sự là Kỳ đại ca của ta?”

Đột nhiên hắn ôm chặt nàng, nàng cảm thấy thân mình giống như bị kim sắt giữ chặt.

Kỳ Vân ôm nàng vào lòng, trấn an lòng vẫn còn sợ hãi của mình. Trời ạ! Nếu như hắn không chạy tới kịp, hậu quả hắn không dám tưởng tượng, thiếu chút nữa hắn mất đi nàng, nhận thức kinh khủng này gặm nuốt lòng bình tĩnh của hắn.

“Bề ngoài thoát nhìn người là Kỳ đại ca, thế nhưng vẻ mặt phong phú hơn, mái tóc của Kỳ đại ca của ta được chải một cách gọn gàng ngay ngắn, hắn làm việc đều suy nghĩ cẩn thận, tính toán chu đáo, tuyệt sẽ không làm mình có thời gian hoảng loạn hoặc hình ảnh không chỉnh tề, mà mái tóc của người lại là bị gió thổi rối loạn.” Nhẹ gạt ra dùm tóc rối bời ở trên cái trán của hắn, nàng cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

“Ta chứng minh cho nàng xem.” Kỳ Vân nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kính ngạc của nàng lên, khẽ run môi hôn nàng thật sâu, ngăn lại toàn bộ lời nói của nàng, hắn khàn khàn thấp giọng hỏi “Thích không?”

Đường Tiêu Từ chỉ cảm thấy mình sắp bất tỉnh, mùi mờ ngở ngang gạt đầu, ý thức đều bị nụ hôn thâm thiết mê hoặc của hắn chiếm hết.

Hắn nhẹ nhàng câu lưỡi liếm mút nàng, luồn vào trong miệng của nàng trêu đùa, một loại cảm giác kỳ dị từ ngực của nàng dâng lên khiến nàng thở không nổi.

Trời ạ! Đây không phải là mơ, hắn thật sự hôn nàng.

9. Chương 9: Chương 8

“Kỳ đại ca, sao người tìm được cái sơn động thiên nhiên này?” Một khối nham thạch lõm vào vách đá, tựa như gian phòng rộng rãi, mát mẻ thoáng gió, ánh sáng dồi dào, xung quanh lại có bài trí một bàn bốn ghế, đủ để nhìn ra nơi này có người ở qua.

Dưới sự tác động của nụ hôn, hai gò má của Đường Tiêu Từ nóng lên, bầu không khí bỗng chốc trở nên mập mờ, nàng cố gắng phá vỡ tắc nghẽn buồn bực. “Chủ nhân của nơi này sẽ không để ý chúng ta tự tiện xông vào sao?”

“Hắn nói sẽ không!” Hắn không thích bị đám đông buộc phải nghe và nhìn thấy một số suy nghĩ cùng ý niệm xấu, vì vậy tìm chỗ này dừng chân.

“Làm sao người biết?”

“Chủ nhân của nơi này nói.”

Thoáng chốc Đường Tiêu Từ bừng tỉnh hiểu ra, nhẹ nhàng phun ra lời nói “Được lắm! Huỳnh cố tình bắt nạt ta.”

“Trời đất chứng giám, ta nào có.” Hấn ôm nàng ngồi vào trên một giường đá, hòa nhã chăm sóc không phải là một bộ dáng quen thuộc với nàng. “Chớ lộn xộn, vết thương của nàng ít nhất còn phải ba ngày mới có thể tốt.”

“Huynh?? Tại sao đột nhiên huynh lại tốt với ta như vậy?” Nàng cảm thấy là lạ.

“Ta yêu nàng!” Tình cảm nồng nàn của hấn làm nàng cảm động.

Đường Tiêu Từ kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn mở ra bộ dạng kia rất mê người, lại lần nữa hấn chiếm lấy môi của nàng. Là nàng làm cho người không có linh hồn, không có trái tim như hấn lần nữa nhảy lên. Là nàng làm cho hấn nhận thức được nhân gian cũng có yêu, dù cho trên bích lạc hay dưới hoàng tuyền, hấn cũng muốn thay nàng cải mệnh, hấn sẽ không để cho nàng dễ dàng rời đi bên người hấn.

Kỳ Vân có thể thay đổi số mạng, mà Quái Y Vô Thường có thể cứu mạng, Không Chê mở ra cửa địa ngục, Thị Hồn tay cầm vận mệnh của giang sơn, bốn người bọn họ chính là huyền cốc tứ thánh, tứ thánh hợp nhất thiên hạ vô địch.

“Công tử.” Thần Hỉ “không thức thời” âm thanh từ ngoài động truyền đến.

Kỳ Vân không thể không rời đi môi của nàng, nhìn chăm chú vào ánh mắt sương mù cùng đôi má lún đồng tiền yêu kiều của nàng, một đạo nhiệt len lỏi tới bụng dưới, hấn hít sâu nhiều lần mới thở bình thường lại.

Hấn ở bên trong động cất giọng đối thoại cùng Thần Hỉ. “Chuyện đã làm xong?”

“Dạ! Phá hủy năm mươi phân đà và xử lý trên hai trăm cứ điểm của Hiệp Nghĩa Sơn Trang, thiêu hủy khoảng mười nghìn cây nha phiến, không người nào thương vong, nhưng tiếc là để cho cha con của Triệu Vũ Thường chạy thoát rồi.” Nha phiến lại có tên là cây anh túc, trong sách y học có ghi rõ ràng.

“Còn gì nữa không?”

“Ngạo Long Bảo cũng nhúng một chân.”

“Ngạo Long Bảo phải không?” Ánh mắt của Kỳ Vân trở nên âm trầm.

Rõ ràng là Đường Tiêu Từ cảm nhận được hạ thân của hấn khê run, chỉ có điều không biểu hiện ra trên mặt.

“Đúng vậy, thuộc hạ đã phái người đi xử lý rồi.”

“Tốt lắm, không có chuyện của người.”

“Công tử, người tìm được Đường cô nương rồi sao? Nàng mơ hồ như vậy, chẳng lẽ lại lạc đường? Trở lại Hiệp Nghĩa Sơn Trang nghe Triệu Vũ Thường nói đến một trận cuồng phong sau đó liền mất đi bóng dáng của nàng, có thể là nàng lạnh ít dữ nhiều hay không?”

“Ta ở đây.” Đường Tiêu Từ đang muốn lên tiếng, đột nhiên có một bàn tay che miệng của nàng lại.

“Thần Hỉ, chuyện của nàng ta sẽ phụ trách, chuyện của Hiệp Nghĩa Sơn Trang giao cho người giải quyết, còn có đem hành lý của chúng ta mang tới.”

“Dạ, công tử, một khắc sau ta sẽ trở lại.”

Kỳ Vân gật đầu, “Đi đi.”

“Dạ! Thần Hỉ chấp tay vái chào, hấn ở ngoài động nhảy cảm phát hiện chủ tử dị thường, thức thời thoái lui.

“Sao huynh để cho hấn đi rồi?” Kéo bàn tay của hấn ra, Đường Tiêu Từ ngẩng mặt lên nghi hoặc.

“Không được nghĩ tới nam nhân khác.” Cho dù là Thần Hỉ cũng không được.

“Thế nhưng huynh không nói cho hấn, hấn sẽ lo lắng????” Cái miệng nhỏ nhắn của nàng bỗng chốc bị che lại.

“Xuyt! Bây giờ ta chỉ muốn được hôn nàng.” Khóe miệng của Kỳ Vân cong lên đường cong khêu gợi, che lại cái miệng nhỏ nhắn lẩm nhẩm của nàng.

“Sao huynh có thể đứng lên được vậy?” Đường Tiêu Từ thở hổn hển, hai tay chống đỡ lồng ngực rần chắc như tường đồng vách sắt của Kỳ Vân. Ai nói hắn khô khan nhàm chán, căn bản hắn giống như cây đuốc.

“Ta chỉ là lười phải đứng, giống như nàng chẳng muốn nhớ đường đi.” Thói quen đi đường mới có thể nhớ rõ. Hắn hy vọng ngực của hắn cũng là một trong những thói quen của nàng.

“Làm sao huynh biết?” Con đường nhiều như vậy, dù sao cũng sẽ đến, cần gì phí tâm nhớ?

“Bởi vì đều đã viết ở trên mặt của nàng.” Đối với nàng căn bản hắn không cần dùng đến ‘tâm nhìn’ sức mạnh thiên phú dị năng này, cả người nàng trong suốt tựa như thủy tinh, liếc mắt một cái liền nhìn thấu.

Kỳ Vân cùng nàng bốn mắt đụng vào nhau, thoáng chốc lòng của nàng kịch liệt nhảy xuống. Nàng bối rối khi đối mặt với hắn, khuôn mặt của nàng không che giấu được cảm xúc khuyết điểm nhỏ này mọi người trong Đường Môn đều biết, thường bị sư huynh trêu chọc, chỉ cần nhìn mặt của nàng liền biết bước kế tiếp nàng muốn làm cái gì, nói đơn giản chính là đầu óc ngu si, nói cách khác chính là không có đầu óc, ít trải qua, sơ sài, một cái cây với ruột cây thông suốt từ đầu tới cuối. Cũng bởi vì như vậy nàng cùng sư huynh vung tay. Không nghĩ tới hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấu nàng! Đường Tiêu Từ cảm thấy xấu hổ chết được.

Khuôn mặt của nàng nóng lên kêu la, “Đừng nhìn ta chằm chằm như vậy mà!”

“Bây giờ xấu hổ có phải là đã quá muộn hay không? Ta nghĩ, đêm đó nàng làm thế nào nhiệt tình Bá vương ngành thượng cung.” Kỳ Vân nâng lên nụ cười tà, xoay người một cái, để cho nàng ngồi ở trên người của hắn, “Chúng ta tiếp tục chuyện đêm đó” Hôn xuống cổ của nàng, hắn lấy lưỡi cùng hàm răng trêu chọc môi của nàng, lại làm cho nàng nhẹn không được ý loạn tình mê.

Da thịt ngọt ngào thân thiết làm cho nàng không nhẹn được phát ra một tiếng thở dài, sự nữ tính rụt rè của nàng nói cho nàng không thể quá lớn mật, nhưng ham muốn làm cho nàng khát khao đụng chạm của hắn, hôn trả lại hắn.

Mà nàng cũng thực sự đã làm! Phản xạ hành động so với dùng đầu óc suy nghĩ còn nhanh hơn, vốn là nàng chống đỡ lồng ngực rần chắc của hắn nay lại chằm chằm vuốt ve hắn, hí hửng vạch ra vạt áo của hắn.

Kỳ Vân không khỏi nở nụ cười. Ẩn dưới cánh cửa thực nữ nàng cũng mạnh dạn nhiệt tình, thẳng thắn lộ ra ham muốn của nàng, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải cô nương hồn nhiên thẳng thắn giống như nàng, nàng không giống cô nương bị truyền thống ràng buộc xem phu quân là trời, cũng không có đáng vẻ kiểu cách kiêu căng bốc đồng của một thiên kim tiểu thư.

Tình cảm của nàng dồi dào, có thể vì một con ve con mà rơi lệ, cũng có thể vì bảo vệ hắn mà cùng người khác đánh nhau.

Nàng là vật báu cả đời của hắn, hắn sẽ không để cho nàng dễ dàng chết đi!

Đường Tiêu Từ đắm chìm ở trong nụ hôn mãnh liệt của hắn, cảm giác toàn thân yếu ớt không có sức, hai chân có một luồng nhiệt đang di chuyển chạy tán loạn, nàng khó chịu liên tục phải ngo ngoáy thân thể mềm mại, hắn nhóm lửa để cho nàng quên đi nỗi lo sợ sắp xảy ra, khiến nàng không thể suy nghĩ.

“Trời ạ!” Hắn mãnh liệt hút một hơi. Nàng ngây thơ cho nên hắn khuyên bảo bản thân không thể nóng vội, nhưng khi nàng bắt đầu than nhẹ, cũng đụng chạm tới hắn thì lý trí tách ra khỏi suy nghĩ. Môi của hắn bắt đầu mãnh liệt, tham lam thăm dò, cũng chậm rãi dời xuống, lấy răng đẩy ra vạt áo của nàng, cởi ra xiêm y của nàng. “Kỳ đại ca.” Đột nhiên một cảm giác lạnh lẽo đánh tới làm cho nàng phát hiện mình trần trụi, nàng ý thức được hắn cũng trần như nhộng.

Thoáng chốc, nàng trở nên ngượng ngùng luống cuống cứng ngắc giống như một khúc gỗ. “Ách??? Kỳ đại ca, người có thể nói cho ta biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì hay không?”

Kỳ Vân cảm giác được bất an trong lòng của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve vùng lưng căng thẳng cứng ngắc của nàng, lại tiếp tục chậm rãi di chuyển xuống eo thon nhỏ của nàng, trơn nhẵn non mềm làm cho hắn quặn luyến không muốn rời tay.

“Huynh không định nói cho ta biết?” Đường Tiêu Từ khẽ nhăn mày.

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thất vọng của nàng, nhin không được phì cười một tiếng, gõ nhẹ xuống môi của nàng, “Dùng lời nói không rõ ràng lắm, ta cần làm.”

“Thế nhưng một khắc sau Thần Hỉ sẽ trở lại.” Sao hắn cần vành tai của nàng?

“Một khắc là đủ rồi.” Miệng của Kỳ Vân từ từ trượt xuống, nàng kinh hãi thở hổn hển, hắn hôn lên hồng môi trước ngực của nàng.

“Kỳ đại ca, sao huynh giống tiểu cầu vậy liếm ta” Còn liếm nơi đó? Bất quá, cảm giác rất kỳ quái, hơn nữa ngực của nàng dường như trở nên sưng tấy, còn.....có chút đau nhức?

“A! Huynh đừng sờ loạn nha, thật là nhột???”

Kỳ Vân thở dài ở trong lòng, tiểu nữ nhân này, xem ra hắn muốn thuận lợi làm xong toàn bộ hành trình, trước tiên ắt phải che lại miệng của nàng.

Phương pháp hữu hiệu nhất chính là hôn.

Hắn đói khát cắn nuốt ngọt ngào trong miệng của nàng, cùng đầu lưỡi của nàng quấn quít chơi đùa, nàng e lệ rụt rè, hắn đoạt lấy, làm cho hai người bị hút vào ở trong dục vọng??? Mãi đến nàng hít thở không thông, hắn mới buông nàng ra. Nàng vùi đầu vào hóm vai của hắn, thở hổn hển không nhin được hỏi “Kỳ đại ca, miệng huynh rất khát sao? Tại sao muốn uống nước bọt của ta? Nước bọt của ta quá ít, có muốn ta đi gần đây tìm nước hay không?????”

Miệng của nàng lần nữa lại bị chiếm cứ.

Hắn thật sự thua nàng.

Lần này hắn quyết định không có dừng lại, để tránh cho nàng lại hỏi ra một đống vấn đề khiến hắn không thể trả lời.

Hắn tùy tiện dùng tay dò dẫm xuống dưới, lưu luyến ở giữa hai nhũ hoa của nàng, sau đó xuyên qua bụng dưới bằng phẳng, lại dời xuống “A, Kỳ đại ca, nơi đó không thể???? A!”

Hắn gần như té xỉu, che lại miệng của nàng dụ dỗ, tiếp xúc làm cho hắn khó kìm lòng nổi, mê say không dứt, tay càng tăng tốc thăm dò.

Một loại sóng kỳ dị từ trong cơ thể nàng chảy ra, nàng không tự chủ cong người lên.

“Đừng sợ, chỉ đau có một chút chút thôi.” Không kiềm nén được dục vọng, hắn đem mình đặt ở giữa hai chân của nàng, nâng nàng lên đoạt lấy?? “Xuyt! Chỉ cần nàng nhắm mắt lại nhận thức thì tốt rồi. ”Kia mềm mại “A?????” Đúng là đau, cũng đúng là chỉ có một chút chút.

Chân mày siết chặt của Đường Tiêu Từ từ từ giãn ra, nàng mở mắt ra, phát hiện trên trán của hắn đầy mồ hôi, dường như hắn đang cắn răng, kiềm chế đau đớn.

“Huynh cũng đau sao?” Lần đầu tiên của nàng sẽ đau là bình thường, nhưng mà hắn là nam nhân nha! Nàng vươn tay giúp hắn lau đi mồ hôi.

“Ân! Bởi vì ta cũng là lần đầu tiên.” Hắn nhìn đồng tử sáng ngời của nàng, nơi ấy tản mát ra sự nhiệt tình giống như ánh sáng mặt trời, bao vây lấy trái tim đã từng chết đi của hắn.

Hắn cảm giác được trái tim nhảy lên.

“Ta muốn động.” Sau khi thích ứng với sự hiện hữu của hắn, một cỗ cảm giác kỳ dị khiến nàng không nhin được muốn lay động cơ thể.

“Ta cũng muốn, ta rất muốn từ từ, nhưng mà????” Cổ họng của hắn phát ra một tiếng gào nhẹ, bởi vì nha đầu này không ngừng ngọ nguậy lay động cơ thể, khiến cho hắn gần như không nén được xúc động.

“Huynh thật sự là lần đầu tiên sao?” Cảm giác đau đã tan biến, thay vào đó là một loại khoái cảm trước nay chưa từng có.

“Thật cao hứng khi nàng cảm thấy hài lòng.” Tốc độ lay động cơ thể của hắn từ từ nhanh hơn.

Nhiệt huyết cuồng dã lần lượt chìm ngập bọn họ??? Cái gì một khắc, một ngày cũng không đủ.

Hắn không thể? Ha ha! Cái đó Triệu Vũ Thường thật nên tới thử một chút.

“Không được đem ta giao cho nữ nhân khác.” Hắn nhìn chăm chú nàng, vẻ mặt bình tĩnh có chút đáng sợ.

“Ta mới không cần đem huynh nhường cho người khác.” Đường Tiêu Từ ôm chặt hắn, nắm ở trong lòng ngực dày rộng lắng nghe tiếng tim đập của hắn.

“Vậy là tốt rồi, kế tiếp ta muốn nói cho nàng biết một chuyện, chỉ có điều, nàng phải đồng ý với ta trước hết nghe ta nói xong, được không?”

Kỳ Vân tinh tế tỉ mỉ vuốt ve tóc của nàng.

“Huynh nói đi” Sau khi làm xong chuyện thân mật, nàng có chút buồn ngủ.

“Ta có một vị hôn thê.”

“Vị hôn thê. Hả! Cái gì?” Từ trong mê man Đường Tiêu Từ kinh hãi nhảy lên, nàng nhớ tới lời đồn.

Trên giang hồ, sau khi cửu đại môn phái suy thoái, thay vào đó chính là một lâu cốc ba môn bốn trang, mà Huyền cốc xếp vào hàng cao nhất vừa chính vừa tà, Huyền cốc tứ thánh thần long thấy đầu không thấy đuôi, người gặp qua bọn họ không phải là đã chết chính là còn chưa sinh ra đời còn có một Huyền cốc thiên kim tiểu thư ở Hàng Châu huyền náo dư luận xôn xao trên giang hồ.

“Lời đồn đãi là thật? Theo như lời đồn đãi của thiên hạ vị hôn thê của huynh chẳng lẽ chính là thiên kim trong Huyền cốc con cưng của Huyền Cốc Lão Nhân sao? Sao huynh biết người của Huyền cốc? Lần này huynh đi Hàng Châu chính là vì nàng?” Ngực của nàng đang tràn đầy ghen tuông.

“Trước hết nàng để cho ta nói xong đã.” Ôi! Người khác cầu cũng cầu không được hắn mở kim khẩu mà tiểu nha đầu này lại làm cho hắn không có cơ hội mở miệng.

Nàng hạ mi, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an, nếu hắn có vị hôn thê, nàng cùng hắn thân mật như vậy có đúng không?

“Nàng hãy nghe ta nói, thiên kim tiểu thư trong Huyền cốc là sư muội của ta.”

“Sư muội?” Nàng nghi ngờ hỏi.

Nghĩ đến sự hiểu lầm rắc rối với Không Chê, trong mối quan hệ phức tạp giữa hắn và Linh Ngọc, đột nhiên Kỳ Vân có một loại cảm giác như trút được gánh nặng, “Đúng vậy, về phần hôn ước của ta và Linh Ngọc sư muội là vì tuân theo di mệnh của sư phụ, sư phụ của ta là???”

Đột nhiên nàng cắt ngang lời của hắn, “Vậy nhất định huynh biết Huyền cốc tứ thánh rồi?”

“Biết.” Nhìn hai mắt của nàng sáng lên dị thường, phấn khởi làm cho má lúm đồng tiền yêu kiều đỏ lên, hắn cảm thấy vô cùng đáng yêu.

“Thật tốt quá, huynh có thể giới thiệu ta biết bọn họ hay không? Bọn họ là đối tượng mà ta sùng bái, bọn họ có mấy người?”

“Đương nhiên là bốn người.” Kỳ Vân không khỏi mỉm cười, nếu như nàng biết hắn chính là một trong Huyền cốc tứ thánh, không biết có bất tỉnh hay không?

Đường Tiêu Từ ngồi ở trên người hắn, hoàn toàn đã quên mình trần như nhộng, “Còn có còn có, bọn họ là nam hay là nữ? Diện mạo trông như thế nào? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Thành thân rồi chưa?”

“Đợi một chút, nàng chỉ có thể nghĩ tới ta, nàng không được nghĩ đến nam nhân khác.” Ánh mắt của hắn âm trầm bá đạo nói, mặc dù hắn cũng là một trong Huyền cốc tứ thánh.

“Huynh ghen rồi?” Nàng cười xảo quyệt, ngón tay trêu đùa nhẹ nhàng di chuyển lướt nhẹ qua trong lòng ngực trần trụi của hắn, bất ngờ tim của hắn đập nhanh hơn, “Ta chỉ là đem bọn họ làm đối tượng sùng bái mà thôi.”

“Ta là Huyền Thiên.” Hắn khàn khàn nói ra một câu.

“Huyền????? Cái gì?” Nàng há to miệng.

“Huyền Thiên, không phải là Huyền cái gì, sư phụ của ta chính là Huyền Cốc Lão Nhân.” Cánh tay dài vòng ở hông của nàng, hắt ôm nàng xoay người một cái, nàng liền nằm ở dưới thân của hắn.

Đường Tiêu Từ vỗ trán, “Trời ạ! Cuộc đời ta đây đối tượng sùng bái nhất lại đang ở trước mặt của ta. Huynh thật sự là một trong Huyền cốc tứ thánh?”

Nàng thường nghe các sư huynh sư tỷ bàn tán sôi nổi về công lao to lớn vĩ đại của Huyền cốc tứ thánh, lòng của nàng sớm đã hướng về phía bọn họ, bọn họ trừ gian diệt ác, giúp đỡ kẻ yếu, không sợ thế lực quyền quý hung ác của đương triều, cũng không cùng thế tục tăng tị với nhau, không giống bạch đạo cổ làm ra vẻ, hoàn toàn phát huy tinh thần hiệp nghĩa chân chính.

“Chúng ta không có tốt như vậy.” Bọn họ cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

“Ai nói, cuộc đời của ta đây hy vọng duy nhất chính là nhìn thấy Huyền cốc tứ thánh trong truyền thuyết, cho nên ta thật vất vả mới có thể ra khỏi Đường Môn, ta đã nghĩ nhất định phải biết được các huynh, mà đại hội vô lâm là một cơ hội tốt.”

“Chúng ta sẽ không đi tham dự Đại hội vô lâm, cho dù đi chúng ta cũng sẽ không dùng danh nghĩa Huyền cốc tứ thánh.” Đó cũng là một trong những nguyên nhân vì sao người trong giang hồ không có người nào thấy diện mạo thật của Huyền cốc tứ thánh, hơn nữa cho dù Huyền cốc tứ thánh bọn ta ra mặt giao thiệp, cũng sẽ đeo mặt nạ da người.

“Khó trách, thông tin của Huyền cốc tứ thánh cũng chỉ có thuật lại mà còn có lời đồn đãi nói các người thật ra là cùng một người ngụy trang thành bốn người.” Không thể tưởng tượng được nàng lại có thể gặp mặt một trong Huyền cốc tứ thánh, còn cùng Huyền Thiên người mà nàng sùng bái nhất thân mật như vậy, trời ạ! Đời này nàng có chết cũng không tiếc.

“Một ngày nào đó nàng cũng gặp được những người khác.” Chủ đề lại bị nàng chuyển hướng. Lời nói của hắn xoay chuyển, “Hiện tại, nàng hãy nghe ta nói, ta cùng thiên kim tiểu thư của Huyền cốc sẽ hủy bỏ hôn ước?????”

Nàng bĩu môi, “Tại sao? Nếu như ta đoán không sai, huynh cùng thiên kim tiểu thư của huyền cốc từ nhỏ đã sinh hoạt chung một chỗ, lâu ngày sinh tình, nếu không thì huynh cũng sẽ không phản đối di mệnh của sư phụ, huynh yêu nàng ấy cũng là lẽ thường thôi?????”

“Tiêu Từ!” Kéo vai của nàng qua, Kỳ Vân dùng sức hôn cái miệng nhỏ nhắn om sòm của nàng, cho đến nàng thở không thông phải yên lặng mới thôi. “Đừng vội ghen, ta cùng muội ấy chỉ có tình cảm sư huynh muội, không sai, là ta đã đáp ứng sư phụ là phải chiều cố muội ấy.”

“Chớ lừa người gạt mình a! Huynh đối với nàng ấy nhất định có tình cảm, bằng không huynh cũng sẽ không ngần ngại xa xôi đến Hàng Châu đi tìm nàng ấy.”

Cho dù như vậy, nàng ngược lại lại muốn, ai biết thiên tai nhân họa khi nào phủ xuống, nàng muốn nắm chắc mỗi một khắc có được.

Nàng nhớ tới kiếp điệp tình thâm của phụ mẫu, từ khi nàng sinh ra nàng chưa từng gặp qua bọn họ, chỉ có từ trong miệng Đường gia bà nội biết được bọn họ yêu nhau đến chết, phụ thân vì cứu bà nội mà chết, mẫu thân bị thương nặng nên cũng vì vậy không muốn sống một mình, lúc hấp hối đem nàng giao cho bà nội.

(*Kiêm* là một loài chim chỉ có một cánh và một mắt mỗi khi muốn bay thì hai con cùng vỗ cánh vào với nhau mới bay được, *Điệp* là loài cá mắt dính liền nhau tạo thành một cặp trên cùng một bên, hai từ *Kiêm Điệp* cũng có thể hiểu là sống chết có nhau)

Không lâu sau, bà nội mời thầy tướng số tới xem qua cho nàng, nàng sống không quá mười tám, cũng vì vậy mà bà nội vẫn không cho phép nàng rời khỏi Đường Môn. Lo lắng của bà nội nàng có thể hiểu được, nhưng nói không chừng là thầy bà ăn nói lung tung, bây giờ không phải là nàng sống rất tốt sao? Cũng sắp tới mười tám tuổi, cho nên nàng cầu xin bà nội để cho nàng đi ra nhìn xem thế giới bên ngoài một chút.

Giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt của hắn, nàng mỉm cười nhìn hắn, “Ta thật sự không đòi hỏi quá nhiều, chỉ cần đầy lòng của huynh có ta là đủ rồi.”

“Nàng dám đem ta đẩy ra, ta liền đánh cái mông nhỏ của nàng.” Cho nên nàng không yêu cầu xa vời có thể cùng hần trường tương tư thủ. “Yên tâm, số phận của chúng ta sẽ không giống như phụ mẫu của nàng.” Cho dù là phải chống lại trời, hần cũng muốn thay nàng cải mệnh.

Trường tương tư thủ: chấp tay bên nhau cho đến bạc đầu.

“Người cũng biết chuyện của phụ mẫu ta?” Đường Tiêu Từ kinh ngạc nhướng mày.

“Trong thiên hạ rất ít chuyện ta không biết.” Khẽ ôm lấy nàng vào lòng, hần phát hiện mình lại muốn nàng, dục vọng ở bụng dưới chĩa vào nàng. “Hiện tại cái gì cũng đừng nói, ta chỉ muốn yêu nàng.” Hần muốn cùng nàng cùng chung vô số ngày đêm.

“Người phải giúp ta coi bói? Tại sao?” Đường Tiêu Từ tò mò ngồi ở trước mặt của Kỳ Vân, nhìn hần cầm lấy mai rùa, cũng tính ngày sinh tháng đẻ của nàng, lúc thì suy nghĩ sâu xa, lúc thì vờ mi.

“Nàng đưa tay cho ta.” Hần tự ý kéo tay của nàng qua, cẩn thận chu đáo xem tướng mạo cùng vân tay của nàng.

“Có cái gì không đúng sao?”

“Kỳ quái, lấy ngày sinh tháng đẻ của nàng đến xem, nàng có thể sống đến thất lão bát thập cũng không thành vấn đề, tại sao?????”

Vân tay cùng tướng mạo cho thấy nàng sống không quá mười tám.

“Người nói tại sao là có ý gì?” Chẳng lẽ xác minh lời nói của ông thầy tướng số kia là thật, nếu như ngay cả thần toán cũng nói như vậy, vậy có lẽ nàng thật sự sống không quá mười tám tuổi hay sao?

“Không được suy nghĩ lung tung, ta cũng không nói nàng có thể sống đến khi nào.”

“Thần toán Vọng môn chủ một lời quyết định sinh tử, huynh liền thành thật mà nói đi!” Nàng đã sống gần mười tám năm, có người yêu nàng như vậy, nàng đã rất hạnh phúc rồi.

Chết tiệt! Rốt cuộc là lỗi ở đoạn nào? Tệ hơn chính là, nếu muốn từ ngày sinh tháng đẻ thay đổi mạng của nàng, ngược lại sẽ càng tệ hơn. Mồ hôi lạnh từ cái trán của Kỳ Vân chảy ra.

Việc không liên quan đến mình thì thôi, khép mình là mất tắc lòng. Hần tự nói với mình là phải tỉnh táo lại, nhất định còn có biện pháp khác.

“Cho ta thời gian ba ngày, nhất thời ta nghĩ không ra làm thế nào giải thích cùng nàng.” Còn có một biện pháp khác, hần cần phải biết tuổi thơ của nàng, cuộc sống xung quanh của nàng cùng tất cả hoàn cảnh về nơi của nàng.

“Không sao, ta tin tưởng huynh.” Nhẹ nhàng lấy tay áo thay hần lau đi mồ hôi, Đường Tiêu Từ lộ ra nụ cười trấn an, “Nghĩ ngơi một chút đi, đầu của huynh lắp quá nhiều thứ, nếu như ta cũng giống như huynh nhớ nhiều như vậy, đầu của ta sớm vỡ ra rồi.”

Đắm chìm trong ôn nhu của nàng, Kỳ Vân đem nàng ôm đến trên đùi, vùi đầu ở hõm vai của nàng, hít thật sâu mùi thơm nữ tính trên người của nàng. Khi biết được vận mạng của nàng, lần đầu tiên trong đời trái tim của hần cảm nhận được mùi vị hốt hoảng sợ sệt, rốt cuộc cũng hiểu rõ tâm tình của sư đệ Không Khê năm đó khi đi xa tha hương.

“Bất quá huynh xem nhiều, biết nhiều, có đôi khi đoán trước tương lai sẽ phát sinh chuyện lại không có khả năng ngăn cản, cái cảm giác đó nhất định là rất khó chịu, cho nên bắt đầu dĩ ép buộc mình lạnh nhạt vô tình, lâu dần cảm giác tự nhiên cũng biến thành vô cảm.”

Kỳ Vân cho tới giờ mới hiểu tại sao bản thân lại bị nàng hấp dẫn. Mọi người nhìn thấy thần toán Kỳ Vân là chỉ hy vọng hần thay người xung sát thị hung kéo dài tuổi thọ, cầu xin phú quý, không ai nghĩ tới biết đâu hần cũng không muốn làm một thần toán biết trước mọi thứ, hần tình nguyện ngu ngốc.

Có đôi mắt có thể nhìn thấu lòng người, mỗi khi người đến gần hần, trực giác của hần đều nhìn thấy ý đồ của người đó, ẩn giấu ở sau mặt nạ người là bộ mặt đen tối, lâu ngày hần đã quên đi bản tính lương thiện chân thật.

“Ta cảm thấy, làm người mỗi ngày nghĩ quá nhiều không phải là rất cực khổ sao? Còn có thể sinh ra tóc bạc, đến lúc đó tóc cũng mất sạch rồi, có đôi khi không biết ngược lại là một loại hạnh phúc.”

“Nàng nói đúng.” Kỳ Vân ôm chặt nàng, cảm tạ trời xanh để hân gặp nàng. Hân vui đầu ở trên tóc của nàng ngửi lấy hương thơm ở sợi tóc của nàng, “Có muốn đi với ta đến Hàng Châu hay không? Ta muốn đem chuyện này chấm dứt.” Nhân tiện tìm Vô Thường thay nàng chuẩn bệnh một chút, có thể nguyên nhân bệnh không phải là mạng của nàng mà là thân của nàng.

“Dĩ nhiên muốn, người không thể bỏ lại ta, ta sẽ lạc đường.” Nàng ôm chặt hân. “Nếu như người dám bỏ lại ta, ta liền, ta liền?????”

“Liền như thế nào?” Kỳ Vân nhin không được nở nụ cười, hai tay gói vào sau đầu, “Liền bá vương ngành thượng cung?”

“Đúng! Ta liền đối với người bá vương ngành thượng cung.” Nàng lớn tiếng tuyên cáo.

Nghĩ đến có thể nhìn thấy bộ dạng trần trụi của hân, tim nàng đập như đánh trống.

”Đến đây đi! Hoan nghênh tới, bây giờ liền bắt đầu!”

Khuôn mặt của Kỳ Vân lộ ra dự vọng mãnh liệt càng nhìn càng thêm mị hoặc lòng người, toàn thân nàng tràn đầy căng thẳng cùng kích thích hưng phấn khoái cảm, nóng lòng muốn thử vươn tay nhỏ bé????

Chờ bọn hân rời khỏi sơn động đã là chuyện sau khi trời sáng, mà vừa ra động, liền phát hiện bên ngoài để một xấp y phục sạch sẽ cùng thức ăn, còn có xe lăn của Kỳ Vân.

Xem ra Thần Hỉ cũng hiểu rõ tình hình.

10. Chương 10: Chương 9

Bầu trời trong xanh, gió mát từ từ, đoàn người của Kỳ Vân lại lần nữa lên đường, chỉ có điều, người ngồi xe lăn đổi thành Đường Tiêu Từ, mà đẩy xe lăn biến thành Kỳ Vân.

“Ta đã tốt hơn rất nhiều.” Đường Tiêu Từ đưa mắt xấu hổ nhìn Thần Hỉ cùng bốn đại bảo tiêu đang cười trộm.

“Ngoan! Chờ vết thương ở chân tốt hơn, nàng muốn đi đâu ta theo nàng.” Kỳ Vân không coi ai ra gì đổ dành nàng, nhìn một màn này làm cho Thần Hỉ hoa mắt choáng váng.

Sức mạnh yêu đương thật là đáng sợ, có thể thay đổi tâm tính của một người. Thần Hỉ cùng bốn người hai mặt nhìn nhau.

Đằng trước xuất hiện mười hai người.

Thần Hỉ lập tức bay đến phía trước bảo vệ nàng.

“Không sao, lui ra đi.” Kỳ Vân lạnh nhạt phất tay áo.

“Đại sư huynh.” Đường Tiêu Từ bay lên nhào vào trong lòng của bạch y nam tử dẫn đầu.

Trên mặt của Kỳ Vân không lộ vẻ gì, đáy mắt đen ôn hòa chỉ có thoáng qua một tia lửa khó mà phát giác. Hân phát hiện mình lại đang ghen.

“Tiêu Từ, cuối cùng đã tìm được muội.” Đường Quân Nghị không chút nào đem Kỳ Vân-một nam tử nhỏ nhả lịch sự nhinvào trong mắt, ánh mắt sâu sắc giữa đêm khuya chỉ chứa đựng bóng hình xinh đẹp của Đường Tiêu Từ.

“Ai nha! Đừng cứ lúc nào cũng sờ đầu của muội như vậy, người ta đã không phải là tiểu hài tử.” Đường Tiêu Từ tiếp tục chào hỏi cùng các sư huynh sư tỷ khác.

“Xú nha đầu, chơi đến quên chúng ta, hại chúng ta phải lo lắng gần chết, tại sao không ngoan ngoãn quay về khách điểm chờ chúng ta?”

Đường Quân Minh tức giận nói.

“Không phải là muội đã dùng bô câu đưa tin giải thích với các huynh rồi sao?”

“Tiểu quỷ chữ của muội như gà bới khiến ai nhìn vào cũng không hiểu.” Đường Quân Ngọc lắc đầu một cái, âm thầm quan sát Kỳ Vân. “Các hạ nhất định chính là thần toán Vọng môn chủ một lời đoạn sinh tử.” Theo như lời đồn đãi Vọng môn chủ Kỳ Vân thần bí là không màn danh lợi ít giao du với bên ngoài, không phun ra vô tâm không muốn vô tình (câu này e k hiểu ss chỉnh giùm e, thks ss ..S2..), không nghĩ tới lại có thể thấy được ôn nhu từ trong mắt của hần.

“Lời đồn đãi phóng đại mà thôi.” Kỳ Vân cười đậm thi lễ.

“Đa tạ Vọng môn chủ mấy ngày nay chiếu cố người của Đường gia, sau này nếu có cần Đường gia hỗ trợ cứ việc nói.” Đường Quân Nghị rất nhanh đem mối quan hệ giữa Đường Tiêu Từ và Kỳ Vân phân rõ ràng, ôn hòa bí hiểm nói với Kỳ Vân, “Chúng ta muốn dẫn muội ấy trở về.”

“Muội không muốn, muội không muốn trở về.” Đường Tiêu Từ lập tức tránh đại sư huynh chạy trở về trong ngực của Kỳ Vân, “Muội thích Kỳ đại ca, muội muốn ở cùng hần.”

“Tiêu Từ, chớ hồ đồ.” Đường Quân Nghị giận tái mặt.

“Muội không có hồ đồ, muội đã cùng Kỳ đại ca tự định chung thân rồi.” Ánh mắt yêu say đắm của Đường Tiêu Từ đọng đưa lưu chuyển hào quang.

“Tiêu Từ, muội quá tự tiện rồi, hôn nhân đại sự là do phụ mẫu trưởng bối làm chủ, sao có thể cố tình làm bậy.” Sắc mặt của Đường Quân Nghị tái xanh, khó mà tin được người mình che chở hơn nửa đời, chỉ sợ nàng có chuyện gì, cuối cùng lại nhìn thấy tiểu cô nương hần xem như sinh mạng này đi đến ôm ấp người khác.

“Đại sư huynh, muội biết huynh thương muội, cũng chiều muội, nhưng lần này hãy để cho muội tự do buông thả một lần cuối cùng có được không?” Nàng muốn nắm bắt khoảng thời gian không rõ này.

“Muội sẽ không có việc gì.” Hai người đại nam nhân cùng đồng thanh nói.

Kỳ Vân ôn hòa trầm ổn cùng Đường Quân Nghị khí phách lãnh ngạo nhìn nhau, trong mắt đều có sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt đánh giá lẫn nhau, chỉ tiếc bởi vì một nữ nhân, bọn họ là không thể nào trở thành bằng hữu.

“Dĩ nhiên muội sẽ không có việc gì, muội còn muốn cùng Kỳ đại ca sống tới đầu bạc răng long.” Đường Tiêu Từ hoàn toàn không chú ý, đáng về yêu kiều nhỏ nhắn tựa vào bên Kỳ Vân.

“Muội thương hần?” Đường Quân Nghị kinh hãi, khuôn mặt trắng bệch. Tại sao có thể?

“Đại sư huynh, sắc mặt của huynh thật là khó coi, có phải đau bụng rồi hay không? Bệnh đau bụng này của huynh sao còn chưa có chữa khỏi, đầu gì huynh cũng là Độc Lang Quân, sư tỷ chắc hẳn tỷ còn có thuốc chứ?”

“Ách??? Còn.” Đường Quân Vũ miễn cưỡng cười một tiếng, chẳng lẽ tiểu nha đầu này không lẽ là đã phát hiện ra cái gì? Nàng nghĩ mình đã che dấu rất khá rồi.

“Nàng ấy thích Độc Lang Quân.” Kỳ Vân thối nhẹ ở sau tai của Đường Tiêu Từ.

“Huynh rất lợi hại????? Ai” Đường Tiêu Từ quai đầu lại, vô ý gương mặt bị môi của hần phớt qua, mặt của nàng thoáng chốc hồng lên, xấu hổ cúi đầu. Sao hần ở trước mắt bao nhiêu người cột nhả nàng, hơn nữa còn là ở trước mặt sư huynh sư tỷ của nàng, nàng không còn mặt mũi để gặp người khác nữa rồi.

“Ta không có đau bụng.” Hần là đau đầu, đau lòng. Hai hàng lông mày rậm của Đường Quân Nghị thắt lại, “Tiêu Từ, muội là một tân đại khuê nữ chưa xuất giá tại sao có thể cùng một nam tử xa lạ ở cùng nhau? Cô nam quả nữ, muội không sợ bị người ta chỉ trích sao?”

“Kỳ đại ca không phải người xa lạ, trên thực tế??? Ta cùng hần đã..... Đã.....” Đường Tiêu Từ đỏ mặt ngập ngừng, thực tế bọn họ đã là phu thê rồi, chỉ kém bái đường.

“Thực tế đã cái gì?” Đường Quân Nghị cắn răng chịu đựng cơn giận dữ bộc phát.

“A??? Tiêu Từ, chẳng lẽ muội đã cùng hần??? Rốt cuộc cũng là cô nương tương đối tử mỹ.

“Sư tỷ, đừng nói ra ngoài a.” Đường Tiêu Từ vùi đầu vào trong ngực của Kỳ Vân, không dám gặp người.

“Cái gì không thể nói ra được?” Trong đầu thoáng qua một loại bất thường, ngực của Đường Quân Nghị buồn bực, cố ý bỏ qua tiếng nói bên trong lòng. “Muội mau tới đây, cùng huynh trở về.”

“Đại sư huynh.” Đường Quân Chùy thở dài. Chữ tình nan giải.

“Đại sư huynh đừng ép muội.” Đường Tiêu Từ ôm chặt Kỳ Vân sợ bị chia rẽ, nàng sợ lần từ biệt xa cách này có lẽ không hẹn ngày gặp lại.

“Sẽ không!” Kỳ Vân trấn an nàng, trong lòng cũng có chút bất an, ngày sinh nhật mười tám tuổi của nàng đã gần đến, trong quẻ tượng cho thấy đại hung, không biết là loại tay họa nào, duy nhất có thể chắc chắn một điều là nàng ở bên cạnh hắn, hắn tuyệt đối có thể đảm bảo bình an cho nàng.

“Đường Tiêu Từ, muội làm cho đại sư huynh quá thất vọng rồi.” Ánh mắt của Đường Quân Nghị thoáng qua một chút bi thương.

“Muội biết muội thực có lỗi với đại sư huynh, xin đại sư huynh tác thành.” Đường Tiêu Từ xoay người quỳ xuống. “Từ nhỏ đến lớn đều là một tay huynh đồ phân, dọn nước tiểu cho muội, ở trong Đường môn cũng không có ai giống như huynh yêu thương muội như thế, bất luận muội làm sai cái gì, gây họa gì, cho dù huynh rất tức giận cũng không nỡ nói một lời nói nặng nào với muội, trong lòng của muội huynh cũng giống như là cha của muội.”

Hắn không thể ngờ nàng lại xem mình như phụ thân! Hắn chỉ có hai mươi chín, hơn nàng mười hai tuổi. Đường Quân Nghị xoa xoa trán, đưa mắt nhìn sau lưng thấy các sư đệ đang cười trộm.

“Chẳng lẽ muội không biết lòng huynh đối với muội như thế nào?????” Thanh âm của Đường Quân Nghị ngẹn ở cổ họng.

Tại sao tất cả mọi người đều nhìn ra, duy chỉ có nàng? Hắn hối hận không có nắm chắc thời gian, chỉ vì thái quân van nài.

Bà hy vọng chờ nàng có thể bình an sống qua mười tám lại nhắc tới hôn sự cũng không muộn, không nghĩ tới chờ đợi mười bảy năm nhưng cuối cùng lại thất bại trong gang tấc, nàng gặp được Kỳ Vân, hắn mất đi nàng.

“Đối với muội cái gì?” Đường Tiêu Từ mở to đôi mắt sáng ngời ngây thơ.

11. Chương 11: Chương 10

Đường Tiêu Từ trần trọc khó ngủ, nàng muốn gặp Kỳ Vân, thế nhưng Kỳ Vân nói ban đêm không có ai đi cùng thì không thể đi lại chung quanh, để tránh xảy ra nguy hiểm, nàng biết hắn là lo lắng nàng bị lạc, mà nàng cũng muốn gặp đại sư huynh.

Bỗng nhiên, tiếng gõ cửa vang lên, “Tiêu Từ, muội đã ngủ chưa?”

“Quân Vũ sư tỷ.” Tiêu Từ vội vàng kéo cửa ra, để cho người ngoài cửa đi vào.

“Ta thấy đèn trong phòng của muội vẫn còn sáng, liền nghĩ có thể muội còn chưa ngủ, không biết có đánh thức muội hay không?” Đường Quân Vũ nhìn sư muội thông minh động lòng người, lẽ ra nàng nên chán ghét nàng ấy, bởi vì nàng ấy là tình địch của mình, nhưng nàng cũng không cách nào chán ghét nàng ấy được.

“Chưa, muội còn chưa ngủ, đang muốn tìm người tâm sự.” Đường Tiêu Từ khom người để cho nàng vào phòng, ngập ngừng hỏi, “Đại sư huynh có khỏe không?”

“Huynh ấy tức giận đã giảm bớt rồi, huynh ấy vẫn là người hiểu rõ muội nhất.” Trong lòng của Đường Quân Vũ không có nói ra được khổ tâm.

“Muội biết, thế nhưng tại sao huynh ấy lại phát cáu lên như vậy? Nhìn thấy muội hạnh phúc huynh ấy nên vui mừng mới phải.” Đường Tiêu Từ khẽ nhả lông mày. Đường Quân Vũ thở dài mừng rỡ, thật không biết nên vui mừng vì Tiêu Từ không nhảy bén để cho nàng có cơ hội, hay là đồng cảm cho đại sư huynh yêu Tiêu Từ mơ hồ.

“Đại sư huynh cũng thiệt là, tuổi tác cũng một xấp đầy rồi, không mau mau lấy một lão bà vì Đường gia nổi dôi tông đường lại cả ngày lo lắng cho muội, thật nên gọi bà nội chọn cho huynh ấy một nương tử để ý trông coi huynh ấy, tốt nhất là lợi hại nhanh trí giỏi giang giống như Quân Vũ sư tỷ vậy.”

Lòng của Đường Quân Vũ nhảy lên một nhịp không phải là nàng nhìn thấu cái gì chứ?

“Quân Vũ sư tỷ, tỷ cũng thật khờ, rõ ràng yêu đại sư huynh, tại sao không dám nói ra miệng chứ?” Đường Tiêu Từ nói thẳng.

“Muội???? Làm sao mà muội biết?” Đường Quân Vũ kinh hãi.

“Khi còn bé, có một lần trong lúc vô tình vì cứu muội mà đại sư huynh bị rắn độc cắn, muội bị dọa khóc, sau đó ngủ ở trong phòng của đại sư huynh, mà tỷ ngày đêm cực nhọc chăm sóc cho đại sư huynh, trong lúc mơ màng muội bị tiếng động đánh thức, tưởng rằng đại sư huynh thức dậy, kết quả là thấy tỷ đang nói chuyện với đại sư huynh, không phải là muội cố tình muốn nghe lén.”

Đường Quân Vũ cười khổ, “Cái gì muội cũng biết?” Tuy nàng là người trong Đường môn, nhưng cùng Đường Quân Nghị không có quan hệ máu mủ, vì vậy trong thâm tâm của nàng dù sao vẫn hy vọng có thể cùng hắn kết duyên.

“Hoặc ít hoặc nhiều, cho nên muội quyết định xúc tiến tỷ cùng đại sư huynh.”

“Vậy còn muội?”

“Muội?” Đường Tiêu Từ đứng thẳng rồi hạ vai, “Ngay cả muội có thể sống quá mười tám tuổi hay không còn là một ẩn số, trước kia chưa có gặp Kỳ đại ca muội không hy vọng có thể có được một tình yêu, nhưng trời cao để cho muội gặp phải Kỳ đại ca, trong đời muội muội chỉ muốn thương huynh ấy”

“Muội thật khờ. Vậy đối với đại sư huynh, lẽ nào muội cũng không có một chút cảm giác?” Đường Quân Vũ cẩn thận dò hỏi, nàng không hy vọng là bởi vì liên quan tới nàng, cho nên Tiêu Từ mới không có chấp nhận tình cảm của đại sư huynh, thế nhưng nhìn biểu hiện ở trên mặt.... Căn bản dường như Tiêu Từ không biết tấm lòng của đại sư huynh.

“Có a! Huynh ấy giống như là đại ca của muội giống như một người phụ thân còn hơn là phụ thân của muội vậy.” Thủy mâu của Đường Tiêu Từ chân thành tha thiết không có chút nào mượn cớ che đậy.

“Quân Vũ sư tỷ, đại sư huynh giao cho tỷ, bởi vì muội không biết khi nào thì???”

“Không được nói bậy!” Kỳ Vân ở ngoài cửa chuyển động xe lăn đi vào, hướng về phía của Đường Quân Vũ gật đầu.

“Kỳ đại ca, muộn như vậy sao huynh cũng còn chưa ngủ?” Đường Tiêu Từ chạy như bay đến, tiến vào trong ngực của hắn.

“Ta nghĩ ta nên cáo từ.” Đường Quân Vũ thức thời lui ra.

Lúc Kỳ Vân xuất hiện, ở trong mắt của Đường Tiêu Từ chỉ có bóng dáng của Kỳ Vân, Đường Quân Vũ liền hiểu được, chẳng bao lâu sau tiểu cô nương được bọn họ che chở trong lúc bất tri bất giác đã lớn lên.

“A! Sư tỷ đâu?” Lòng nghĩ đến sư tỷ, Đường Tiêu Từ ngượng ngùng đẩy hắn ra, nhìn xung quanh.

“Nàng ấy đi rồi!” Hai tay của Kỳ Vân vòng ở eo nhỏ nhắn của nàng, “Sao còn chưa ngủ?”

“Ngủ không được, ta muốn đi tìm đại sư huynh.” Giải thích.

“Không cần, ta đã cùng đại sư huynh của nàng nói rõ ràng rồi.”

“Vậy huynh ấy nói thế nào???? Nguy hiểm!” Đột nhiên một lưỡi dao sắc bén xuyên thấu giấy cửa sổ thẳng hướng của Kỳ Vân mà đến, Đường Tiêu Từ lập tức kéo xe lăn của hắn về phía sau, tránh qua đợt công kích đầu tiên.

“Lại tới! Những người này là hướng về phía chúng ta tới.” Đợt công kích đầu tiên là mấy chục hắc y nhân phá cửa mà vào.

Lúc này hắc y nhân ngay cả mở miệng cũng không có, trực tiếp huy kiếm, hơn nữa chiêu thức hung ác tàn bạo trí mạng.

“Nàng đi nhanh đi! Ở đây để ta ứng phó.” Kỳ Vân chậm rãi đứng lên.... Giống như thiên thần đứng sừng sững.

“Cho dù ta muốn đi, những sát thủ này cũng sẽ không bỏ qua cho ta.” Đường Tiêu Từ né tránh, cũng đỡ phần lớn công kích, “Này! Các người là ai phái tới?”

Hắc y nhân không có mở miệng, ác liệt phong bế lại đường lui của Tiêu Từ và Kỳ Vân.

“Các người là người câm à?” Một chưởng chặt đứt cánh tay một người trong đó, mà người đó ngay cả nhú mày cũng không có, như thể bàn tay đó không phải là của hắn, làm cho nàng kinh hãi khiếp sợ.

“Bọn họ là.” Kỳ Vân ung dung một tay đối phó với địch.

“Công tử.” Thần Hỉ đem người cùng gia nhập vào cuộc chiến, tình hình lập tức nghiêng về một bên.

Hắc y nhân thấy thế, không lùi bước ngược lại giết đỏ cả mắt, liều mạng đánh trả làm Tiêu Từ kinh hãi, những người này là làm sao vậy? So với một đám hắc y nhân càn kinh khủng hơn.” Đường như trúng tà rồi, những người này là không muốn sống nữa hay sao?”

“Bọn họ là bị hạ thất tâm chú.” Mặt của Kỳ Vân không đổi sắc dùng chưởng nhằm về phía sau cổ của bọn sát thủ mà chém, bắt lấy con dao về một cái, hắc y nhân lập tức đầu thân hai nơi nhưng không có thấy máu.

“A,” Đường Tiêu Từ chưa từng gặp qua thủ pháp giết người tàn nhẫn như thế, giống như là Tu la từ địa ngục, nàng bị dọa choáng.

“Đường cô nương, chớ nương tay với những người này cho dù nàng không giết bọn họ, bọn họ cũng sống không được.” Thần Hỉ lấy ra một lưỡi dao trong tay áo, chiêu chiêu phong hầu.

“Thế nhưng???” Dù sao Đường Tiêu Từ cũng né tránh, nàng không muốn giết người.

Linh cơ khẽ động, nàng nghĩ đến dùng điểm huyết.

“Vô dụng, bọn họ đã không phải là người.” Ánh mắt của Kỳ Vân trở nên thâm trầm.

“Làm sao có thể?” Thuật điểm huyết của nàng mất đi hiệu lực.

“Bọn họ đã là người chết, trừ phi có thể tìm người tới làm phép.” Kỳ Vân đạm nhiên đảo qua, “Đi ra đi!”

“Quả nhiên không hổ là Vọng môn chủ.” Triệu Vũ Thường ung dung đứng ở phía bên ngoài một trượng hai mắt dăm mị nhìn thẳng vào Kỳ Vân.” Lần này các người dù có chấp cánh cũng không thể bay thoát.”

”Phải không?” Đường Quân Nghị cùng các sư đệ gia nhập vào chiến cuộc.

“Ai nha nha, không thể ngờ là ngay cả người của Đường môn cũng đã tới đây, ta đây cũng không cần khách khí.” Nàng lấy từ trong ngực ra một tiểu quân cờ vung lên trên lập tức bốn phương tám hướng xông ra nhiều hắc y nhân tàn bạo hơn.

Bọn họ bị vây ở ngay chính giữa.

“Chỉ cần người chịu cầu xin ta tha cho, có lẽ ta có thể tha cho người khỏi chết.” Triệu Vũ Thường càn rỡ cười ha hả.

“Đường huynh, có thể ngăn cản một chút không?” Kỳ Vân dè dặt giọng nói.

“Có thể, Kỳ huynh có cách gì tốt sao?” Đôi mắt của Đường Quân Nghị thất chặt lại.

“Đây là mao sơn đạo thuật tát đậu thành binh.” Kỳ Vân khoanh chân ngồi xuống, chấp hai tay ở trước ngực bắt đầu niệm thần chú.

Tát đậu thành binh : trở thành chiến binh.

Triệu Vũ Thường cảm thấy không đúng lắm, cực kỳ sợ hãi, vung quân cờ để cho hắc y nhân tấn công.

“Đại sư huynh, quá nhiều người.” Đường Quân Vũ ứng phó có chút vất vả, bởi vì những người này không sợ độc, không sợ đao kiếm, cũng không sợ nắm đấm, ngã xuống rồi còn có thể đứng lên.

“Sư tỷ muội tới giúp tỷ!” Đường Tiêu Từ đề khí luân vào bên cạnh Đường Quân Vũ.

“Chết tiệt! Bắt lấy nàng!” Triệu Vũ Thường nôn ra máu, mắt phỉ hồng tóe máu, gương mặt nhìn chăm chăm vào Đường Tiêu Từ lướt qua giống như điệp ảnh.

“Chờ một chút???? A, các người làm gì?” Đường Tiêu Từ phát hiện mình bị bốn gã hắc y nhân bắt lấy tứ chi, cả người bị nâng lên bay lên giữa không trung.

“Tiêu Từ!” Đường Quân Nghi hét lên không lưu tình chút nào giết đỏ cả mắt, thế nhưng người bên đối phương quá đông giống như một làn sóng, lớp này nối tiếp lớp khác.

Tâm vi của Kỳ Vân rối loạn, khóe miệng rỉ ra một chút máu, nhưng hắn không thể động, hắn nhất định phải ngăn chặn lại những giả nhân này.

“Ha ha ha! Cuối cùng nàng cũng rơi vào trong tay của ta, Vũ Ny, bắt cho ta.” Triệu Vũ Thường ra lệnh cho nữ tử bên cạnh.

“Nàng là Triệu Vũ Ny?” Đường Tiêu Từ trợn to mắt, nhìn người tóc tai bù xù trước mặt, ánh mắt của nữ tử dờ dẫm, người không giống người, nào có bộ dáng của một mỹ nữ, “Người có sao không?”

“Đường Tiêu Từ, bản thân của ngươi còn khó bảo toàn chứ lo xa??? A!” Một ngụm máu phun ra như mưa bay, thoáng chốc, tất cả hắc y nhân hoàn toàn biến thành từng viên đậu đen kịt, chỉ còn lại những tử sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh kia. Triệu Vũ Thường kinh hãi hoảng sợ, khẽ run tay chĩa thẳng vào Kỳ Vân đang ung dung đứng lên, “Người??? Người lại có thể phá trận pháp ta khổ tâm tu luyện hơn mười năm?”

“Buông nàng ra!” Kỳ Vân phủ bụi bậm trên người, hắc đồng thâm thúy tóe ra tia lửa, ngay cả một cái chớp mắt cũng không, nhìn thẳng vào thân thể lão đảo muốn ngã của Triệu Vũ Thường, giọng nói bình tĩnh tỏa ra uy nghiêm khiếp người.

“Ta tuyệt đối không chịu thua!” Triệu Vũ Thường cắn chặt răng, “Nếu như không có nàng, thiên hạ là của ta.” Thành linh nàng nắm lên ngón tay của Đường Tiêu Từ, dùng vật sắc nhọn vẽ xuống đầu ngón tay, một giọt máu tràn ra.

Ý thức được ý đồ của nàng, mặt của Kỳ Vân liền biến sắc, phi thân đánh về phía nàng.

“Đã quá muộn.” Triệu Vũ Thường đã niệm chú ở trên người của Đường Tiêu Từ, rồi cả người ngã về phía sau.

Hai mắt của Đường Tiêu Từ trở nên trống rỗng vô thần.

“Tiêu Từ, muội có sao không?” Đường Quân Vũ lo lắng xông lên trước.

“Đừng tới gần nàng.”

Tất cả mọi người kinh hô, Đường Quân Vũ phát hiện trước ngực mình bị một lưỡi dao sắc bén xẹt qua, mà người ra tay chính là Đường Tiêu Từ.

“Tiêu Từ” Thân thể của Đường Quân Vũ lão đảo ngã xuống, nàng quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Đường Quân Nghi, thật hy vọng hắn nhìn nàng lâu một chút, nhưng hết thấy đều đã quá muộn, ánh mắt mơ màng trước khi nàng mất đi ý thức, dường như nhìn thấy lệ quang ở khóe mắt của Đường Tiêu Từ.

“Giết chết Kỳ Vân!” Đường Tiêu Từ lạnh lùng nói, hai hàng lệ trong suốt ở trên mặt chảy không ngừng.

Triệu Vũ Ny buông nàng ra, ha ha cười ngậy đại, “Giết chết Kỳ Vân, cũng tốt!” Một tiếng vỗ tay giống như tiểu hài tử, nàng giật mình đi tới trước mặt của bọn họ, “Ai là Kỳ Vân, là người? Hay là người?”

“Là ta” Thần Hỉ vội vàng che ở trước người của Kỳ Vân.

“Đến đây! Giết hần.” Triệu Vũ Ny chỉ huy Đường Tiêu Từ.

Trời ạ! Nên làm như thế nào mới có thể giải chú? Triệu Vũ Ny bị Triệu Vũ Thường hạ thất tâm chú, mà Đường Tiêu Từ lại bị hạ nhiếp hồn chú, khi nhiệm vụ hoàn thành chú thuật liền tiêu trừ.

“Giết Kỳ Vân.” Hắc đồng của Đường Tiêu Từ trống rỗng mất đi linh động ngày trước trở nên quang mang xảo quyết, mắt không có ngừng nghỉ.

“Quân Vũ không có sao, cũng may vết thương không có làm tổn hại đến chỗ hiểm.” Đường Quân Nghị thở phào nhẹ nhõm.

“Nội tâm của nàng đang kháng cự.” Lòng của Kỳ Vân đau như đao cắt, mà hần phải cố gắng giữ tỉnh táo, bởi vì hần là người duy nhất có thể cứu nàng.

“Thần Hỉ, người lui ra. Đi tìm Quái Y Vô Thường, hần ở Dương Châu.”

“Công tử, nhưng mà????” Lòng của Thần Hỉ mơ hồ bất an.

“Đi!” Kỳ Vân đi đến trước mặt của Đường Tiêu Từ, nhìn chăm chú vào hai tay phát run của nàng, nhìn nàng chịu khổ, lòng của hần đau đớn giống như bị xé rách.

“Kỳ huynh, người muốn làm gì?” Đường Quân Nghị nhíu mày.

“Ta tin tưởng nàng, nàng nói sẽ bảo vệ ta.” Kỳ Vân ôn nhu chăm chú nhìn.

“Giết hần!” Triệu Vũ Ny cười như điên như dại.

“Người câm miệng.” Đường Quân Minh vung lên con dao kề ở sau cổ của Triệu Vũ Ny, thân thể của nàng lung lay một cái liền ngã xuống.

“Giết chết Kỳ Vân.” Trong miệng của Đường Tiêu Từ chỉ còn có bốn chữ này.

“Ta ở đây, nàng tới đây.” Kỳ Vân đuổi thẳng hai tay không chút phòng bị nào đứng ở trước mặt của nàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-the-lac-duong>